

www.hebrewbooks.org ספר

ע"י חיים תשס"ד

תורת אמת

אשר חיבר חיים חי רב פעלים כבוד קדושה שמו נודע בשערים הוא ניהו כבוד
הרב הקדוש המפורסם בזינגט קדישא ונהירט חספקלירט המאירה מרינא ורינגט חביר
חבירים מופת הדור רשכ"ה האלקי בקש"ת מו"ה אברהם יהושע העשיר ז"ל
חשר ה' חב"ד דק"ק אפטא ומעזיבון ו"אם ושאר קהלות יע"ח :

הבתי קודש הלו מועתק ממנצחי הרב הקדוש האלקי אדמו"ר מו"ה ישכר בער זללה"ה
ה'תשס"ד דק"ק פרשעטבור וראדעשיץ שיה סלמוד מוצק להרב
המחבר וי"ע ובעלמו וכה לשמוע אלו
תורה מפנה הקדוש של הרב המחבר זללה"ה :
למה קמה מין ספ"א קן צ"ח

TORAS

Verleger

I. M.

Silberstein.

EMES

בשנת

כי הנה טוב ואמת

יהנה בחכו לפרט קטן

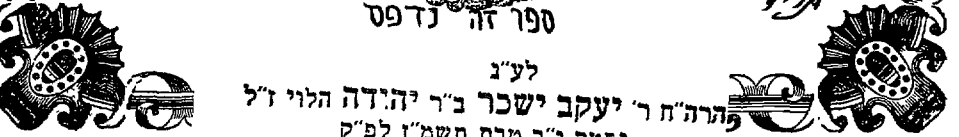
(עם הבולל)

ב"ד

190 זה נדפס

לע"ו

התרה"ח ר' יעקב ישכר ב"ר יהודה הלוי ז"ל
בפטר י"ב טבת תשמ"ז לפ"ק
ומרת אסתר בת ר מאיר חיים ע"ה
בשנת כ"ו כסלו תשמ"ז לפ"ק

הסכמות וחרמות

הסכמות וחרם מאת הרב המאה"ג זצ"ל קדישא חסידא ופרישא הצדיק האלקי בש"ת מ"ו שלמה הכהן ז"ל האצ"ק ראלמים

כי העיר ה' חרמות על הרבני ז"ל יצחק משה ז"ל יצאע תשוקתיו בהעלותו על מכש השמים את כתבי קודש קדשים מהאלקי האמתית רשכבה"ג מוהר"א ז"ל וזל"ה ה' האצ"ק אפטא ומעוזו אשר היו עד כה לפנים וגוים כסתר עליון צמכת פתומי חותם תי האלקי אדומ"ר מוהר"ב ז"ל ה' האצ"ק פרשעדארו ורלדשין • ע"כ הכני הכיום לגדור צעדו צתוקף ח"ח לזלי יוסג גדולו ח"ו והכני גזר צחרס לזלי יעשה איש צמתוכו ושלא צמתוכו משך עשרה שנים מיומא לזמנה היינו מעת שזוגמר ההלפסה והירא דבר ה' יהיה נומר מלעותא לית לה גבו והשומע ישכון צעם ויתצרך מכפי בכחן צרכה עד צלי די הג"ד הצעה"ה יום א' ט"ו כסליו שנת ולא ישיא אייב וכן עולה בכ"מ לפ"ק

היק שלמה הכהן אבר"ק ראדמ"ס

הקדמת המביא לבית הדפוס

על שדה איש תרומות עברתי ועל כרם אדם גדול צענקים • יושב צצצת תחמומי • עזני העליוני • קרנים מידו לו נוגה מפיקים • כהן הראש איש חי רצ פעלים • קדוש ה' מנוצח מוצרם ההילולים • הלקים האמתית איש אלקים אדומ"ר הרב מ' שלמה הכהן ז"ל האצ"ק ראדמ"ס • צמתמדי גנוי ספריו ה"ק נשאלתי עיני • והנה נפתחו השמים ואראה מראות אלקים אור ורוע זרות • הצללת השרון ל' ופורה • אור צבעים לא עמנוהו השמש והירח • לרור המור יל צשמי יתן רית • משציע נפש שוקקה ולצבות ישמת • למגד גרש עדנים • מקור חיים מים האמתים • נעפו מור שפתי שונים • וצמלאת השמים יעשה כונים • ירקיע לשחקים על ראשי היות והאופנים • יתחיי סוד על כל קון וקון יאיר פנים • נגלות תעלותות חכמה דעת כזונים • מסולאים מפו ויקרים מפנינו • ה"ה כתבי קודש חצונים וספרים • אשר ילאו מפוס ממלל צצצן קרנס עפת אמת הקדוש האלקי הנלוץ אספקלריא המאירה • צונינו קדישא מורה הטובה • גולת הבורח הכשר הגדול צעל כנפים • אשר צארו יכסה כפים • רשכבה"ג רכז ישראל ופרשיו מרנא ורצנא כקש"ם מ' אברהם יהושע העשיל זל"ה האצ"ק מעוזו וזאפטא ויאם הוא אשר גלל את כחצן מעל לצבות צ"ו ויטף עליהם מיליו ומחל עדני השקה העדרים • זקנים עם נערים • ויאכילם לחם אצירים • שפעת הצדקה ממגד שמים מעל הטוב החיים השלום • ויניף אותם תנופה לשום למרוס קרנס עד תחות צצצות עולם • והנה אחרי לוקח ארון אלקים יעל צסערה השמים • להאיר צגן אלקים צלרור החיים • אז ינהו צ"י אחרי נופת לוף אמרויתו אשר הנית צרכה למשמרת • שטו העם ולקטו איש אשר נמלא חסו מדרושי הרב זל"ה צלימס לראשו עשרת • וענקים לנגררת • אמנס לא מלא כפו מקולר וחלנו מאומר • לכתוב דברים כהיות מלא העומר • כאשר ילאו מפה קדוש מדבר • מעין המתגבר אשר היו כפטיש יפול סלע ומשבר • ומי זה יצא אחרי המלך לחסר ולהעדיף פן יותיה וכצו • הלל יזלע כי יצד ונעז • צלתי חסו אשר הוטר לנו ה' למחי' שחו ה' לפנינו • ה"ה אציר האצירים מופת דורינו • שמש לזקה ומרפא חמדת לצבינו ארי שצצורה • עוטה לורה • הקדוש האלקי אדומ"ר הרב מהר"ב זל"ה האצ"ק פרשעדארו ורלדשין הוא אשר ילק מים עיני הרב המתצב ז"ל והיה תלמודו מוצק אליו גלה רוב סודיו • ופענת ריו • הציוו חריו • אולמיו ודציריו • ויתלון ידן עליו וילכו • וצבדי כצ"י דחממא אורת חיים הורבו • הוא אשר שט צעווחת אליו לכתוב החוקים והחרוה • אשר קחו אזויו • והחוקיו ירו • מאת רבו הרב זל"ה וכל אשר כתב שם חדר צמד • ספון ונגוז הראש והפדר • ההוד וההדר • ויכס עלינו צשגחשו ולא יראו החולה • מעטע כחוס עמדו הפליא ענה • לצדות עליהם מקלה אל הקלה • אולס אחרי אשר גס הוא כחסף אל עמיו • ושס לדרן פעמיו • הליכות לרבו צקודש הקדשים • צין חיות הקדוש וילי תראשים • גווססה רוח ה' על כבוד אדומ"ר הרב מהר"ש הכהן כ"י ויחיל לפעמו • ויעט אל השלל והשיג כתבי הקדוש האלו ויהי ה' אלקיו עמו • והשיג את אשר מלא מים ומהמס • אלו הוקבערסין צמספרס לפקודיהם • ויפקח עיניו להיגס צסדר הכחות • לטובה אות • וישים אותם כדי ספר • למגרת אמרו ספר • ומאוד אותה נפשו להפיץ דברי קודש העלה להיות לפניים • לבלהיב צלות יראו ה' המתחיים עיו חיים • עז ציאת גואלינו ומדרכיו יורילע וממו • להשלים תשוקתו מממה המון ומקומו • עד שמתו חיים להטות שמי לסבול עבודתי • להקים העמודים ולנעת צליור למען שיתי • את הצית כנון לקאיו ולחלמיו • צקציעת מכש הדפוס לכל מעצדיו • הצב הוא לכל חסדיו • ענה הא לכס דיע אשר זרע לכס לזקה • הקדוש האלקי שומה צספר מוקה • וחסם עיניכם אל תחוס על כספכם • צחו כספ גס זכר והציוו לציתכס צרכה • שומרה צכל וערוכה • וזכות הרב המתצב יעמוד לכס • להאיר צרכה • ולהרים קרנים • עד ציאת גואלינו ומדרכיו יורילע ולא ירום איש את ידו ח"ו להשיג צצרת כי יש ת"י ח"ח מהרב אדומ"ר מהר"ש הכהן ז"ל לזלי יודם ה"ס בהש צמתוכו ושלא צמתוכו צצתי ראשו • והרמנא ממני צעווחת אי צלזקתם ויושר לצצכס שלא תפנו ח"ו פרץ צגרוותי והשומע ישכון צעווחתן • עד ציאת יגון :

יידכס אוהצכס יצחק משה בריא נ"י

תורת

פרשת

בראשית

אמת

א

בפסוק

ויקרא אלקים ליבשה ארץ . דהנה את רואים בדבר שרגיל אצל אדם בתמימות אינו תענוג ועיקר תענוג האדם . בשבני אדם יכולים לקבל הימנו תענוג ולהינות ממנו . כיב הבורא כל העולמים דהוא אין סוף ואין תכלית וכל הדברים הנמצאים ממנו הוא כבלתי גבול ואינו נהנה מזה כלל ואינו ערב לו אבל זאת הוא תענוגו של הש"ת מה שמצמצם בחו מן ההתפשטות לתוך הקוין כדי שייכלו הנבראים לתנות ממנו ולקבל שפעו אשר עבור זה התענוג עלה בראינו לברוא כל העולמות . וז"ש ויקרא אלקים ליבשה ארץ ר"ל זה הדבר שנתהווה יבשה שבי"א נהנין ממנה שהולכין עליו זה נקרא ארץ . ר"ל ארץ החפץ מזה נהנה הכירא ית' ולמקוה המים קרא ימים ר"ל למקוה המים ד"ל לאותה הבחינה של הבחינה אשר ע"י החסר נכנס לתוך הקוין כדי שייכלו הנבראים לקבל שפעו מזה מגיע תענוג להבורא ית' . וז"ש קרא ל' קריאה הוא מורה על התיבה . וז"ש קרא ימים ר"ל ים עילאי דהוא הצללת של רצונו ית"ש בכל הנבראים זהו המכילם הנרשם על הקוין והכן :

ויאמר אלקים תרשא הארץ בו . עץ פרי ובו . ותוצא הארץ בו עץ עשה פרי ובו . פירשי עץ פרי שיהי טעם העץ כטעם הפרי . והוא לא עשתה כך אלא ותוצא בו עץ עושה פרי ולא עץ פרי לפיכך כשנתקלל האדם על עונו נפקדה גם היא על חטאה עב"ל . ובכר צוח קמאי דהא לפיכך שהביא רש"י אין לו שייכות כלל אל מה שקודם גם מה שייכות יש חטא הארץ לחטא האדם ונראה ליישב דברי רש"י ז"ל בטוב טעם . ובזה יתבאר הרבה בתובים . דהנה לבאורה יפלא מאוד מאין בא זה שהיא חטאה נגד קונו . דכשלמא כאדם כשר ודם שייך חטא מחמת יצרו הרע אשר בקרבו ומטחו מדרך הישר והוא ית נתן לאדם בחירה חפשיית באיזה דרך שיבחרהן לטוב וכו' . אבל שארי הנמצאים . וכל הנמצאים והנבראים והיצורים והנעשים כולם הם ששים ושמחים לעשות רצון קונו ואין להם שום יצר הרע ומאין בא להם החטא וכיותר שפגמה מעלתה שהקביה פקד עליה לטובה שגם העץ אשר תוציא יהי טוב למאכל והיא קלקלה ונתנה טעם לפגם וכשים לב יש לומר דהארץ לא חטאה כלל ואדרבה עשתה עבדות גדול ומסירת נפש שלא חשה על קלקלה וכמו שאמרו חז"ל גדולה עביירה לשמה . דהנה הארץ הסתכלה וראתה כריאת אלקים מעשה בראשית כי נורא הוא כל מיני פלאים כראשית הנקודה מכל השתלשלות העולמות עד תהום ארעא . אשר כמה מינים נמצאים מדיממים וצומחים ועשבים וחכמות

אלקות והם פלאות וחכמת הבורא ית ועל כולם הוא האדם אשר גופו נלקח עפר מן האדמה ונשמתו הוא מאוצר הנשמות החצובה מתחת כסא כבודו ית' והכל כיוי אדם ותלוים במעשיו כי יש יכולת כיוי האדם אם ילך בדרך הישר והטוב אזי יהי עלי' לכל העולמות ולכל הנמצאים ואם ח"ו יקלקל מעשיו אז ע"י מעשיו יפלו הכל ויירדו למטה כל הנבראים הרוחניים והגשמיים ככחינה התחתונה ואז אמרה הארץ בלבה ח"ו כיון שהאדם קרוב לחטוא מחמת יצרו הרע ואם ח"ו יפגום יבא פגם גדול בשורש נשמתו ולא יועיל לו שום תמקון ותשובה על זה התחכמה האדמה ושינתה תחילה את צווי הבורא כדי שיהא לאדם אמתלא על חטאו מחמת ששורש גופו הוא מן האדמה אשר שינתה תחילה רצון הבורא ותלין הקלקלה במקולקל ולא יתלו החסרון והסרחון בנשמה רוחנית וחסה הארץ על כבוד שמים ועל האדם להקל מאתו החטא מחמת הדשורש של האדם אשר נלקח ממנו הרע את מעשיו ואז אין להאשימו כל כך . וא"כ עשתה הארץ עבדות גדולה ולשם שמים נתכונה ולכן לא נענשה הארץ תיכף כ' קמ"י שמיא גליא אשר היתה כיונתה לכבוד יוצרה . אך בשחטא האדם ונפקר על עונו נפקדה גם היא על עוונה כדי להוציא רצון הארץ ככח אל הפועל . דהא לא נתן לה הש"י עיגש לא נתגלה וזדבר שחטא' בלל והי' החטא של אדם קשה ולא הי' נשלמה רצון הארץ אשר חטאה עבור זה . וזה שכתב רש"י לפיכך כשנתקלל האדם על עונו נפקדה גם הארץ כדי להוציא רצון הארץ מכח אל הפועל ולהקל מאדם עונשו מאחר שנלקח מן האדמה אשר חטאה בתהלה . ונמשך האדם כטבע החומר אחר האדמה אשר לוקח ממנה ודברי רש"י ז"ל נכונים . ובזה תבין דברי שלמה המלך ע"ה שאמר בן חכם ישמח אב וכן כסיל תונגת אמו אשר לבאורה אין זה מצד השכל שהטוב והשמחה שמיניע מכן החכם יתייחס להמאכ ויצר והתונה מכן הכסיל יהי' על האם . אך היא הדבר שדברנו רהי' ענינו ראות כשאדם הולך בדרך הטוב והישר בעיני אלקים ואדם אז כל רואיו ומיחסין הטוב אל הנשמה . ובשארם הולך ח"ו בדרך רע אזי מרגלא כפימא ראנשי כמה חומריו עבור ותולין הקלקלה בחומר המנושם מאדמה . וזה פעלה האדמה במעשה שכל פעולת הרעות שיעשה האדם יתלו בה . דהיא האם והשורש לגוף החומר אבל מעשה הטוב יתייחס לאב דהוא השורש של הנשמה כחמה עילאה . וז"ש בן חכם ישמח אב בשבן הוא חכם ויהלך בדרך טוב אזי ישמח אב הוא הנשמה הכאה מחכמה עליונה המכונה בשם אב . אבל כן כסיל בחושך הולך אשר מקלקל מעשיו זהו תונגת אמו דהוא

תורת פרשת בראשית אמת

דהיא השורש אשר הולירה את הגוף והיא הארמה אשר היא אם להגוף ותולין הקלקלה בה כניל . ועל פיזה תבין דכרי הכתוב וכתתי את כריתי יעקב וכו' והארץ אוכור . דבשלא זכירת האכות נוחא דבזכות מעשיהם הטובים יגן עלינו אבל מה אהני לך זכירת הארץ . אך לדכרינו ניהא דריל שאוכור את הארץ אשר חטאה וממנה נלקח האדם וא"כ הטא הארץ גורם לאדם לקלקל מעשיו וילך אחר חומרו הרע אבל מצד נשמתו הקדושה לא הי' באדם חטא כלל כניל בארכות . ובה יל פירש הכתוב כפי קרושים ובי תבואו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל . דהא כל עץ אינו מוכן . ולדכרינו מוכן וניחא דכיון שהארץ נתכונה לטובתנו ולקלוקלה איע שלא להיות טעם עשו ופריו שווין רק עושה פרי ולא עץ פרי וקבלה עונש עוברינו לכן ראוי ומוטל עלינו לתקן את פגמה וכגמול ידה נשיב לה ובי נבוא אל הארץ מחייבים אנו לתקן את האדמה . ויש ונטעתם כל עץ מאכל ר"ל שכל עץ יהי ראוי למאכל ולא הפרי לבד אלא יהי טעם עשו ופריו שווין והכן . והמשכיל יענין בכתבי האר"י ז"ל כפעי"ח בשער קיש על המטה ימצא קצת מרבריו אלה :

ואין לו על מי להשען ב"א על רחמיו ועל רוב חסדיו י"ו . מרצון המחשבה אשר קדמה לכביאת עולם כמו שאמרו חז"ל דכשרצה הקב"ה לברא את העולם אמרה התורה לפניו הלא עתיד לחטוא לפניך . והשיב לה השו"ת ב"ה וב"שוכי למגנא אתקרינא אך אפים הלא התשובה קדמה לכביאת השמים וארץ . דהנה הוא י"ת היה צופה ומביט מיד כשעלה ברצונו לכרוא העולם עד סוף כל הידירות וממכון שכתו השניה הארץ שהי' נמצא בעולם כמה מי ניכ"א שהי' נפקסם מחיות העולמו יוצאו מגדר התורה והקדים להם הש"י צרי ורפואה למכתם כשיחורו כתשובה שלימה לפניו וישוכו לשרשם או יקבלם הש"י וא"כ במחשבה זו של עולם התשובה שם יש לו מציאות וא"כ כשהאדם רוצה לשנו ולתקן את אשר פגם צריך להבין בשכלו איך הוא מרוחק מכל חיות העולמות ואין לו שום תקנה במציאות ב"א שם כמחשבת הקדמה אשר קדמה לכל העולמות והוא השורש של חיות כל העולמות וכל האותיות ויש יוש לו מציאות וא"כ הוא רבוק בכחינה עליונה רחיא האם והשורש של כל החיות דהוא התשובה עליו וזהו נקודת חול"ם שהנקודה היא לבעלה מן האות ונמצא מה שהי' מקודם בכחונה התחתונה למטה מן העולמות והאותיות שהוא כחינת חורי"ק עכשו נתעלה למעל להיות הנקודה עליו וישב בראש הואי וזהו כחינת חול"ם וזה נתהפך ונעש' מחל ומשם ממשיך מחילה על כל חטאיו :

ויקרא האדם שם אשתו חוה כי היא היתה אם כל חי עיני רש"י שפירש שהוא לשון נפול על לשון לבאורה קשה למה קרא שמה חוה כוא"י הו"ל לקרוא לה חי וראי דכמה מיני חיות יש בעולם יש חי' טוב כמו מעלות הצדיקים ההולכים בתורת ה' . דהנה התורה הקדושה הוא שורש וחיות לכל העולמות דע"י התורה נבראו מציאת העולמות . ואם הצדיקים אינם הולכים חוץ מגדר התורה והמצות והתורה הקדושה היא אצלם מרכז האמצעי אשר על זה סובב והולך כל מיני עשיות . כמו הדיבור והשמיעה והראי' והליכה הכל היא ע"י התורה . ואם דבוקים בח"י העולמים והוה כחינת מלוויים שהנקודה היא באמצע האות ר"ל שהם מרכז האמצעי שהיא התורה אשר היא נקודה הפנימיות וחיות העולמות : אבל נמצאים בני אדם אשר הם מורידים חיות זו מן העולמות למטה וחיי עד עפר ישפילנה מחמת שהם יוצאים מגדר התורה והמצות והם נפקסו משורש התורה . וא"כ מאין יבוא עזרם וחיותם מחמת שהם הורידו החיות תחת העולמות וזו כחינת חיר"ק שהנקודה היא תחת האות והאות רוכב על הנקודה דכאמת הנקודה היא החיות של האות . דהנקודה היא המנהיג ובשארם משפיל החיות של כל מרות הקדושים אז הוא משפיל הנקודה תחת האות ואין תקנה לאנשים אלו לחזור לשרשם ב"א כשישים אל לבו כאמת ובתמים האין הוא נפקס משרש החיות של כל העולמו' והאיך הוא למטה מכל המצא' שבועלם

זוהו כוונת רז"ל מקום שבע"ת עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד כי מעלת השב בתשובה הוא רם ונשא במעלות הצדיקים כי איך יוכל הצדיק לעמוד על כחינה זו מחמת שלא טעם טעמא דאיסורא ולא יצא חוץ מגדר התורה והמצות ואז הוא תמיד רבוק וקשור כחיות העולמות והמירות אשר שם הוא חיות התורה משא"כ השב מחטאי שאין לו מקום כחיו' העולמות וצריך לחזק א"ע ולרבק נפשו כמעלה ורצון הקדום אבל מב"מ אף שהוא רבוק שם בעולם המחשב' כיון שהוא למטה בעולם המציאות צריך להמשיך לעצמו חיות במקור החיים ושורש השרשים לתוך העולמות וזהו כחינת קו הואי המרה על המשכת מנקודת חו"ד מרצון עליון נמשך ררך קו הואי חיות לתוך העולמות : ויש לבוין כזה פירוש הפלגות כש"ם מסב' ר"ה חר אמר כובש וח"א נישא והוא רכב אחד דמר אמר חדא ולא פליגי דזה מדבר מבחינת השב האך שהוא בא לידי דביקות אל המחשבה וזהו כחי' נישא הקביה וכיש מסתבל בכח ומבעשה אשר הנעי' מזה הענין שע"י שחטא ושב ע"י זה בא לידי מעלה הגדולה ונתרבק בעולם עליון כשורש התשובה שהוא למעלה מחיות העולמות והוה הפירש של נישא עון שע"י

תורת

פרשת

נח

אמת

ב

וב"ש באמת, וכלב תמים על שום דבר נמשך וכא זה הדבר בשלימות והנה נח הצדיק כדראי ה"י מאמין באמנה שלימה ככל אשר דיבר אליו השי"ת כ"ה בכל לבבו ובכל נפשו בתמימות אך נכאן ה"י מתירא להאמין באמונה שלימה כי אולי יהיה הוא הגורם להביא המכול וע"י אמונתו בשלימות ימשוך מזה המכול ולא היה יודע ליתן עצות כנפשו אך ומה לעשות והוה שפירש רש"י מקטני אמנה היה מאמין ואינו מאמין היינו שה"י מאמין וה"י מתירא להאמין בשלימות שיבוא המכול אולי יהיה הגורם ח"ו שיבוא המכול עד שדחקהו המ"י: בפסוק ולשם יולד גם הוא כו' הנה לכאורה יפלא מאוד הלשון גם הוא כאילו ח"ו תולדות של שם הצדיק הם מפילים לתולדותיהם של חס ויפת והם חעיקר הלא ידוע שכל עיקר בדיאת העולמות היה רק כשביל צדיק ותולדותיו וכיוצא בו צדיקים כמהו וגם השתלשלות הקדושה אשר יצאו ממנו אברהם ודעו הקדושה שהם קיום כל העולמות וכל אשר עליהם ואיך יתכן לומר עליהם הלשון גם הוא, אכן בהעיר לב יש לומר דהנה יש מיני תולדות אחד הולדת השמיים מעשי החומר ועוד שני הולדת הרחמים אשר הצדיקים מולידים בעולמות הקדושים יחוד וקישור והשפעה שפע רב וכל זה הוא ע"י מדרת וקדושת מחשבתם כעת היוג והולדה זו כהינתן נסתר שהוא הולדת שפע רבה לכל העולמות כולם ע"י קדושתם כעת ההיא, והנה חס ויפת הולידו תולדות גשמיים לבד מעשי חומר וגנות אבל ולשם יולד גם הוא נקרא עולם הנסתר ע"י סתימאה דעתיקא קדישא סתימא דכולא והיינו ע"י קדושתו ומדרתו הוליד ג"כ יחוד וקישור והשפעה רבה לכל העולמות והנה עיקר תולדתו של שם הוא אותו שיצא ממנו השתלשלותו של אברהם ודעו והוא שם הוליד את ארפכשד אותיות אפר כשד והיינו שהוליד הולדה קדישא אשר יצול מאפר בשדים שהוא אברהם אבינו ע"ה ועל ידו נתפרסמאלהותו יתברך שמו ורוממותו וגדולתו לכל באי עולם, ועוד יש לפרש לפרש תי בת ארפכשד תמן פ"ר תמן ש"ך ו"א כראש ו"ר כסוף והוא ה"י דהיא אית עליהם קדישא עילאה הנקרא עולם הכינה והוא כולו רחמים והיינו להמשיך שפע רבה מעלמא עילאה סתימאה לכל העולמות התחתוניםאך גם הדינים מתעדין מינה ושם יש ה' אותיות מ"נצפ"ך דהן ה' שער' כוללים ומאחר דאית תמן שערים יש צמצום כביכול ודינו מתעדין מינה וה' אותיות מ"נצפ"ך מספרם פ"ר והמתקתן הוא ע"י להמשיך אלופו של עולם לכל שער ושער ונעשה ה' ואיתו פרה וע"י נמתקו הפר דינו, ואיתא כמפר יצירה בשלשם ושתיים נתיבות וכ"י חקוק וברא ויצר וביהן הם ה"ל"ב אלקים הכתובים כמעשי כראשית ומסתמא זה שנקרא בשם נתיבות הוא ג"כ

שע"י העין בא התנשאות בעולם העליון להאדם שנרמק בה"א עילאי כהינתן תשובה תשוב ה"א וחד אמר כובש זה מדרב מכחינת המשכתה למטה אחר כך מרביקות העליון לתוך מציאת העולמות מודיר השפע למטה והוה תענוג עליון שהקב"ה משפיע והוה כובש ע"ד יכבוש עונותיו ר"ל שע"י העבירה בא כבישת השפע למטה והכן: והנה קודם שחמאה חוה והחמאיה את האדם אז ה"י דבוקים בח"י העולמים כמרבז האמצעי באותיות התורה משא"כ לאחר שחמאו ועשו תשובה ואז נדבקו בעולם עליון ברצון הקודם והוא השורש והחיות של כל העולמות והוה שאמר ויקרא האדם שם אשתו חוה שנעשה מ"וד וא"י ע"י שהמשיך מעולם המחשבה הוא מחשבה קיומה לתוך עולם התחתון לכך קראה חוה כי היא היתה אם כל הי שר"ל שע"י החמא שעשתה והוציבה לשוב ע"י נדבקה באם והשורש של כל ה"י והכן:

פרשת נח

אלה תולדות נח אש צדיק תמים ה' כדורותיו ויפירש'י ז'ל לשם מרבותינו דורשין אותו לשבח ויש דורשין אותו לגנאי וכ"י ולכאורה יפלא דלמה לנו לדורש לגנאי מאחר שיש לדרשו לשבח לאיש צדיק תמים כוה. אך יש לומר דשניהם אמת וכ"א ו"א דודש שבחו וטובו של נח הצדיק ודרשא ראשנה הוא בפשטה אלו היה כדורו של אברהם היה צדיק ביתד שאת ויש דורשין לגנאי היינו שעיקר השבח אשר העידה התורה עליו הוא זה שלא היה נחשב בכל סובל עבודתו וצדקתו אשר עשה לא ה' נחשב בעיניו כי אמר כלבו כדור זה אני צדיק נגד בני דורי כי הקב"ה רואה מעשיהם הרעים ולכן אני בעיניו צדיק אבל אלו היתי כדורו של אברהם לא היתי נחשב לכלום נגד מעשיו וצדקותיו והוה עיקר השבח שהעידה עליו התורה צדיק תמים ה' כדורותיו על שהיה שפל וקטן בעיניו מאד נמצא שני פירושים דורשין בשבחו ושניהם אמת:

(גשם סרז הקדוש מוכרר יחאל מינל ז"ל)

על מה שפירש"י על פסוק ויבוא נח מפניו אל המכול אף נח מקטני אמנה היה מאמין ואינו מאמין עד שדחקהו המים והוא פלא מי דחק לרש"י לפרש ולחשוד לנח שהיה מקטני אמנה ח"ו ואמר הרב דהנה תיבת אמנה יש לו שני פירושים אחד כפשוטו האמנת הדבר שבוודאי יהי כך ועוד יש לפרש אמנה לשון ויהי ואמן את הדסה והוא לשון המשכה וגידול כי אמנה יש לה כח זה שע"י אמנה וכמתון בהש"ת כ"ה

תורת

פרשת לך

אמת

ג"כ כניכול בכחינת צמצום וכ"א כלול מעשר נמצא מספרים ש"ב והמתקתם הוא ג"כ ע"י ה"ה והוא המתקן הדינים כשרשם והו' שם הוליד את ארפכשד היינו ע"י קדושתו וטהרתו הליד הולד' קדוש' כדי להמתיק הפיר והשיך בה' וזהו ארפכשד וכו' וארפכשד הוליד את שלח היינו שארפכשד הצדיק הוליד הילדה כדי שיוכל לבוא לירי התפשטות הגשמיות כי שלח הוא לשון הפשטה ושלח היליד את עבר היינו הילדה כדי שיוכל לבוא לעבר השני והוא עולם הכא כי ביה ד' צור עולמים ביידי עולם הכא ובה"ה עולם הזה והמשכיל יבין:

וְלַעֲבָר יוֹלַד שְׁנֵי בָנִים בִּי וְשֵׁם אֶחָיו יִקְטָן וִיקְטָן יֵלֵךְ וְכִי וַיְהִי מוֹשֶׁבֶם כִּי כֹאכָה סִפְרָה הָרַקְרָם הִנֵּה יֵשׁ לַפְרֵשׁ גֵּיב עֵיד הַנִּהְלַ עֵיפ סוּד כִּי עֵבֶר הַצְדִּיק ע"י קדושתו הוליד גשמה קדושה והוא יקטן יוד קטן הגם שיד הוא קטן כתמידות כתיבתו כי הוא נקודה קטנה אכן כבאן הוא יוד קטן מאוד דהיינו שהקטן עצמו עד מאוד וכמו שפירש רש"י ז"ל ע"י שהי עניו ומקטן עצמו וכה לכל המשפחות הללו ע"כ יקטן ילד וכו' והם י"ג משפחות והיינו שהי התנהגות העולמות ע"י תלת עשר בכילין דרחמי ויהי מושבם מבישא וכו' מבישא הוא מספר פ"ד רינ"ן ו"א הוא המתקן שלהם והיינו שנמתק הדין אז ע"י המלואי נעשה יחוד אמתיו - איתא בספר יצירה שלש אמות הן אבי"ש איד מים אש והם בחינת השלשה מדות של אברהם יצחק יעקב אברהם הוא מדת החסד יצחק הוא מדת הפחד בחינת אש יעקב הוא קי האמוצעי מדת רחמים והוא סוד האויר ויש כמה צדפים בסוד אבי"ש לדבורא ולנוקבא וסוד עיקר הצרוף של הרחמים והמתקות הדין הוא בישיא בחינות מים כתחילה ובהינת אויר קו הרחמים בסוף וכחונת אש כאמצע כבדי להמתיקו שהי' כולו רחמים ועוד איתא בספר יצירה בשלשים ושתים נתיבות פליאות החכמה חקק וברא כו' בספר וסופר וסופר וזהו ויהי מושבם ר"ל שהי' ה"ג מבילין דרחמים והנהגתם מבישא כנ"ל בסוד הרחמים והמתקות הדין כואכה ספרה היינו עד בחינת ספר' הר הקדם אין הרים אלא אבות והיינו להמשיך לבחינת ספר מבחינת הר שהיא האבית הקדם הוא מבחינת ימי קדם המשכיל יבין ביקצרותי:

טבעך בעולם והי' גרבה הברכות מסורים בידך ותברך לכל מי שתוצה דיא ואעשך לגוי גדול זה שאומרים אלקי אברהם ואברכך זה שאומרים אלקי יצחק ואגדלה שמך זה שאומרים אלקי יעקב כו' עיי"ש . והנה האי ר"א שמביא רש"י ז"ל הוא למותר דאם רש"י ז"ל ירצה להביא כל הפירושים שמביא המדרש תקצר היריעה מהכיל וכוודאי רש"י ז"ל אינו מביא רק מה שצריך ליישב הפסוק על כונו : ונראה דכוונת רש"י כך הוא . דהנה לכאורה יש להבין ראי' במדרש נסיון הראשון בלך לך וכו' ונסיון האחרון בלך לך דהיינו לך לך אל ארץ המור' וכשום לב יש להבין מה זה נסיון מה שהלך אברהם כאשר דיבר אליי השם ומה צורך הקדא להשמיעני כי שהלך כאשר דיבר וכו' יעלה על לב שאיזה כו' ח"ו בעולם לא יציית לדבר השם וכוודאי אפי' גם פחות ערך מאברהם אם הי' זוכה לשמוע שים דיבר משמו ביה וכו"ש אפילו לילך כסוף העולם ועד סופו מי פתי יטר אשר לא ישמע ולא יאזין ויקשיב לקולו י"ת ומה זה הייחוס של אברהם אע"ה . ויחוד תמי' מה הוא הנסיון הלא הקביה הכטיוחו שע"י הליבה זו יחיו כל הטובות וכל הברכות לו ילדעו אחריו וכו' בעבור זה לנסיון יחשב . אבל שודש הדבר כך הוא דבוראי עיקר העובדא הוא המחשבה טובה והכל הולך אחר המחשבה ואחד כוונת הלב ועיקר הנסיון היה גודל התמימות של אברהם אבינו ומחשבתו זוכה . אשר לא כיון במצתיי לשום דבר להנאתו רק לקיים רצון השם ולא השניח כלל למה שיצמיח לו מן זה שום טובה . וזה שסיפר הכתוב בשבחו של אברהם דהנה כוודאי כל דברי כוואה של אמירת השיי לאברהם אבינו כוודאי הי' סודר הענין כמו שכתוב בתורתנו הקדושה כלשון הקודש ע"י צירופי אותיות ותיבות אשר נגדלו לו ומתוך התשובות נתבארו לו כוונת הענין ורצון השיי . והנה כל דיבור אלקים סובל כמה פירושים . יכול האדם לפירש בו כפי נטיות הענין ומחשבתו והנה כשנאמרו לו זה הנבואה של לך לך מארצך כפי הבתוב כתורה אז מיד עמד לנגדו היצר ופתח מחשבתו להטותו מדרך הישר והסריד לו פירש הרברים של ענין הנבואה זולו שזה הדיבור של לך לך הוא הכולל להנאתך ולטובתך ונתן לו פירש על כל תיבה היכן הוא מרומם טובתך בכל תיבה ויש לו מה שאמר לו השיי ואעשך לגוי גדול כוונתו כבאן אי אתה זוכה לבנים אבל שם יהי' לך כן וכוודאי ראו שחקים הליבה זו . מארצך עבור טובת כנים שגיע לך שמה חוץ שאר טובות שיצמיח לך והוא ואברכך בממון ואגדלה שמך שיצא טבעך

פרשת לך

ויאמר ה' . עיין ברשיי להנאתך ולטובתך ואעשך לגוי גדול כבאן אי אתה זוכה לבנים וכו' ואברכך בממון . ואגדלה שמך שארוע

תורת פרשת לך וירא אמת נ

שבעך בעולם ותהי' מפורסים בשם טוב והי' כרכה שתרבך למי' שתרצה והי' מבנים כמחשבתו טובת עוה"ז שיגיעו לו מזה הליכה אשר נפשו של אדם חומד ומתאה להם אבל אברהם אבינו בגדול צדקתו ונקיות מחשבתו הבין שזה לא מעיקר עבורה לקיים פקודת המלך עבור שפע הטובות שיצמיח לו מזה הדבר, זה לא הי' עובר השם רק את עצמו ועבור טובתו מיד הפך אברהם כמחשבתו פרושי הדברים לדבר אחר לעבוד' הכורא ב"ה ולכבוד השם ולא הפך ליצר רק כיוון במצוי' הליכה זו על כוונה אחרת להיות הילוכו בקדושה, מה שאמר הקב"ה ואברכך זו שאומרים אלקי אברה' ואגדל' שמך זו שאומרים אלקי יצחק שתתגלה ותתפרסם אלקותו בעולם ע"י מדתו מירת החסד של אברהם וכן שתתגלה מירת יצחק ויעקב בעולם ויהי' פרסום אלקי' בעולם, ויה' שפיפר בשכחו שבאמת הי' יכול אברהם לקיים מצות הליכה זו אף אם הי' כמחשבתו איז' כונו' אחרת למחשבתו ואעפ"כ לא עשה זה רק מחמת כבוד השם לקיים דברו לכך וזה לא הי' גלוי לשום בן אדם רק לפניו יית' לכך. אשר לפניו נגלו כל העלומות לכך הוא יית' יורע האמת לכך המהור אשר לא עשה לשום הנאת עצמו וזלת למען שמו הגדול יית' וז"ש ומצאת את לבו נאמן לפניך והבן: ויהו' שהכתוב מעיד עליו וילך אברהם כאשר דיבר אליו די' ד"ל שהלך כזו הבחינ' וכוונ' ויכול השי"ת בנה' וכ"ש ולא באשר הכנים היצר כלכלו לפתחו ב"ה הדרך הישר ואמת ומן מחשבו' נכונ' וזו באמת נסיון גדול ועבור' גדול להיות עבור' ובה כלי שום פניה ובמי' אל כוונה אחרת רק לקיים דיבורו לפרסם אלקותו יית' בעולם. והוא ית' יזכינו להיות מעיבדי שמו באמת ובתמים אמן בן יהי רצון:

פרשת וירא

וירא אליו ד' כאלוני ממרא כו' שמעתי ממ' הרב ניי שהגיד בשם אומרו היה המנוח החסיד המפורסם איש אלקים מ"ה משה מפשעווארסק ולהיה כך הפירוש. וירא אליו כך גיא' כמחשבתו של אברהם אבינו שיה' הוא כאלוני ממרא ר"ל זה הצדיק ממרא הוא עובר השם ושם יש אצלו השראת השכינ' אבל הוא עדיין בחוץ. וז"ש והוא איש פתח האהל ר"ל שבן דרך הצדיקים אף שעובדים השם כל ימיהם אעפ"כ נרמה להם כמחשבתם שלא התחילו עדיין כלום לעבוד את השם ועדיין הם פתח האהל של הקדוש ודפחתי:

בפסוק וד' אמר המכסה אני מאברהם כו' כי

תורת

פרשת וירא

אמת

כבר שמרו דרך ד' ביון שבכר קיימו ככה כל המצות וגם עשה דרך לבניו שיהיו להם קל אחר כך לעשות צדקה ומשפט : ועוד כוונתו למען הביא ד' על אברהם שכיון להנחין את הבירה ביה ולהשפיע על שרשו הווית מרת אברהם שיתנהג הכורא ביה וב"ש בחסד כאשר הוא מתנהג להמשיך שפע כרכה ורחמים וחסדים טובים לעולם אגן כן יהי רצון והבן :

וירא אליו ה' כאלונו ממרא והוא יושב פתח האהל כחם היום וישא עיניו וירא וכו' הנה לא נאמר בכאן שום אמירה וריבוד בהתגלות אליו ד' ודרשות חז"ל ידוע : אכן יש לאלקי מילין - וי"ל הנה למעלה כתיב מילות אברהם אבינו ע"ה והנה עיי העברתו מהמילה כשד הערלה נתגלה הרב טוב הצפון לצדיקים כי בהעברת הערלה מעבדין אל המסכים המכבדלין והקליפות החיצונים ונעשה כך טוב לישראל ולכך אנו אויבים בשעת המילה הווד לה' כי טוב כי עיי זה נתגלה הטוב הצפון ואיהו כביכול נשפנקא דמלכא דבה חתום שמיא וארעא הרמוז בראשי תיבות את השמים ואת הארץ - שהוא מספר טוב וכו' שעיי העברת הערלה נתגלה אליו הטוב - ועיי המילה נעשה המתקת הדין ככל העולמות ומתנהגים ברחמים טובים ועדין יש לפרש וירא אליו ה' ר"ת מספר ט' כוכב"ל שע"י העברת הערלה נלה אליו הטוב - כאלו ממרא הוא מספר צ"א סוד הייחוד הקדוש של הוי' אר"י - והוא ישב פתח האהל כחם היום והוא נקרא עולם הנסתר עתיקא קדישא סתימא דכולהו ונקרא כביכול ג"כ בחינת פתח כי הוא פתח ומפתח של כל העולמות - וזה והוא יושב כו' ע"ד דאיתא ועתיק יומין יתיב וכפיא שביבין דנורא והיינו לכפיא את הדין ולהמתקן להעשות רחמים - וזה והוא יושב פתח האהל כחם כו' כחם היום היינו נהנתחממות הדין הגיל או עתיק יומין יתיב לכפיא להו - וכל זה נע"י ע"י המיל' וישא עיניו וירא והג' שלש אנשים אינון תלת מוחין קדישין חבמי וביני ורעת נצבים עליו וירא וירין לקדאתם מפתח האהל וישתחו ארצי - והיינו כשהבין זאת וירין לקדאתם להמשיכן - מפתח האהל וישתחו ארצי השתחוי' זו המשיב והיינו להמשיכן ולייחדן כביכול כדאלוהי עליוני - ויאמר אדני כו' אל נא תעבור מעל עברך הגם שאני מיוחד העולמות הקדושים והעליונים וכו' עכ"ז בקש מאת הירא' והמלוכ' העליוני' הקדוש' שלא תעדי מיני לעלם ולעלמי עלמין - ולפי שהגיליות והחמרת הדבר מכמל השעשועים והתענוג בי תענוג תמירי אינו תענוג - וכתור' הקדוש' איתא בכל יום ויום יהי בעיניך כחדשים - לכך אמר יקח

נא מעט מים היינו תור' ורחצו היינו לרחוץ ולהסיר רגליכם היינו הרגילות ואו והשענו תחת העין הוא עץ החיים והמשכיל יבין כל זה :

בפסוק

ויר' פקד את שרה כאשר אמר וישג ד' לשרה כאשר ריבר כמררש' ההיר לעולם ד' דרכך נצב בשמים אלו דברים שאמרת לאברהם כשמים וכו' ונראה דהנה לכאורה יקשה מקיים דיבורו וההוא אמר ולא יעשה ההוא דיבר ולא יקיימנה וכו' כן אדם הוא ויתנחם והלא אמרו חז"ל כל דיבור שיצא בפי הקב"ה לטובה אפי' על תנאי פקידה לזכירה דהנה איתא כוהר דפקידה הוא לטובא וזכירה הוא לרטרורלשון פקידה הוא על דבר שקיבל מאיזה בחינה הקודם לו ושורש הדבר כך הוא וירא כל הבטחות שהבטיח הקב"ה לישראל אנו כמנחמים שבוודאי יקיים לנו הש"י הבטחתו ולהשפיע לנו כל הטובות והברכות - אך כשהקב"ה מבטיח לעשות איהו טובה כוודאי כשהטובה יהיה קשורה אצלו ככה אין חילוק בין עבר לעתיד והוא אך כפי הקטלים שרדימים לקבל הדבר ההוא או צדיקים לְהוציא מבח אל הפועל להביא אותו אל התגלות שיהי' במרה - כו' כשהוא עדיין בעולם כמחשבה הוא אתכסיא והוא בעלמא דאתא בעולם העתיד שעתיד להתגלות אכל עדיין הדבר בעולם והמשכת הדבר מן העתיד אל ההוא הוא באמונה ר"ל כיון שהצדיק מאמין בדבר שבוודאי יהי' ובוודאי יקיים הש"י הבטחתו ומצפה ומחכה בכל שעה ומתלהב שיתקיים הדבר ההוא - איתו התשוקה והתלהבות וצפוי של הצדיק הבא ע"י האמונה אותו הדבר מחכר המחשבה העליונה של ההבטחה וממשיכו להאמונה - וזה פירש הפסוק לעולם ד' דרכך נצב בשמים ר"ל שהדיבור של הבטחת הטובה כוהו כרוחניות היא כאתכסיא ועומד בשמים - אכל כהו של דוד ודוד אמונתך ר"ל עיי האמונה כוננת ארץ ושמים ר"ל עשית כלי לנוקבא להתגלות הדבר והנה זה בצינו באברהם אמירה ודיבור אמירה הוא כחשאי כל זמן שהיא ברמות אתכסיא ודיבור הוא כאתגליא ח"ל רש"י כצחות לשינו כאשר אבד בהדין ר"ל שהי' אצל שרה כרביד הדין ר"ל שהי' הדבר עדיין כמחשבה כאתכסיא ולא המשיך רק בחי' הדין שהוא גיב כאתכסיא והווי בחינת אמירה אכל יעש' ה' לשרה ר"ל תקנה ועשאה כלי לקבל הדבר לכא אל התגלות ויהו בחינת דיבור ומה בא הלידה והבן

תורה

פרשת

חולדות

אמת

ה

אך שהמעין סתום בעפריות החומר והשך של גשמייות הסתום המעין ומעכב את הנכוע בו וצריך האדם לחפור נכוע החוץ ולהסיר המסך המכביל המעכב את הנכוע הנ"ל ויש צדיק אשר הקביה מתנהג עמו במידת חסדים המגלים מים החיים ומדריך עצמו להכורה כ"ה אבל יש בני אדם אשר מסכים גדולים יש להם וארמת וארציות חומריו יסתום מאוד המעין וצריך הקביה לסכב אליו ולגלגל אליו ע"י מידת הגבורה ולהסיר ממנו החשך ואז נתגלה אליו המעין ונפתח אליו הזבוע ויצא ממנו מים חיים ר"ל מ"ן נוקבין מתתא לעילא ע"י התורה והמצוות וזה הבחינה נקרא עבדי יצחק הם השליחות של מידה זו אשר הקביה מגלגל מרדות על האדם ע"י שלוחי הד"ן ואחר כך כשיפתח המעין או נסתלק מהאדם כל המרדות והדינין וכל הגבורות נמתקים וז"ש ויבאו עבדי יצחק שלוחי הד"ן שעושים פעולתם ופותחין המעין אז נסתלקו מהאדם הדינים ונמתקים הגבורות ומתהפכין לסניגורים ולפרקליטין וז"ש הכתוב ויגידו לו ע"ד ממגדל כנאות שמש שנמתקין ע"י , וז"ש על אודות הבאר אשר חפרו ד"ל שפתחו הכאר אשר היא סתומה כחשבת החומר ויאמרו לו מצאנו מים אשר יצאים מכל האדם כשיפתח אור נשמתו ואז נמתקים הדינים ומתחיל להתנועץ אור החכמה ואור התורה והמצוות ונמשכין מ"ן נוקבין לכל העולמות וכל הדינים מתהפכים לרחמים והסדים גדולים אמן כן יהי רצון :

בפסוק יזרע יצחק בארץ הוא וימצא כשנה הוא

מאשר שעדים ויברכהו ה' , הנה רש"י ז"ל פירש שאומד זה למעשרות ה' , ונראה דרש"י בא לתרץ דהנה באמת אמרו חז"ל אין הברכה שורה בכר הנמדד וכאן שהי' מידה וגבול והאיך נשתלחה בה הברכה ולכך פירש"י דאומר זה למעשדות , והנה טעם שאין הברכה שורה כדבר הנמדד הוא משום דכיוון דאדם מקפיד במנותו ונותן בו מידה וגבול איך להתברך ולכך פירש"י דאומר זה למעשדות שזה המנין היה צריך לדבר שבקדושה כקדושת מעשר וכיוון שהשרה על התבואה חיות הרוחניות של הקדושה ודבר רוחני טבעה להתפשט עד אין שיעור לכך ויברכהו ה' :

אז יש לומר דהנה כגשמיית המקום קומץ ומגביל אל הדבר הוא ויאל ליכנס בתוכו יותר מן החלל של כלי או המקום דמכ"ז , אבל ברוחניות אין מקום שיוכל להקיפו והוא מתפשט עד אין שיעור ועד , והנה אמרו חז"ל חמשים שערי בינה נבראו בעולם וכוליהו ידועים למשה חוץ מאחד שלא השיג שנא' ותחסריוהו מעט מאלקים ואלו הן שיערי בינה הם

הם ככל חלקי הבריאה אפי' בצומחים ככל אחד כגון כח ושכל חלק רוחני מן החמישים שערים ולכך יש לומר דרך רמז דעבור זה שיעור תרומה גדולה תרי ממאה אחד מחמישים דכמו דחמישים שערי בינה הרוחניים יש שער אחד שאינו מתגלה לבני אדם ואפילו למשה רבן של כל הנביאים , כיכ בכל הדברים אשר כמים כהם כחות מכל החמישים שערים כמו התבואה לכך אמרה תורה להפריש חלק אחד מחמישים חלקים לו והי' קודש להשם דוגמת שער החמישים שהיא קודש קדשים ושמיר ונעלם מבני אדם וזה נקרא תרומה גדולה שהיא אחד מנו"ן שערי בינה נגד נ"ן גדולה הכתובה כתיבת נוציר חסד שהוא מסטרא דבינה ושם אתון רברכין כנודע , ואיכ ככל דבר שהצדיק עושה למטה הוא דוגמת הקדושה למעלה ולכן נחשב כאילו הם כפולים ונמצא ע"י עובדות הצדיק הם מאה שערים כיון שמקשר הגשמי עם הרוחני ועושה עובדה למטה ומעורר שורשו למעלה הרימז נגד דבר זה ושור' על עשייו רוחניות הקדושה ואז ממילא חל על הדבר שהוא ברכת השם ויזרע יצחק בארץ הוא שהיה מקום מוגבל ארץ הזו וגם שנה זו והיה מוגבל בזמן ובמקום , אך ע"י שהמציא מאה שערים שהתעורר בכעשיו להחמישים שערי בינה העליונים וקשר אותם כמעשיו למטה לכללם בקדושה הרוחנית ונעשו מאה שערים וע"י השרה ברכה על היריעה זו , והוה שאמר ויברכהו והבן .

פרשת ויצא

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה : אמרתי לרשום כבאן מה ששמעתי מכבוד אדומי הרב נ"י אעפ"י שאינו יודע לבוין על נכון והוא שייך לחניכה וכך אביר דחניכה לשון חינוך שמחנכין הרב הוא כמו דמצינו נבי נגדי כהונה שנאמר למלא כם את ידם לכהן כו' , והנה כל דבר אשר נעשה ינתחה להשראת קדושה עליונה צריכה מקורם לעשות כלי והכנה ובית קיבול שיהיה מקום לקדושה הבאה אחיב לשרות בדבר ההוא וזה נקרא חינוך כמו שמחנכין הנער במצות שיהי' כלי מוכשר לקבל טהרה והשראת קדושה אחיב בעת שיתגדל והנ' יעקה אבינו הסתכל ביחוד עליון כראשית המחשבה וראה שיקוד העולמות הם כנ"י כמו שאבנו חז"ל ישראל עלה במחשבה תהילה כראשית חז"ל אלקים את השמים שמביל ישראל שנקראו ראשית והמקדוא אבן הראש' שמביל ושותת העולם כי הם יסור כל העולמיות עליונים ותחתונים ובמחשבו שם נקראו אבן כשני יחיד כי שם כראש הדבר נתאחדו כללות ישראל באחדות האמיתי כמול העליון , והנה

תורת

פרשת ויצא

אמת

והנה יעקב אבינו נתן שכלו ומחשבתו והניח מוחו על זה הענין מה שהשתוקק יעקב להוציא הרבר מבח אל הפועל משרש אשר שם רועה אבן ישראל. אל ההתפשטות לנטוע את כנסת ישראל בנין שלם ככל ענינים בשנים עשר שבמי ייה המכונים נגד י"ב גבוליו אלכסון ולהיות המרכבה שלימה בשישים רבוא ישראל כמו שאמרו חז"ל אין השכינה שורה על פחות מט' רבוא ולהיות קומה שלימה מכמה איברים ופרקים ולהיות הכל מכיון נגד העולמות העליונים ואורות הקדושים ולהוציא זה האבן מן הכלל אל הפרט על זה הניח יעקב ראשו ומחשבתו והוה שהכתוב מכנה שיעקב הניח ראש על אבן זה כנוי והומא בעלמא ור"ל שהניח מחשבתו ושכלו בדביקות קדושה עליונה על אבן הארצה הנגיל. אף שאין מקרא יוצא מירי פשוטו שבוודאי שכב יעקב על אבן ממש ויצוק שמן על ראשו כמו שמבואר בפסוק. רק שרמו יעקב כמחשבתו וכיוון ככל מעשה ירו אל רבר אחר אל האבן הרחוני הוא ראשית המחשבה הוא פינת יסוד כל העולמות להיות מקושר הראשית עליון אל כחינה התחתונה הוא המעשה בכל ענפיו וככל פרטיו להיות הבין מפורא מפלטרין ומחרים ומאדרין זו מזו שונים להיות בעולם כמה מיני צדיקים אשר כל אחד אינו רומה להבירו וכל אחד מבינה על דבר אחר, זה הצדק מבנה למשוך הכמה בעולם חיות לעולם וזה למשוך הסרים ושיכו' לעולם וזה למשוך גבור' לעולם וזה ניצוח לעולם כל מיני המשכות והשפעות מכל מידה ומידה זה היה עובדא של יעקב שעשה למטה להתעורר שורש הרחוני כנגדו והסתכל באחרות של כנסת ישראל עד סוף כל הדורות עד ביאת משיחא, ואח"כ ראה יעקב ברוח קדשו הירום והרבין של כנ"י כמו ראיתא יל פסוק ויקח מאבני הנקום שראה החורבן כיהמ"ק וגודל חרון אף וריגין חלילה אשר יעברו על ישראל וז"ש ויצא יעקב מבאר שבע ר"ל שיצא מאותו הסתכלות של החורד ענין אשר משם נובע שפע לכל השבע מרות המכונה בשם שבע וילך חרנה והסתכל באותו הבחינה הוא החרון אשר יהי' חיו על כנ"י והי' לו צער גדול מזה מאוד כהרגישו גודל הצרות אשר יסבלו ורעו כגלות ותהי' להם ירידה חיו-ו"ש ויפגע במקום ר"ל לבד מזה הצער שהרגיש שיהי' לודעו אך מיד פגע והרגיש בצערו של מקום כביכול מקומו של עולם אשר בכל צרתם לו צד וחשש יעקב מאוד על צער השכינה כביכול וז"ש וילן שם כי בא השמש הי' לו לינה ר"ל שנחשך לו האור שם מחמת צער של ישראל וגלות השכינה ועז"ז נפסק מרביקות ויקח מאבני מקום וישם מראשיתו הניח מחשבתו על זה

הרבר ולכך כתיב מאבני לשון רבים כי זה קאי על הרקום בנין שנפרדו, וז"ש ויחלום ר"ל לשון חיוק שהתגבר יעקב מאוד כמחשבתו על דבר ההירום ר"ל מחמת שזה הדבר הוא גדול ככמות אף שלענין הכשר נדמה שהגלות אינו אלא למטה בארצות וז"ש והנה סולם טוצב ארצה וראשו מגיע השמימה אבל כאמת שורש הגלות נוגע עד רום השמים העליונים כי בעת הגלות יש תשות כח למעלה ונפגם חלילה השפע עליונה והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו ר"ל כאמת עיי' הגלות יש עליה לכמה ניצוצות קדושות (הנקראי' מלאכי אלקים) אשר הם עולים מעומקא דתהומא ולא גלו ישראל אלא כרי שיתופפו עליהם גרים כמו שאמרו חז"ל אבל גם עיי' ישראל יש ח"ו ירידה לכמה ניצוצות קדושות הנקראים מלאכי אלקים, אך יעקב הזכיר א"ע והנה ה' נצב עליו שכיוון שבכל מקום שגלו ישראל שכינה עמהם ועמו אנכי בצדה, ואיכ' כיון שהוא ית' עמנו הוי שמירה בעללים ואיכ' אין לו אלא צערו של המקום ב"ה, והנה הוא ית' ראה שיעקב הפסיק מחשבתו מחמת צער השכינה ורעו ישראל ואי הכסית לו השם אני אלקי אבנך וכי, הארץ אשר אתה שוכב עלי' ר"ל מה שאתה רואה עליו כוודאי אתנה לך ולזרעך והנה אני עמך ושכרתך, ר"ל אף שהם בגלות אנכי אהי' עמהם ואימבור אותם והשיבותך אל הארמה ר"ל אף שגלו אני אשוב את שבותם ואקבץ את נדחם מקצה השמים עד אם עשיתי את אשר דברתי לך יקץ יעקב משנתו ר"ל מבחי' שינה שהי' בהסתלקות המוחין מחמת חשכת של גלות וצערן של ישראל. ויאמר אבן יש ר' במקום הזה ואנכי לא ידעת' שאנכי רמיתי כי חיו כשהם בגלות הקב"ה עזבם והם כהסתד פנים ואין משגיח עליהם אבל אני רואה שהשם במקום הזה ששכינת עזיניו היא עמם בגלות ואין זה כי אם בית אלקים וזה שער כו' א"כ כוודאי הוא לטובתם ואז חזר יעקב למחשבתו ראשונה ויקח את האבן אשר שם בראשיתו ר"ל זה היסוד אשר הניח ראשו ומחשבתו עליו וישם אותו מצבה ר"ל שפעל והעמיד אותה קומה שלימה ויצוק שמן על ראשו ר"ל שהמשיך למעשה ופעולה זו שמן הוא כינוי לחכמה עליונה ומשם משך שפע וחיות וקדושה ויחוד המחשבה והוא חכמה עלילא לבני' אשר הוא אבן היסוד ונעשה ממנה בנין שלם ככל איברים ופרקים וחדרי' המפוארים ובנה מרוד לשכינה ויחוד למקום ביה להתיוחד עם כנ"י קודשא כריך חזא ושכינת' וזהו שאמר ויקח את שם מחמת בית אל שהוא בית ומרוד של השכינה הנקרא אל, וזשיה ואילם לזו שם העיר לראשונה ר"ל רבאמת שגם קיים שעשה יעקב

יעקב זה גיב היו כל הדברים בכח ויוד עליון כי היא היתה ראשות המחשבה ושורש של כללות בניי דור ודור ער עיקבות משיחא רק שהיתה בכחיות לזו כי אבר אחד באדם ששמו לזו והוא נקרא נסכי אשר מזה האבר נתהווה בנין האדם שהוא עלם קמן כל רמ"ח איבריו וגם לעצת התח"י יבנה כל הגוף מזה האבר כי זה האבר אינו נרקב א"כ שכל הגוף נבנה ממנו ע"כ יש באבר הזה כח וחיות הרוחני של כל רמ"ח איברים והוא כמו היולי הכולל מכל הצורות כן הוא אבן הראשה שהיתה ראשית המחשבה הכולל ומקפת הכל מה שהיה ומה שעתיד להיות רק שיעקב פעל זאת להוציא הדבר מכח אל הפועל אבל לא נתחדש שום דבר כי הכל הי' אז בכחו ית' בכחיות לזו אבל יעקב כנאו וקרא שמו בית אל ביתא דשכינתא ויותר אין להאריך :

או י"ל ויקח מאבני המקום וי"ל דהגה אמרו חז"ל דעתיד הקבי"ה לעשות מחול לצדיקים , וכ"א כמראה באצבעו הנה זה אלקינן וכי' בדי להבינך זה הענין של המחול הזה נראה דהנה אברו חז"ל דכ"א נכונה בגחלתו של חבירו לבאור'מה זה ענינשל גמול ותענוג כזה כיון דא"א לבנוס במחיצת חבירו ואף שהוא עולם שאין בו לא קנאה ולא תחרות , אבל מי"מ אין זה שלימות האמיתי כיון דלכל אחד חסר שלימות חבירו אך ידוע דמחול היא עוגל נקבה תסובב גבר וידוע דבעינול כל החלקים שיה ואין חלק א' שחשוב יותר מחבירו כמובן באותיות התור' הקדוש' כי באמת כקו היושר בסדר האלף בית כו. ראי האלף קורבת לת"י ככ"ב דרגין , אבל אם תסדרם בעגולה אז תמצא שניהם שוים האלף עם הת"י כי הם עובדים זה אצל זה כח"י אית ב"ש שאלף סמוכה לת"י וזה שהקב"ה יעשה מחול לצדיקים ר"ל לדעתו דיתגשאו כל העולמות וכל המידות ולא יהיה שום געוץ בשום דבר ויהיה אור הלכנה כאור החמה ולא יהיה שום קנאה , כי הוא ית' ישפיע אור צח ובהיר אשר מבחירתו יתנוצץ אור לכל העולמות כשזה וכל הצדיקים ירגישו בזה התענוג כשזה כי לעתיד יתייחדו האותיות הדיש דרגין דהוא האלף עם סוף דרגין דהוא הת"י , ואז יהי האור זורח ומקיף אותו מכל צד כשזה וזהו כחיות מחול , והנה באמת יעקב הי' עובר השם בדביקת גדול , והלך כמחשבתו עד אין קץ עד שהגיע לריום העולמות העליונים ואשר הם גבוהים מן ר"ב אתויון למעלה מכל הנמצאים ופגע ביחוד עליון במקומו של עולם אשר על שם נאמר במופלא מוכך לא תדרוש ה' . וז"ש ויצא יעקב מכאור שבע ר"ל שיצא מזה הכחיה של השבע מידות וילך הרנה אל עלמא רחירות שם נרקב אל היחוד העליון . ויפגע במקום ופגע במקומו של עולם ככיכול

כאור האחרות . וז"ש וילך שם כי בא השמש ר"ל מחמת אור הגדול המכבה אור עיניו של אדם ואז חזר יעקב למדינתו לתוך המידות לכח"י הכ"כ אתויון והתחיל לעבוד את השם בכח"י אור החודר דרך אית ב"ש מסוף דרגין היא הת"י וילך ממנה למעלה . וז"ש רז"ל עשאו כמרוזב לשמרו מן החיות רעות ר"ל מחיות ודביקות אשר הוא רע וז"ש וישם מדאשותיו ר"ל ראש ת"י שהתחיל כדאש מן הת"י וז"ש ויקח מאבני המקום ר"ל מן אותיות התורה הנקראים אבנים כמו שמצינו בספר יצירה אבן א' כונה כ' בתים וישבב במקום ההוא ע"ר שכתב כוזרד הקדוש ויש פ"ב ר"ל כיון שכל אות כל אחד כלול מחבירו וכל בתים בתו' כלולים מן ר"ב אתויון א"כ אין מוקדם ומאוחר בתו' כיון דבמקום הזה יש כללות ר"ב אתויון א"כ אין חילוק בין סדרן ואז למפרע והכל הולך אל מקום אוהבן : (ירא ד' כי שנואה לאה ויפתח את רחמה כו' . איתא במדרש ובר"ה ז"ל כי שנואה לאה שנואה מעשה עשו בעיני . י"ל עפ"י פשוטו דבוראי יעקב לא הי' שונא אותה וכן משמע בקרא שאמרה כי עתה יאה בני אישי דמשמע דמיעקרא לא הי' שונא אותה רק שהיתה נעדרת אהבה וע"י הזן נולד אהבה כליהם רק הא קרא לא שנואה ממשם שנואה מעשי עשו בעיני והיתה שיה ליעקב כמרה זו שגם יעקב הי' שונא לעשו מאוד ומחמת שהי' במרה לזן וכך זכתה להוליד . וי"ל בדרך רמז שנואה מעשי עשו בעיני ר"ל בעיני שלה לאה שהיא שינאת מעשי עשו כמו שדרשו חז"ל ועיני לאה רבות שהיתה סבורה לעלות כגודלו של עשו שהיו הכל אומרים שני בנים לרבקה ושתי בנות ללכן הגדולה לגדול והקטנה לקטן . ולכן היתה כובת עיי"ש והנה י"ל דבאמת יעקב ראה כנשואה שרחל הוא בת זוגו לכך ראה את רחל והראה לה חיבה אבל על לאה לא עלה כדעתו שהיא בת זוגו וטעה גיב שתפול בחלקו של עשו כמו שהי' העולם אומרים לכך לא הי' אוהב אותה כי איך יאהב אשה גברית אשר אין לה שייכות עמו אבל ח"ו לא הי' שונא אותה כי לא ראה ממני' שום דבר רע לזה עשה הש"י שפתח את רחמה והולידה ממנו תחל' בנים קודם לרחל ובהו הכין שגם היא בת זוגו . וזהו ותקרא שמו ראוה ר"ל ראו בן ע"י ראו בן ע"י מוכח שאני בת זוגו ועי"ז יאהבני אשי שיכין שהוא בעלי ויאהב אותי כרחל וק"ל :

עזר אמר אדמו"ה הרב ג"י איך שמוז המידה יש ליקח מוסר לעצמו ולפנות מחשבתו מן הכלי הזמן המדומה ולדבק א"ע כאהבת הנורה לעבוד כבוד' וכתפל' בשכל אמת ועבודה זכה ויעקר ככל המעשים שאדם עשה הן דיבור או הילוך שמיעה או ראי'

בניו י"ב שבטי י"ה אלא דבין יעקב לתקן כל הענינים אשר יעברו על רע ורעו ועד עיקבות משיחא למשל זה הענין מה ששלח שלוחים לעשו והאיך פיים אותו והאיך כיפר פניו כמנחה , זה הענין מועיל לרירי דורות כשעומדים האומות עלינו ומצירים לנו אז מתעוררים המלאכים ששלח יעקב שהם מלאכים כמשם והם נאמנים המיד בשלוחותם לילך תמיד בצווי יעקב ולפיים את עשו ולהשתיק אותו להשביט כל המקטריגים מעלינו , וזשיה וישלח יעקב וישלח יעקב מלאכים לפניו ר"ל שמסר להם זה השליחות שילבו תמיד אל עשו כשירצו להיצר לישראל כיון שהם כלולים בבחו וכל בני נמשכת מורעו של יעקב אף שעדיין לא יצאו אל הפועל והוא דבר שלא בא לעולם מ"מ זכה להם יעקב שלא כפניהם וז"ש לפניו ר"ל לפני הרבר ההוא שעדיין לא היו הכני" בעולם הקדים יעקב רפואה להשביט כל המקטריגים אשר עומרים ח" לבוא בשליחות זה ולדבק נכתבה נצחית . וזשיה אל עשו אחיו ר"ל שבמזן הזה היו הבתיב נותן סימן איזה עשי שהוא את ליעקב אבל גם לנו פעל זאת ועדיין הם הולכים בשליחות זו לעשו ארצה שעדי שרה ארום אשר משם נמשכים רינים ומקטריגים המכניס בשם שעיר ואדום :

ראיה שכיבה וקומה בכל דבר יהי מעוטף שכל אמת לעבודת הכורא וצא ולמד מאכותינו הקדושים נעשו תור' ושבך גדול וקדוש ואיך התור' הקדוש בספר לנו איך יעקב הלך מכאר שבע והאיך ישן והדברים שדובר עם בת זוגו והאיך שנשק לרחל היאך שהי' רועה צאן לכן ומה שעשו במקלות . מזה תבין היאך כל מעשיהם מגדול ועד קטן היו כהשכיל וכחכמות אלקת והאיך רמזו לדברים עלינים ונוראים ובשארם מסתכל יל זה ראי לו להתלכש בושה וכלימה וענה גדולה היאך היא נבער מכל דעת ואף אם לומר או מתפלל הוא בלא שכל ותמימות וקדושה ותשוקה רק כאיש חולם והלואי שחלם לנו בהקיץ כמו הלוכות של יעקב והיות מתדמה בשכלינו ובמחשבתנו איך שהארם סולם מוצב ארצה בתוך ארצות וגשמיית . אבל ראשו . זה מגיע טעמה . שכלו ושורש נשמתו דבוק למעלה בשמים והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו ר"ל בשארם מגביר לבו לעבודת השם אזי מעלה כל המלאכים ליום השמים העליונים ונותן בהם חיותו וכאם לא חיו ויורדים בו יש להם ירידה ע"י כמשהו"ל מתיטין כח של מעלה ח"ו . וגם צריך האדם להיות כמחשבתו תמיד איך שכל בחות עליונים תלויים כמעשי האדם הן להעלות או להוריד ח"ו . והנה הר' נצב עליו שצריך האדם לחשוב איך שהוא י"ת עומר עליו ורואה במעשיו ומה יבואו ליראה גדולה והלואי שהיניו כחולמים של יעקב , ועיקר שצריך האדם לקדש איבריו ולהיות כל איבריו ראשו ופניו ריני' ורגליו מרכבה לשכינה וזה אינו תלוי באמירה רק שצריך להיות כן נמשך בפועל באמת כל אבר כלי שום פגם רק קדוש בקדושה עליונה , ולשעבד דעתו ויריעתו ומחשבתו לדעת עליון ולהתייחר נפשו ורחו ונשמתו בשמו הקדוש הויה ב"ה ביחוד האמת ואז יוכל להמשיך שכל אמת לעבודת הכורא ב"ה וכיש לתורה ולתפלה , ועוד האריך בזה ודפ"ח :

פרשת וישלח

כפסוק ויקם כלילה ההוא ויקח את שתי נשיו בו' ויעבר את מעבר יבוק ב' ויותר יעקב לבניו כו' פירש"י ז"ל שכח פחים קטנים . והוא תמות רמז"ל זה החזיון . ונראה ע"ד הרמז והנה באמת יעקב היו מתיירא מעשו שני דברים א' שלא ייק לו כגופו או בניו וב"ב שנית כיוון דעשו הוא עצם הרע ירא שלא יתדבק היו כורעו ולא ילמדו ממנו ח"ו ע"כ שם יעקב עצות כגופו וכפשו ויקם ויקח את שתי נשיו ר"ל כיון רכאמת הוא שירש של כל העולמות והוא בריח התיבון הסביריח מן הקצה אל הקצה . כי מרתו מרת אמת והוא חותמי של הקביה ובחותם זה נטבע שמים וארץ וכל צבאם . בראשית ברא אלקים ס"ת אמת אי"כ כיון דהוא כללות העולמות והוא מרכבה שלימה . וע"כ חשב יעקב שבוודאי בעולם התחתון עולם העשו' אשר יש שם שליטה לעשו יש לירא ממנו אבל בעולמות הרוחנים העליונים (הרוחנים) והגבוהים אין שם אחוזה שליטה להחיצונים והשרים הלל ע"כ העתיק יעקב מחשבתו למקום גבוה ועשה א"ע מרכבה לכל העולמות וציר מחשבתו ושיעבור את כל אשר לו נשיו וכניו ושפתותיו לקדושה עלינה והמשיך על כל אחד רוחניות מעולם עליון ועשה א"ע מרכבה למדת האמת

וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו בו' האי לפניו אינו מוכן וכבר הרגישו בו מפרשי התורה , ונראה דהנה כיריא יעקב אבינו שהוא שורש של נבסת ישראל וכללות של כל הדורות הבאים אחריו וכל חכעשים ועובדותיו של יעקב אשר נכתבו בתורה כל הדברים אשר דובר עם אשתו ורבריי פיים ורצויו והנבעה שעשה יעקב נגדו השלוחים ששלח וקדר הדברים אשר שם יעקב כפי השלוחים כירואי לו זו בלכר שתיקן יעקב א"ע לצורכיו ולצורך

תורת פרשת וישלח אמת

האמת לדבק א"ע למקום צורתו אשר חקוקה בכסא כבודו ית"ל . ואת נשיו ה"ה רחל ולאה שהמה מרמזים לשני עולמות עליונים וכן בניו שנים עשר שבמי י"ה המכוונים נגד י"ב גבול אלכסון . והמשיך על באי"ה רוחניות הקדושה מכל עולם ועולם אשר הם מכוונים להם ויעבר את כל אשר לו מעולם התחתון למקום גבוה וקדושה עליונה ושם ה' כמותה שלא יוכל עשו ליגע בו ולא ככל אשר לו . וז"ש ויחם ויעכרם את מעבר יבק כבודע ל"ח . שיב"ק הוא שם הקדוש העולה מספר ג' שמות אחי"ה הי"ה אר"י אחי"ה מרמז לעולם המחשבה הנעלם מכל הו"ה מרמז לעולם האמת מידתו של יעקב היא עומד בתו"ך בין עולם המחשבה לשם אר"י שהוא עולם התחתון עולם המעשה וקושר שם יעקב א"ע כראשית המחשבה דרך השתלשלות העולמות עד סוף המידות וז"ש הכתוב ויחם ויעכרם את הנחל אל נחל עליון ויעבר את אשר לו ושיעבר כל הכחות התחתונים העביר אותם ממקום התחתון אל רוחניות קדושה עליונה : והנה יוע דבמו דמ"ו נחלקה שתי כיתות יעקב וישראל . המון עם המכוונים בשם יעקב וחכמי העדה המכוונים בשם ישראל כמו בן בהצדיק נופא יש שתי כחות הנ"ל כשהוא דבוק . כחשבתו לקדושה עליונה ומחוץ שלו דבוקים בעולמות עליונים או מכוונה בשם ישראל . ר"ל ל"י ראש וכשהצדיק נופל ממחשבתו היא בעולמות התחתונים או מכוונה בשם יעקב והנה ע"י שהי יעקב מדבק מחשבתו למקום ההעולמות המינים הגדולים או עולמות הקטנים נשארים כלי המשכת שפע כי סילק יעקב מחשבתו ומחוץ שלו זהם מחמת יראת שליטת החיצונים . ואז הוצ"ך הקב"ה לסכב סיבית שיפול יעקב מחשבתו וממקום הגבוה ואז בא לעולמות התחתונים להשפיע בהם שפע בכחי יעקב וז"ש ויותר יעקב לבדו . ר"ל שמתחילה ה"ק מכוונה בשם ישראל שהי דבוק במחוץ עליונים הגדולים ועכ"ז נשאר יעקב לבדו בכחי יעקב לבדו . לזה דרשו חז"ל סיבת הגפילה ו היתה כשכיל ששכח יעקב פנים קטנים . ר"ל בעולמות התחתונים המכוונים בשם בלים קטנים . שהי יעקב מסלק השגחתו ודביקותו מהם לזה הוצרך ליפול למדרגה התחתונה המכוונה בשם יעקב . תעורר כוחות עשו וזה שאמר . ויאבק איש עמו זן כיון שנדבק מחשבתו לעולם העשי' . אז מיד הוא שרו של עשו . אבל וירא כי לא יוכל לו . י"ל שלא יכול לעשות ליעקב שום דבר רע מחמת צנע קדושתו . אך זאת פעל כהאבקו עמו ותקע ב"ך ירד יעקב בו דהנה כמות יעקב שורש

ובללות העולמות והקדושה הוא ה' בו שורש והו"ה לכל הנמצאים וכו' ה' נעלם כח כל הנמצאים . וא"כ גם כח של המציאות מן שורש הרע ה' כמס' בו כיון דהוא ה' קומה שלימה ברמ"ח איברים מכל עניני מציאות שבעולם אף שהוא עצם הטוב אך מ"מ צריך למצוא בו כח אשר משם יתפשט הכל ואפי' הרע כגון שרו של עשו אך שהי' נכלל בקדושה כ"ז שהי' דבוק בקדושת יעקב . והנה זה מכוונה בשם גיד הנשה כי שם מקומו . אבל כשהי' נכלל ביעקב מחמת דבקותו כעצמות יעקב עצמות הקדושה אז ה' כשר וטהור ככל רמ"ח איברים . ולכך לא נאסר גיד הנשה עד יעקב . אבל כיון שהגיע למדרגה התחתונה ושם יש שליטה לתחיצונים . ותיכף התעורר שרו של עשו כנגדו והתחיל לאבוק עמו . וירא כי לא יכול לעשות לו מאומה . אך זאת פעל שהפסיק עצמו מדביקות יעקב מחיבור הקדושה . ויצא מן הכלל אל הפרט . וכיון שנפסק ממקום חיבורו בקדושה . ואז נשלט בו הרע ותיכף אסרה תורה לאכול אותו . וז"ש ותקע כף ירד יעקב ר"ל שנתקע ונפסק ממקום יעקב ממקום הקדושה כהאבקו עמו . אבל יעקב נשאר בקדושתו . והבן :

במדבר על פסוק . בקרא עני אלקי צדקי כי אמר ר' יהודא כך אמר דוד ב' ראו לך לצדיקינו הואיל שאני משבח יהודא . ובתוב שמע ה' בקול יהודא ונראה דהנה יהודא הורה ולא בוש שאמר צדק ממני ועי' ופעל ליצמו שיהי' דיבורו נשמ' ב'י נתקש' בעולם הדיבור כי באמת בשארם מקלקל מעשיו אז יש לו קיטרוג ואינו שומע תפילתו אבל כשארם מודה ומקדיב א"ע לפרש החטא שעשה אין למקטרג לומר שום דבר וממילא נמתק ונעשה סניגור . ויהודא שחודה ואמר צדק' להתפלל עליו ואמר לא די שישמע השם משה הוסיף להתפלל עליו ואמר ר"ל שכבר פעל לדיבורו אלא אף לקולו לכר יקשיבו ויאזין השם . כי יש כמה ענינים אשר א"א לפרוט ע"י הדיבור וצריך לכללם בקול . שהקול הוא כלול מכל האותיות והדיבורי' וזה שאמר וזאת ליהודה ויאמר ר"ל שכבר פעל יהודא לעצמו בחינת הדיבור הוא התגלות הדבר ע"י אותיות המכוונה בחינת זאת . אך על זאת התפלל משה ואמר ש' בקול יהודא אפילו כקולו לבד תשמע . ואל עמו תביאנו שיהי' קשור בשרשו שיהי' הקול קשור במחשבה . דיו רב לו שיהא הבוחות שלו רב . שיהא בידו למשוך שפע על בניו כל מה שירצה כל מיני השפעות טובות והשאר אינו זוכר :

אמת

מקץ

פרשת

תורת

פרשת מקץ

ויאמר להם ישראל אביהם א"ב איפה זאת

עשו קחו מזמרת הארץ ככליכם כו' . והרגום אונקלוס וכו' . י"ל ודך רמז דהנה כתיב מכנף הארץ זמרת שמענו צבי לצדיק . דגם הארץ נותנת שירות ותשכחות להש"ת והשכה שלה היא מכקשת שיתן צבי תפארה שיתפאר ויהי לו שעשועים ותענוג מצריקו של עולם . רהארץ יודעת האמת דכל השפעות אשר משפיעים לה מן השמים הכל בא ע"י מעשה הצדיק שהצדיק ממשיך שפע לכל העולמות וכל הכרואים ולכל הרוממים והצומחים כלם מקבלים חיות ע"י מעשה הצדיק אשר מעורר מתתא לעילא וכא השפע המכונה בשם ממטר וגשם והכל ע"י הארם כמ"ש ואדם אין לעבוד את וכו' כי לא המטיר . וא"כ שהארץ מבינה שהמשכת שפעה בא ע"י צדיק לכך השיר ושכח שלה הוא שיהי צבי לצדיק , ויעקב נצנצה בו רוח הקודש והכין מה שהקב"ה מגלגל יסורים על השכמים הכל בא בשביל שזוללו בכבוד של יוסף הצדיק שהוא ה' יסורו של עולם והם פגמו בו ולכן נהו להם יעקב עצה זו שישימו לבם ומחשבת לתקן גדת זו . וזה שרמו להם קחו מזמרת הארץ ככליכם ר"ל מה שהארץ מזמרת ומשכחת להקב"ה והשכה שלה שיתרומם הצדיק בעולם וזה שרמו להם שיתקנו מה שפגמו ויקחו זאת ככליהם ר"ל כמחשבת' כמו כנכליהם . והודירו לאיש מנחה מעט צרי הוזכר ככתוב ששה מינים של מהנות לאיש הזה . רמז להם לתקן הששה מדות התלויים במדת הצדיק שהיא כחינת וא"ו וזשיה ואל שרי יתן לבם רחמים . הזכיר שם שדי על שאמר לעולמו די שהוא כחינת הסתפקות מידת הצדיק זה השם יתן לבם רחמים אבי"ר :

במדבר'ש על פסוק . ויאמר פרעה אל יוסף אתה תהי' על ביתי ועל פיד ישק כל עמירק הבסא אנדל מבך . שני פרשיות כתב משה בתורה ואתה למד פירוש מפרשה על אותו רשע אתה תהי' על ביתי יכול כמוני ת"ל רק הבסא אנדל מבך . וכן הוא אומר קדושים תהי' יכול כמוני ת"ל כי קדוש אני . קדושת' למעלה כקדושתכם כו' והוא תמה . ומה יכול כמוני . וכי מה האיש יכול להדמות אליו ביה בקדושה הלא כתיב אל מי תרמוני וכי' . אך יש לומר דהנה קדושה הוא מורה אל רבקות הארם כהש"ת . שמואס ברע ועשה גדר לאבריו ומרבץ עצמו אל טוב האמיתי . ועי"ז הוא ממשיך עליו הקדושה מלמעלה והנה ירוע מאבר חז"ל דהקב"ה מניח תפילין ומאי כתיב כהו' . ומי בעבך . ישראל

כו' דורואי אין שייך לומר על הש"ת שטפשמט מכל צורה ודמות שמניח תפילין . רק שהוא ררך מכל ומרמז על דביקת הש"י ככנ"י שמחשבתו ומוחין שלו על זרע ישראל להוסיב להם . ולהשגיח עליהם . ולהשפיע להם כל מיני טובות וחסמים זהו הכחינה של דביקות הש"י נקרא בשם תפילין כי עיקר כוונת בצות תפילין שאנו מניזים הוא גם כן רמז לייחד מחשבותינו ותאות לבינו לעבודתו ית"ש ואנו בושעברים הכוח שלטו והלב והיר לזכרון לשעבר הכל תחת כחות העליונים . ולכן נקראת תשמישי קדושה ר"ל רקדושה ירכו על רביקות השם . וה"ש קדושים תהיו ר"ל שתגיעו למרות הרביקות בשמו י"ת לייחד כל האיברים אליו ית' . וה"ש יכול כמוני ר"ל שדביקו של זרע ישראל יהי כ"כ כמו הרביקות של הש"י לנו . לזה קאמר מדרש ת"ל כי קדוש אני קדושת' למעלה מקדושתכם ר"ל זה כורואי אין שום נכרא יכול להתרבק אליו ית' כמו דביקות רצון טוב של שמו ית' על הכרואים וא"א לנכרא לכא למדריגה כזו וק"ל :

פסוק כירמי' כי הנה די ברא חרשה בארץ . נקבה תסוכב גבר . דהנה כל דבר בעולם קודם שכא כסוד השכירה וכיסול המציאות . אז עדין לא נגמר שלמות הרבר . כי עומדת ככל וים להשכר ולכא לירי הפסד וכליון . אבל כשכא לירי השכירה והכיסול אז נכנס הרבר ככחינת מה ומוזה בא התחדשות והארה לכלי ההוא . והוה שמקיים אותה כמו התנואה כ"ז שהיא שלימה בארץ אז א"א שתצמיח רק כשנרקב וכא לירי אפס ואין אז מצמיח הישושה והכן והנה אף שזה השכירה הוא רין וגבורה אעפ"כ מעוטף בתוכו רחמים גדולים עי"י השכירה והכיסול כא התיקון והוא כחינת רכר שהוא רחמים . וזשיה די ברא חרשה בארץ שנותן לכלי כחינת חרשה מכחינת מה . וה"ש נקבה תסוכב גבר . ר"ל שהכלי מסכב הגבורות . ר"ל שאעפ"י שכא לירי כיסול אבל מים הוא כחינת גבר לשון זכר ורחמים גדולים זרי למכין .

פרשת ויחי

בפסוק ויכר את יוסף ויאמר אלקים הרועה אותי מעורו עד היום הזה כו' המלאך הגואל כו' . איתא בילקוט סמוך לגאולה פרנסה לומר לך מה פרנסה ככל יום אף גאולה ככל יום . ומה גאולו היא פלא אף פרנסה הוא פלא . ר' שמואל בר נחמני אמר פרנסה גרולה מן הגאולה . ראלו גבי גאולה כתיב המלאך וכי' ואלו גבי פרנסה כתיב פתח את ירך

תורת

פרשת ויחי

אמת ח

ידיך הכוונה להתחיל בכרכת יוסף ולא מיים כולו רק מה שכרך את בניו . אך דהאמת הוא דיהו כרכת הצדיק המכונה כשם יוסף כחינת המשכיר ומשפיע . כי הצדיק רואה שיושפע ישראל שפע פרנסה טובה וישועה וכל הצמרכותם ומוזה נהנה הצדיק . והו ברכתו שבירך יעקב לבניו אשר הם שורש לכניי והתפלל עליהם שני דברים והו שרמו אותם כמה שסמך גאולה זו לפרנסה לומר לך מה פרנסה ככל יום אף גאולה ככל יום ר"ל שאנו רואים שכניי צריכים חשפעות ככל יום והקב"ה זן ומפרנס כל הכרואים מקרני ראמים . ולולי יסתום השפעתו מאתנו אפי' רגע א' לא הי' קיום לנכראים בעולם כן צריך האדם לקרב את הגאולה ככל יום . אף שהגאולה האמית עדיין הוא נעלום כמסה מאתנו אעפ"כ צריך האדם לצאת ככל יום מגלות ומשעבוד יצר הרע ולהמשיך מעליו כל חלקי הרע . ולקשר את גפשו ולהשלימה ככל חלקי הטוב ולהדריק בשורש האמת כמו שאמר קרבה אל גפשי גאלה שצריך לקרב אל גפשו הגאולה ולהתקרב אליו ית' ב"ה בתורה ובתפלה ומעט להעלות כל ניצוצות הקדושות שנפלו להעלותם אל הקדושה מידי יום ביומו ואין עליות יום א' דומה לחבירו והו הגאולה ככל יום עד שכ"א יתקן חלקו ואז יתקרבו אחד אל אחד ואז יהי' גאולה שלמה כמחרה בימיו : עוד התפלל יעקב ובירך להם בכחי' שנית וסמך גאולה לפרנסה לומר מה גאולה הוא פלא ר"ל רתיבת גאולה מורה בשקב"ה מעורר רחמי עלינו וגואל אותנו אף שאין ראוי מצד גפשינו ומעשני הטובים כמו שסדרו לנו אנשי כנה"ג בשמונה עשרה ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה . ר"ל אף שאין מוכיותינו הקב"ה מעורר רחמי אלינו מעולמות העליונים . והעולמות הנגזרים והגפלאים פלא עלין אשר שם החירות מכל ואין שום רמו דין וקטרוג כלל להשקול כמאזני צדיק אם ראוי לרחם על יוחד זה או על כלל זה כולו רק מצד החסד ורחמים הפשוטים אשר טבעם להטיב כלי שום טעם והנאה דבוראי כשאנו ראויים מצד מעשנינו לא שייך גאולה . רק כמו שהיה כשעת יציאת מצרים דכתוב או הנסה אלקים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי . ר"ל אף שהי' ישראל אז בכחינת השתוות גאל אותם וניסה אותם לשון הרימה גם והתפלל יעקב שאף הפרנסה שכניי צריכים יהיה ג"כ ע"ד זה להיות ע"י פלא עליון שלא להשנוח עליו אם ראויים אנו מצד מעשנינו ולהשפיע שפע פרנסה והצמרכות כ"י ע"י רחמים הפשוטים שהקב"ה יפתח לנו את אוצרו הטוב ולהריק לנו כרכה ער כלי די ע"י חסדיו הגדולים מעולמות הנכרואים והקדושים שלא יהיה שום קטרוג שלא להשגיח על

בפסוק וידא אליו ה' כלבת אש מתוך הסנה . במדרש הה"ד אני ישנה ולכי עד אני וישנה מן המצית ולכי עד לעשותן פתחי לי כו' ינתי שנתממו עמי בסיני שאמרו כל אשר דבר ה' נעשה כו' . דשורש הדבר דמנו יוכל לשער גדול האהבה והתשוקה הגבכרת אשר יש להכורא בריך הוא לבנסת ישראל ודע אברהם ידירו אשר שכילם נכראו כל העולמות וכל הנאצלים והנכראים והיצורים והנעשים הכל פעל ה' למען ישראל וכעבורים נכראו כל השפעות טובות וכל מיני חסדים טובים כי הם עיקר ושורש כל הכריאה והם כלולים ברצונו הפשוט כמחשבה הקדומה לכל הקדומים . ודאשון לכל הסיבות . ותחלה לכל הויות והנמצאים שבעולם שבשכיל מחשבה זו שעלה ברצונו הפשוט להטיב לכראויו ברא וסדר כל מעשי בראשית ועבורם נאצלו כל העולמות להוציא זו המחשבה מבח אל הפועל . וה שמיצונו בתיוקינו זוהר הקדוש על פסוק ותרכ חכמת שלמה מכל חכמת בני קדם . דהנה עיקר עבודת של בני ישראל בקיום התורה והמצות צריך להיות כדי להוציא מן הנקודא סמירא ומן רצון הקודם מבח אל הפועל לכוא הדבר אל התגלות ולהתעורר הדצון של הטובה העליונה ולהמשיך משם ררך כל העולמות שפע רצון ממקור החכמה עילאי ולהשפיע אל החכמה תתאי ומשם בא לנו שפע וברכ' וכל מיני חסדים טובים וכל מיני ישועות של היים ושלום בעולם וכל מיני גבורות קדושים להיות כח כיד כל אדם ואדם מישראל להתגבר על יצרו ולהכניע כל חלקי הרע תחת הטוב וכשישראל זוכים לזה הכהנה והשיגה ידם לפתוח זאת הנקודה ומשכיין מן ראשית החכמה מן סתום אל הגלוי ואז יש תענוג גדול להכורא ביה שרועה להשפיע ועי' נתגל מחשבתו אשר חשב על היהודים להטיב להם דכל זמן שהוא עדיין כהעלם כמסה כמחשבה אז הוא בחינת קמנות שאין אנו יכולים להשיג הרצון עליון ולא נשלם התענוג של הכורא ב"ה שרועה להשפיע מפני שצריך את עדידתא דלתתא . אבל כשישראל עושין ופותחין המקור של הנכווע העליונה . ועייז נשלם רצון ביה המחשבה . ואז מכונה בשם גדלות המוחין היינו

תורת

פרשת ויחי

אמת

היינו שחכמה ומחשבה מתומה נתרבה ונתגדלה וזהו ותרב חכמת שלמה מחשבה של המלך שהשלים שלו נתגדל ונתרבה מההוא שקייא. וזהו מחכמת בני קדם מחכמשה הקדומה. יבוח תבין מה שמצינו במקום אחר בתיקונים על פסוק פתחי לי אחותי. פתחי לי באות כ'. דהנה אות כ' נקודה כהיכלא רהוא מרמז על המחשבה שתימה לומר רכל מעשי כראשית אשר נבראו הכל היא בשביל המחשבה ונקודה זו והכל הוא כלול כראשית וגנו ושמיד בתוך הנקודה הפנימית של הכי' ור"ל את בני תראה לפתוח ה"ב להוציא מן הנקודה הפנימית כל המטרות הגנוזים שמה ולהוציא אותו מן הכלל מן הנקודה שמירא מן פלא עליון אל המעשה והתגלות הדבר. והוא שרמזו כראשית תיבת של הפסוק פתחי לי אחותי שמרמזו להנ"ל והבין והנה בתיבת כראשית יש בו ששה אותיות נגד ששת ימי המעשה. והנקודה שבתוך הי"ב הוא מכנין גמרים השבת שהיא הפנימית וישרש של כל ששת ימי המעשה דמשתבא בא חיות ומוזן לכל ששה ימים וכל ששה ימים כלולים בימא שביעיא. וזהו שמצינו בתיקונים פעם א' פתחי לי בימא קדמא כו' שראשי נמלא מל זהו יומא שביעיא והכל הולך אל מקום אחד וכונה אל העל לעיל שצריך לפתוח המחשבה קומאה ולהמשיך משם שפע לכל השבע מרות דרך השתלשלות העולמות עד סוף המעשה כמו שכתבתי באריכות לעיל מזה והוא שאמר המדרש וירא מלאך ה' אליו בלבת אש כי הקב"ה וסיני הם בכחינת ודינמא כניכול כאיש ואשה שבהם שני אש ושם י"ה מחבר אותם. והנה יו"ד הוא דבר והוא מחבר והוא הנקרא לב שהוא שורש כל העולמות כמו הלב שהוא שורש לכל האיברים כמו כן היות היא נקודה ומוזן הנקודה נהווו כל האותיות. כל אות שאתה תרצה לציר צריך לציר בנקודת יו"ד ולמשוך מן הנקודה שהיא יו"ד כל אות שירצה. ואיך הוא שורש לכל האותיות והוא ראשית בכחינת הלב. ולכן מצינו בקרא שמכונה הקב"ה כשם לב ע"ר שאמר רוד לך אמר לבי כו'. והוא שהשי' הראה א"ע אל משה מתוך לבת אש היינו מתוך לב של אש מן המחשבה ונקודה סתימא אשר משם בא הטבה לזרע ישראל. וזה ה' צריך משה לפתוח זה הבחונה מרצון עליון אשר ה' בשביל ישראל להמין להם וע"י זה נאל אחס משה ע"י שהמשיך להם שפע רחמים מנקודה ומחשבה עליונה מפלא עליון כמו שנתבאר על פסוק כי אחי עמך. וזה שאמר במדרש אני ושינה מן המצות אעפ"י שנסתת ישראל הם בכחינת שינה שאינם עושים המצות לעורר השרש העליון. אבל מכל מקום ולכי ער הוא הקב"ה וכיש שהוא חמדת

לכנו ער לעשותו מעורר אותי מן השינה שאראה לעשותן שחפצו ורצונו מאוד שאני אפתח את הנקודה ולפתוח הלב ולהמשיך מן ראשית המחשבה אל ההענייה. וידוע דהכל נברא בזיבור כמיש בברכה ה' שמים נעשו. ואנו צריכים לקיים דיבורי של הקב"ה שיצא נפמי בכיכול: להביאו אל המעשה. ובפרט לקיים התורה והמצות ולעורר הרצון העליון:

והנה באמת על ידי שאנו קבלנו בכללות ישראל את התורה מפי הנבירה והסבמנו יחד כל אשר דבר ה' נעשה ומה שקיבלנו עלינו שנקיים דבר השם ויבא את הדיבור אל המעשה ע"ז ה' תענוג גדול להכירא כיה שגשם רצונו ומחשבתו. וזה שאמר במדרש פתחי לי כו' תמתי שנתממו עמי כסיני ר"ל שנשלמו עמי כסיני כלומי שבהר סיני נשלם ונגמר הרצון של הכירא כ"ה כמה שהבטיח. להביא הדיבור של השרש אל המעשה. וזה דברינו הנ"ל שלכו מעורר אותנו לעשותן. והואיל שאנו קיימנו וקיבלנו עלינו בדרך כלל לעשות כל דברי ה' יש לנו לאמת דברינו ולהוציא מן הכלל אל הפרט ולקיים התורה והמצות. ואז יפתחו לנו ישועות גנוזות מפלא עליון ויתממש עלינו ממחשבה ולקודא סתימא דרך כל העולמות כל הטבה וכל מיני החסדים ויפגע ויזים וישעיה וברכה ושלום על כל זרע ישראל בפרט ובכלל אב"ה:

בפסוק

ויאמר ה' ראה ראיתי את עני עמו אשר במצרים. ואת צעקתם שמעתי מפני נוגשיו כי ידעתי את מכאוביו וארד להצילו מיד מצרים ולהעלותם מן הארץ ההוא אל ארץ זבת חלב ודבש אל מקום הכנעני וכו'. והזקוקים המה רבו. ראה ראיתי בפול. וזם את עני עמו אשר במצרים. סימנא למא לי. וגם את צעקתם שמעתי מפני נוגשיו אינו מובן. ואין רצוני להאריך בקדוקים כבר עמרו עליהם מפרשי התורה אבל תוכן הענין הוא דהנה באמת זרע ישראל בשחי' במצרים ה' כמרריהם התחתונה מאוד כי לא ה' בני תורה הוא ה' להם כמה להתקדש עצמם. ואף שהי' בהם אנשים צדיקים וטובים זה ח' מצד נשמותיהם שהי' להם והיו עיבדים בשכלם כמו אבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב ומי שהי' לו נשמה קדושה הלך בעקבות האבות כמו שבטי' לוי שהי' מוכים מצד עצם קדושתם אבל שאר המין עם לא הי' להם כמה לעבוד ובאמת זה הי' פלא אף שלא הי' להם תורה ומצות מ"מ ה' בהם כמה מרות מוכות שהי' פרושים ונדורים מעריות כמו שאמרו חז"ל אחת היתה ופרסמה

ופרסמה הבתוב . וכן שלא שינו את שםם ולשונם אבל לכל זה ה' ערומים מתורה וממצות כמו שאמר הכתוב ואת ערום ועדי' ועי' הסתכל משה רבינו בשפלות של ישראל שאינם בדאי לעשות להם נמים ולגאול אותם עי' אמר לו השם ראה ראיתי את עני עמי כל מקום שנוכר עני בתורה . הבוונה אמיתית הוא על מי שהוא עני כדעת בתורה זכמצות . וזה שאמר לו השם אתה ראה בחסרון ובשפלות ישראל אבל עדיין לא השגחת עליהם בשלימות ואני ראיתי ראי' בפולה בעניות של עמי וראיתי שזה העניות של עמי כל זה בא להם אשר במצרים . שזה נורם להם אשר המה מעורכים בין אומה המצרית הללו אשר הם שורש הרע ואין זה חידוש על חסרונם להיותם שקועים בין גילולי תועבות מצרים . אבל ואת צעקתם שמעתי בפני נוגשוי נוגשוי דייקא בכיול שהשכינה עמם בנלותא כי ידעתי את מכאוביו ועמו אנוכי בצרה ולכך דיבר מתוך הסנה במכוואר במרש נלל בן . וארר להצילו מיר וצריך אני לירד להם ולהציל אותם ולהפרידם משיעבור וגלות . והנה ישג' תנות בישראל צדיקי' וכינונים ורשעים . ונרם מחשב הכתוב ג' עליות בנ' בחינות . נגר הבת החשובים אמר להעלותם . ונגר הבת השני אמר אל ארץ זבת חלב ודבש שהיא גיב ארץ הרוחניות מלא טובות והשפעות המכונים בשם חלב ודבש אך לא ארץ עליינה . ונגר הפחותים שבהם אמר אל ארץ הכנעני כנ"ל עכ"פ יעלו אל ארץ ישראל התחתון אשר שם מקום הכנעני . ועתה ר"ל הנה בתוך הדברים אשר נשא ונתן הקב"ה עם משה אמר הקב"ה הנה צעקת בני ישראל בא אלי במכוואר בוהר ואלה שמות בני ישראל כל מקום שנאמר בני ישראל מרומם על רתיבא קדישא ופמליא של מעלה שידרו עם יעקב למצרים . וגם להם ה' קשה מאוד גלות מצרים . וז"ש צעקת בני ישראל באה אלי מאותן צבא מרם אשר עם בני ישראל בנלותא . וגם ראיתי את הלחץ אשר מצדים לוחצים אותם קאי על מלאכי קדושים אשר היו שמה :

אל פרעה הוא התגלות מלשון פרוע . ר"ל שאני משלחך אל גלות הניגולית ובאמת בוונתי עוד להוציא את בני ישראל ממצרים כנ"ל שתראה להוציא את צבאותי ג"כ : והו שנתירא משה מאוד מסיבת שני שליחות זו שצריך להוציא המלאכים מהגלות וגם חשב על פחיתות ערבו לשליחות כזה וזה שאמר מי אנכי כי אך אל פרעה ר"ל אף הגאולה אשר היא כהתגלות היא קשה עלי לפי פחיתת ערבי . ואף כי אוציא את בני ישראל ממצרים מביש לעשות שליחות בני להוציא הקדושה מתוקף הגלות . והו שהשיב לו . הש"י אף שהיא שליחות גדול הערך ועבדות קשה להוציא נוי . ואלהו מן הגלות בכיול אעפ"כ אל תירא כי בחינה נבונה יש לו כח גדול הגעלם והנסתר המסיע לך ויש כי אהיה עמך והוא שם נסתר כנודע ר"ל שם אחיה מפלא עליון אעשה להם נפלאות והבן :

פרשת וארא

בפסוק וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבידים אותם . האי וגם אינו מובן דוראי מי ישמע אלא הוא ית' לכדו ככל קראינו אליו . אך י"ל רהנה כתיב כ"פ שמות ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויעקו ותעל שועתם אל אלקים מן העבודה . רהנה ב"ה ה' במצרים במדרגה פחיתה . ובאמת תחילת צעקתם ה' מחבת צער ושעבוד נופם בחומר ובלבנים . אך בתוך צעקתם התישבו א"ע בשכלם למה זה צעקתם על עבודת וקושי השעבוד של נופם . וחלא גם הנשמות המה בשעבוד גדול ויותר יש לצעוק על רוחניות השעבוד והגלות של הקדושה . ואז התחילו לזעוק בלבם על שעבוד הנשמות ועל ביטול עבודת השם . ה"ש ויעקו ותעל שועתם אל ה' ר"ל שהי' עלי' לקול שועתם וצעקתם עי"ז שהי' מתישבים א"ע והתחילו לצעוק על ביטול רמיון עבודת השם . וז"ש ותעל שועתם מן העבודה . ושבו התחבטו יותר והכינו בשכלם שגם זה לא טוב . שעי' שעבוד וגלות של פרעה יתעוררו עצמם לשוב בתשובה וגם זה לא נאה לזרע ישראל שהתעוררות התשובה יבא ע"י הרשע כמו פרעה שהוא יקרב לבם לאביהם שבשמים . והתחילו

וז"הו שאמר הש"י ועתה לכה ואשלחך אל פרעה הווכר שני עינים הליכה ושלוחות כי משה רבינו היה צריך לפעול שני דברים א' גאולה הנגולית להוציא זרע ישראל מבור הכרזל מעבודה קשה והו שעבוד הגלות הנגלה . וגם גאולה הנסתר הוא הוצאה השנית להוציא חיילות הקדושה אשר הי' גיב בשעבוד הגעלם . והו שאמר לכה מצד גלות הנסתר ואשלח

תורת

פרשת

וארא

אמת

והתחילו - לצעוק ולהתחרים על הצעקה הקודמת וזה לא הי'. גלוי מחשבותם ולכם הנשבר כ"א לפניו י"ת שהוא כוחן לכות ויודע מחשבות אדם - וז"ש גם אני שמעתי את נאקת בני לפניו ית"ש גלוי אנקת בני אשר צועקים אשר מצרים מעבידים אותם ר"ל שמצרים יהי' גורמים לקרב ולעורר את ישראל לעבודתו ית"ש ועי"ז יחזרו בתשובה וזה מאור היצר להם לכן אזכור את בריתי ר"ל ראוי להם שאזכור את זכרון הברית הרב"קת הקדושה הגדולה שהי' בינו ית"ש לאבותינו הקדושים אותו הכבוד אזכור ואשפיע להם ואגאל אותם :

ליראו מלך בשר ודם אינם נקראים בשמו, אבל הקב"ה קראו למושה בשמו אלקים כמ"ש ראה נתתיך אלקים כו' דרשש הדבר דהשערים והפתחים של העולם המה הצדיקים שכדור דכו"דאי אין אנו משיגים להבורא ית' כ"ה : לא מחסידתו ולא מגדולתו וידו הגדולה והתקיפה וגבורתו הקדושים וכל צרכי בניו ועי"ז ניכר גדולת הבורא ב"ה אשר יש משגתו ושופט כארץ דהם פותחים השערים עליונים להריק שפע וברכה לבניו ושערים נקרא הצדיקים הגדולים . והקטנים נקראו פתחי עולם . והקב"ה נתן כחו לצדיקים וחלק מכבודו להם . מי זה מלך הכבוד ה' צבאות ר"ל אות בצבא דילי' ר"ל אף שהקב"ה נתן לצדיקים כח וגדולה אעפ"י הם מתיחסים הכח לשמו ית' ויודעים שאין זה כחם רק של השי"ת כ"ה וכי"ש אבל אומת העולם כשמותן להם איזה כבוד אז מבחשישן כח וגבורה של מעלה . אבל בצבא דילי' הוא צבאות ישראל הוא אות שהוא מלך הכבוד אף שחלק להם מכבודו . והשאר אינו זוכר כדאיו והחכם יכין מדעתו :

פרשת בשלח

בפסוק ויאמר משה אל פרעה התפאר עלי למתי אעתיר לך ויאמר למחר . פירשי התפלל היום שיכרתו למחר כו' . ולבאורה בני לרש"י זה . אף דלשון הפסוק מורה על זה מכ"מ קשה על פרעה גופי' שיקבל א"ע להיות מעונה כיסודין עוד יום א' על לא דבר אך י"ל כאמת פרעה לא האמין בנבואת משה רבינו והי' חושש בדעתו שמשו מפי עצמו ואמר כל הדברים האלה לכך רצה משה להראות לו שהוא נביאו נאמן ביתו וככל היוצא מפי' כן מקיים הוא ית' כחפצו ורצונו של משה . וזהו שאמר משה לפרעה התפאר עלי . ר"ל תן לי איזה נסיון והתפארות שתכחון אם כנים דברי . וזהו שהתחכם פרעה וכרר לעצמו על הזמן שיסירו על מחר . ובאמת זהו התפארות גדול שיתפלל היום שיכרתו למחר . דהנה כאמת כל איש ישראל אשר הוא בצדה ח"ו כשמתפלל אליו ית"ש ומעורר רחמיו אז תיכף נחליץ מצדה כיון שהרחמים גורדין והדינין נמתקין אז מבטל נסתלק הצער וא"א להתעכב יותר וזהו שהראה לו משה . שמה שיסור ה' את מכות הצפודעים מעם פרעה לא הוא כשכיל שנתמלא רחמים על פרעה דכאמת כתיב ובאבוד רשעים ריגה אלא שהקב"ה עושה חפצו ורצונו של משה שהתפלל עבורם כדי שלא יהי' תפלתו ורכורו ריקם . וזהו שאמר משה כרכריך שאתפלל היום אקבע זמן על מחר ומהו תראה שהקב"ה עושה רצוני ויכבוש ישועתו עד יום מדי עכורי כאשר אקבע הזמן ומהו תדע שאני נאמן ביתו . והוא כאמת התפארות גדול שמתוך נסיון ניכר חשיבות משה ועי"ן באור החיים שריבר קצת מזה :

בפסוק הגני עומד לפניך על הצור . והבית כצור . ויצאו מים רבים ושתה העם . הקושי מפורסמת דהאיך שי"ך אצל הקב"ה לומר דעומד שם . הלא מלא כל הארץ כבודו ולית אתר פניו מינוי . ואיך יתכן לומר שעומד אצל הצור . דמשמע דהוא עומד רק במקום הזה חלילה . אך דשורש הדבר הוא כן . דהנה ידוע דברי רבותינו ז"ל שאין עמידה אלא תפילה שנאמר וייצמד פנחס ויפלל . דלכאורה אינו מוכן דכי לא מצינו זולת זה שום עמידה באדם כ"א בתפלה דיוקא . וכדוראי כיוונו לאיזה דבר שכל . ולא כפי פשטות הענין . אבל שורש הרבר הוא רכאמת דחז"ל לא ריברו מן האנשים פחותי הערך . רק מן אנשי לכת השלימים כיראת ה' ובתורתו ובאלו אמרו חז"ל דאצלם לא שי"ך עמידה כלל דכל ימיהם הם הולכים בשכלם ומחשבתם ממרייגה למדריגה ומעולם לעולם העליון כי כשהאדם רוצה לבקש הבורא כל העולמים ולבוא (לעבודות) ולעבודת האמתיות ולהיות אליו ית"ש צריך האדם לחפש יומם ולילה עיי התורה והמצות ועי" ציופי אותיות ותיבות ושמותיו הקדושים ועי" מלאכיו הקדושים שכל עולם ועולם ובכל מידה קדושה

בפסוק ויאמר ה' אל משה ראה נתתיך אלקים לפרעה ואהרן אחיך יהי' נביאך כו' . איתא במדרש שא' שערים ראשיכם ושאו פתחו עולם ויבוא מלך הכבוד למה נקרא שמו מלך הכבוד שחלק מכבודו

תורת

פרשת

בשלח

אמת

י

קדושה • וא"א להיות כלל כמעמד אחר • ולזה הצדיקים נקראים מהלכים ולא יצוייר כלל עמידה • זולת כתפילה רחוקה הרבניות וחייבו אל הכוירא יתייש רהארם עד שמגיע לתפלת עמידה אז הולך דרך השתלשלות העולמות עיי השירות והתשכחות ופסקי דומרה שאומרים אז בכל פעם משיג אדם שכל יותר דרך מידות הקדושים • אבל עדיין לא היגיע לדבר אל המלך כעצמו להיות דבוק אצלו ממש כלי שום מסך המכדיל והפסק וחלל אפילו של קדושה עליונה זולת אורו יתייש של אין סוף הפשוט לבד ולכן נקרא עולם האצילות שהוא מלשון אצלו שהארם עומד אצלו ית"ש נמש כביכול • וזו כתפילת שיע שאז האדם עומד בעולם אצילת ואין שום מסך וחלל מפסיק בין האדם לקונו רק איד אין סוף המקיף את האדם מכל צדדיו ולפני ה' ישפוך שיחו ממש משאיכ מקורם שהגיע לתפלת שיע אינו דבוק עם המלך • אע"ג דבחינתו הוא בכל עולם ועולם • מ"מ אינו מגלה עצמתו ית"ש זולת ע"י לבושים שבכל עולם למשל כשהארם הוא כפסקי עשי בקרבנות אז הוא דבוק באצילות דעשי וכן כפסקי • דומדא היא מתקרב יתד אל עולם המלאכים ואז הוא באצילת דיצירה • וכן בכרדת יוצר הוא בעולם השופים באצילות דכריאה • עד אשר מגיע האדם לתפלת ית"ש שהוא דבוק באצילות דאצילות • ומשם אין לילך יותר כי כיון שצריך האדם (ולציייר שכלו) להתציייר בשכלו ולהיות דבוק במחשבתו ברבקות האמתית האיד היא עומד לפני ית"ל לבדו ומעטף אותו והוא מתחנן אליו כבן המתגעגע לפני אביו ומסדר בקשתו ישב לא יציייר הליכה • ולכן נקרא תפלת העמידה • כי שם אדם עומד לפני דבו • והנה בודאי כפי מה שאינו עושים ומקדשים את עצמינו למטה כמו בן אנו מעוררים את הדיומא למעלה ואיכ בשאנו באים במדרגה של עמידה לפני הגיל לבד אז גם הוא ית"ל יתייצב כביכול לפנינו וד"ל כמו שאנו עומדים לפנינו ומרכימ מחשבותינו אל נקודה אמצעי שהיא אלקותו ית"ל שהוא שורש הכל והוא לן הנקודה פיימות המחי' את הכל כך הקביה מצמצם א"ע ומעומד איע על נקודת ישראל שהם נקודת מחשבתו אשר נשכילים עזה ברצונו לכרוא את כל העולמות והכל כדי להטיב לרוע ישראל והם עיקר המחשבה ואכן הראשה שממנה הושתת העולם • שבנ"י הם יסוד כל העולמות ועבורם נבא הכל כדי לשמשם והיו לצרבי ישראל ומשועבדים כל הנבראים תחתיהם לעשות בהם כרצונם • ולכן נקרא הוא צור ישראל שהוא צורה של ישראל החקוקה בכסא אצלו כי הם עיקר הצורה ומחשבה שלו בתחילה • וכזה תבין מה שאומר הכתוב • הנני עומד לפניך על הצור ר"ל בשבילך אני

עומד שם ור"ל כמו שאתה עומד כמחשבתך ודבוקה אצלי ממש • כך אני שם על הצור ר"ל הצויר של ישראל ור"ל שהיא המחשבה הליטיב לישראל ועבורם נבראו כל החסדים וכל הדברים טובים וכל מיני השפעות טובים • וכל העולמות צריכין ליתן שפע לכנסת ישראל • וז"ש והיכת בצור ר"ל שתכה בזה הצור ר"ל שתעדיד זו המחשבה עליונה ודביקות אלקות כבנ"י ואז יוצאו מים משם תמשוך כל השפעות וחסדים לישראל והכן ובזה יתפרש הכתוב אתם נצפים היום כולכם לפני ד' אלקיכם ר"ל שמשנה רבינו הסתכל בישראל וראה שהם בחינת נצפים עומדים • ואמר אל תתמה על מה שאתה נצפים היום הוא מחמת שאתם במדרגה גדולה לפני ד' אלקיכם שאתם קשורין ברבקות עליון פני' בפנים עד ד' אלקיכם ואין שום מסך ומכדיל ביניכם ואתם קרובים אל המלך • ושם לא יצוייר הליכה אלא עמידה בו והכן מאוד :

בפסוק וידבר ד' אל משה דבר אל בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי החירות • ר"ל שידאו בני ישראל להשיב לדרך הנכונה ויהיה לכם חני' לפני פי החירות ר"ל שיהא דיבורם דבוק בעולם העליון אשר משם יוצאים כל החירות לבני' והוא נקרא עלמא דיבולא בין מגדול ובין הים דתפילה נקרא מגדול ע"ד הכתוב מגדול עוז שם ה' בו דיון צדיק ונשגב דתפלה הוא דברים העומדים כדומו של עולם ובין הים היא התורה המכונה בשם ים • ור"ל דריכודם בין כתורה בין בתפלה יהיה דבוקים בעלמא דחירות לפני בעל צפון ר"ל הוא הבעל והשורש לכל הצפונות נבחותחנו על הים ועי"ז כשאדם הוא דבוק בעולם העליון אזי הוא בנפש מארציותו והוא נכון בה וכמתעסק בעלמא בזה העולם הגשמי וז"ש ואמר פרעה שהוא הציידר נבוכים הם בארץ ועי"ז אף שחוקתי את לב פרעה ורדף אחריהם ואכבדה בן ככל חילו ופרשיו בני יטבע כתורה והתפלה והשאר אינו זוכר כראוי :

בפסוק ופרעה הקריב בו וישאו ב"י בו ויראו מאוד בו ויאמרו אל משה המכלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים הלא זה הדבר בו חרל ממנו ונעבד' את מצרים בו • לכאורה הם דברים זרים וחלילה שמיכני ישראל יצאו דברים זים ומנושמים כלה • ונראה דכוונו לדבר אחר והוא דהנה ב"י בשראו שהם במצד גדול וצריכין לרחמים ונסים גדולים לעשות להם • א' שינצלו וילכו בתוך הים בשלום וגם שהשם יעשה נקמה בשונאיהם • והנה זה הבינו בעצמם שאינם כראי לניסים כלה ואין להם כמה לעבוד את השם על כל הטוב אשר יעשה להם • כי אהבה ויראה וזמרי ר"ל

תורת

פרשת בשלח

אמת

יום ויום ואיכ ע"י שלומד כזה היום ומבין מן התורה שלומד הלכות והתנהגות של אותו יום על ירה בוודאי הוא דבוק ברוחניות של התורה ובעולם העליון הקדוש והרחניות אשר משם תצא תורה. ומהו יכול לידע כל דבר עתידות וכל הבא. ואיכ כיון שהוא דבוק בעולם העליון מוכסח לו שהוא בן עולם הכא. והוא הפי' בשים כל השונה הלכות כיום (בוודאי הוא קשור) ר"ל ששונה בזאת הכחינה שידע מן התורה כל ההלכות והתנהגות של כל יום בוודאי הוא קשור ברוחניות בעולם התורה. ואיכ הוא מוכסח שהוא בן עוה"ב שנאמר הליכות עולם לו וזה בוודאי אי אפשר לידע התנהגות העולמות אם לא ע"י הליכות התורה שמקשר נפשו ברוחניות התורה ועיניו ידע אך להתנהג. והוא שאמר הכתוב. הנני ממסר לכם לחם מן השמים ר"ל אשפיע לכם מזון ושפע רוחניות שיהיה נפשיכם ניוון מחיות התורה ורוחניות היורד מן השמים בו ואז עיני' שאתם תהיו קשורים ודבוקים ברוחניות התורה ויצא העם ולקטו דברי' מ' ביומם שהעם ילקטו מזה התנהגות של כל יום כיומו ר"ל שע"י התורה ידעו האדם להתנהג ככל יום כאשר הארכנו לעיל כס"ד והבן :

היא לגבי הטובות הללו והשינוי בשכלם שלא יצוייר להם שים עבודה זולת מסירת נפש עבור עבודת שמו וזה שערו בעצמם שעדיין אין להם מדרגה זו. ואין בהם כח לעבוד במסירת נפש ולכן ויראו מאד כי סברו כלכם שחיובין כך ובין כך אכרה תקותם והם כסכנה ולכן הי' קשה עליהם פרידתם ממצרים. מחמת שכמצרים הי' קל להם לגבור את השם בעבודה לפי כחם וערכם ולא עבודה גדולה. וז"ש מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים הלא זה הדבר אשר דברנו לך חדל ממנו ונעבדה את מצרים. ר"ל שנעבד את השו"ת במצרים. כי שם היה בקל לעבוד וז"ש כי טוב לנו עבוד את ה' במצרים. עבודה פשוטה וקלה לפי ערכנו. ממותינו כמדבר משנה' כמדבר מקום שצריכין להפקיד נפשינו ולעבוד במסירת נפש. וז"ש משה אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ד' אשר יעשה לכם היום כו'. הי' לחם לכם ואתם תחרשוין ר"ל ששים אתם ורמו להם שבוודאי יעשה להם הש"י ויעזר להם כסוף למדרגה זו של מסירת נפש כמו שהי' כאמת כמות שרדפו מצרים אחריהם. ומה עשו קפץ נחשון לתוך הים תחילה והיתה יהודה לקדשו והי' להם מסירת נפש ועיני' ניצלו והבן :

בפסוק ויבא עמלק וילחם עם ישראל כפרידים. וידי משה כבידים ויחפו אבן וישימו תחתיו כו' : הדנה כתיב כספר עשרה מאמרות אלו לא אמרו ישראל אל משה קרב אתה ושמע פן נמות כו' ואם שמעו ישראל היורד דברות כפי השם עצמו לא הי' צריכין לשני לוחות הכרית לוחות אבנים. רק שהיה השם ית' משפיע להם שכל והשנה גדולה כל כך עד שהיו ידיים של משה רכינו ע"ה בעצמו בשני לוחות ועשר אצבעות שלו חמשה של צד ימין וחמשה מצד שמאל הי' מאזרים לישראל ונשם היו יכולים לקבל ולהשיג כל התורה. אך כחמת שדחו יד ימין ורצו לשמוע ע"י סיסור לכך נתמעט ההשנה מהם והוצרכו לשתי לוחות אבנים. והנה הש"ס יליף מכאן דכל המשתתף בצערן של ישראל וזכה ורואה בנחמתם. ומביא ראי' מכאן דכתיב ויד' משה כבידים ויקחו אבן וישימו תחתיו והשתתף בצערן של ישראל. דלכאור' הוא תמוה במאי עסקינן אי כאדם שיש לו שייכות בצער הצבור ואינו מציע עמהם אטו בשופטני עסקינן מי הוא האדם אשר רואה בצערן ולא ישים אל לבו ומאי ארי' עם צבור. ואי דהש"ס מיירי כאדם אשר טוב לו לבו ואין לו שייכות כלל בצער הצבור ואעפ"כ צריך להשתתף עמהם בצערן איכ קשה מאי ראי' משה שהשתתף בצערן של ישראל הלא באו מלחמת עמלק עקר הדבר הי' תלוי במשה כמ"ש צא לחם בעמלק

בפסוק ויאמר ד' אל משה הנני ממסיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום כיומם. הדנה ידוע מזהר הקדוש ריש ג' מיני השפעות. א' מן הנשמו אשר ממנו ניוון גוף האדם וכח החינני והבי' יקרא לחם מן השמים שהוא מזון מחיית התורה שהוא רוחניות היורד מן השמים. שהוא מרמז לתפארת והוא לחם אכירים שנבלע כאכירים. ויש עוד שפע עליהם שהיא דקה מן הדקה אשר אדם מקבל שפע מן המקור של החכמה עליון שהוא מחשבה סתימא. והנה איתא בש"ס תנא דבי אלי' כל השונה הלכות בכל יום מוכסח לו שהוא בן העוה"ב שנאמר הליכו' עולם לו אל תקרא הליכות אלא הלכות. דשורש הדבר כשאדם רוצה לידע אך להתנהג ככל יום אינה הנהגה טובה והאדם ידבר והאדם יעשה כל העניני' יכול להבחין בשמסתכל בששת ימי בראשית כל יום אשר נעשה בו וכל אשר נכדאונמצא כזה היום דהא לכל יום ויום שייך התנהגות אחר זה התנהגות ליום בראשון וזה ליום כ' וכדומה והנה ידוע דהקב"ה צפה בתורה והסתכל בה וברא כל העולמות ואיכ כל יום ויום נגמר יצירתו בשכל התורה ואיכ בוודאי גם מן התורה שאדם לומד בכל יום כזה התורה יכול האדם אשר דבק בקונו ולומד בשכל יכול להסתכל בתורה שלומד כזה היום כל ההתנהגות הצריך לאותו יום כיוון דהכל בלול בתורה כל מיני התנהגות של כל

תורת פרשת בלשח אמת יא

בעמלק אך י"ל רבאמת אמרו חז"ל ויסעו מרפירים ויבוא עמלק ע"י שרפו יריהם מן התורה עיני כא עמלק . והנה ישראל אשר רפו יריהם לשמוע מפי השם עצמו רק ע"י סוסור ונתמעט השנתם לכך בא עמלק עליהם . אבל משה בשביל זה לא ירד כלום ממדרגתו עבור זה . וא"כ עיקר המלחמה הי' עבור ישראל ואפיה הי' מצער בצערן . ושפיר יליף הש"ס דחייב לשחף בצער הציבור ולפיזו י"ל פירוש הכתוב וידי משה כברים ר"ל שהבנינו ישראל משא וכברת בירים של משה ע"י שלא רצו לשמוע מפי השת"ל דהו הירים מאירים להם . אך כיוון שמיאנו כדבר אז הבנינו כוכר בירים והוצרכי לשני לוחות אבנים . וזה שאמר ויקחו אבן וישימו תחתיו במקום הידים . וזהו פירוש שרפו יריהם מרכבי תורה ר"ל דרפו הידים מרכבי תורה הידים של משה רבינו ע"ה שהיו יכולים להשיג רברי תורה מן הירים שלו . אבל אהרן וחור שהם של אמרו זה אהרן הי' עם משה כהר הם לא נפלו ממדרגתם והשנה שלהם הו' מאירים להם הירים של משה . וז"ש תמכו בידיו מזה אחד שהם באמת הי' משיגים מן הידים של משה וכל יד הי' להם כלוח אחד . והיו יריו אמונה ער בא השמש ר"ל שיריו היו מאירים להם ער פטירת משה הנמשל לשמש והבן :

שנאמר כי מינד וזרועך ואור פניך כי רציתם . מינד הוא מרת החסר מירתו של אברהם אבינו ע"ה . וזרועך הוא מירתו של יצחק אבינו ע"ה . ואור פניך הוא מירתו של יעקב אבינו ע"ה והוא הי' הבחור של האבות וזה הוא עיקר ואור פניך כי רציתם שיוזנו בני ישראל עם קרובו מאור פניו של הקב"ה וכ"ש כביכול כלי שום מסך ומכרילי בני שם הוא עוצם גודל הרחמים והחסר הטוב והוא נמשך ממירה של שלש עשרה תיקוני ריקנא עלאה קדישא שהוא א"ל והוא לשון תוקף החסדים וחוזק . שמשם נמשכו תוקף החסדים והרחמים עליונים לכל המידות ולכל העולמות וזה אורו ית' שמו לעד . וזהו השם הקדוש . אויר פניא"ל שהוא אור פני אל והוא מספר מלבוש שהוא ניםטרי' ש"ע"ה וזהו עוטה אור כשלמה והוא ג"כ סוד החשב"ל כי מספר אור כלול חושבנא רדין כחושבנא רדין . וזהו הכרחה ככרכת כהנים . יאר הי' פניו אליך ויחונך . היינו שיבוא מירות חנוי' ואור פניו ית'ש הוא חכמה ובונה שהם י"ה . וזהו ג"כ ויקרא שם המקום ההוא פניאל כי ראיתי אלקים פנים אל פנים ותנצל נפשי . רהנה שרו של עשו הרשע כשאבק עם יעקב אבינו ע"ה רצה להכניש חיו בחינת קומה שלימה והקדושה של יעקב אע"ה ושיחלבש בכחותיו ח"ו ויעקב ישר אל מלאך ויובל לו והעביר כל המסכים המכרילים ער שהאיר לו אל עצמו אור פניו של הקב"ה . וזהו שם המקום ההוא פניאל וזהו ותנצל נפשי . והנה כל זמן שזרעו של עמלק בעולם והם קליפות ודולות ר"ל . הם נעשים מסכים המכרילים בין ישראל לאור פניו של הקב"ה כביכול את וזהו שאמר ר' ברכי' שבביכול הכנף מכסת את הפנים . היינו שאין אנו בני ישראל נוזני' מאור פניו של הקב"ה כביכול רק מתמצית וע"י המסכים המכרילים . אבל כמרה כימיט כשיאבד זרעו של עמלק אז אין הכנף מכסת את הפנים ונהיו נוזנים בעזרת האל מאור פניו ממש כלי שום מסך המכריל ויתגברו רחמים וחסדים הקדושים כמרה כימיטו אמן המשביל יבין . ור' לוי בשם ר' חמא כר חגינא כיו שזרעו של עמלק בעולם כביכול אין השם שלם ואין הכסא שלם וכו' ער והי' לעולם ישב בונן למשפט כסאו איתא בזהר הקדוש ככוננא ראיני' מתחידיון לעילא כרוא ראהר וכו' והבן :

פרשת יתר

בפסוק ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכול לחם עם חותן משה לפני אלקים . והקושי' כחביל וכי לפני אלקים אכלו והלא לפני משה אכלו

ויאמר כי יר על כם יה מלחמה ליה בעמלק מרה רור ואיתא בילקוט ד' ברכי' בשם ר' אבא בר כהנא כל זמן שזוקעו של עמלק בעולם כביכול הכנף מכסת את הפנים אבר זרעו של עמלק נישל הכנף מן הפנים שנאמר ולא יכנף עוד מוריד . ור' לוי בשם ר' חמא בר חנינא כל זמן שזרעו של עמלק בעולם כביכול אין הכסא ואין השם שלם . אבר זרעו של עמלק מן העולם השם שלם והכסא שלם שנאמר האויב תמו חרבות לנצח ועדים גתשת אבר זכרם המה והי' לעולם ישב בונן למשפט כסאו עב"ד הילקוט . הנה כתיב עושה אור בשלמה כשעלה כרצונו הקדום . והפשוט להאציל ולברוא את העולמות ולהטיב טובו וחסדו לכל באי עולם ושירעו גודל חסדו ויראתו וי"ת שבו ולמנרע דאיהו רב ושליט והאיך הי' באפשר . להיות לט שום הענה בו ית' אשר לית מחשבה תפיסא בו כלל והוא מושלל מהשנה . ליה מגדל חסדו וטובו האציל כביכול אור מהור מעטה לבוש . והו עושה אור בשלמה אשר עיי יבידו כל באי עולם גרולת ונכורתו ורומותו ית'ש . וזה האור נקרא כביכול אור פניו של הקב"ה ית' שמו . וזה שאנו אומרים . יאר הי' פניו אליך ויחונך כי שם הוא עוצם חסדו . ורא הוא

תורת פרשה יתרו אמת

אבלו מבאן הנהגה מסעודה שת"ח מסוכין ושריים בתוכה כאלו נהנה מיו השכינה. ושאלתי את פי הרב הקדוש המנוח מגיד משרים דק"ק קאנוין מה זה שהוקשה כל כך לחז"ל ובי לפני אלקים אבלו. הלא שויתי ח' לנגדי תמיד וכל תנועותיו ומעשיו של אדם צריך להיות כאלו עומד לפני המלך כידוע. וא"כ לכך כתיב לאכול לחם כדרך של צדיקים לפני אלקים. והשיב לי ע"פ מה דאיתא בגי' מסוד להתפלל אחורי רבו. והמעט ע"ז כי מורא רבך כמורא שמים וכשעה שיש לו מורא רבו א"א להיות עליו ומורא שמים הראוי לתפלה מחמת שיש עליו מורא ואימה אחרת. והוה שהי' קשה לחז"ל ובי לפני אלקים אבלו. והלא לפני משה אבלו. והי' עליהם מורא רבן והאיך הי' באפשרי לחיות עליהם מורא שמים ומה. זאת לפני אלקים. אלא מבאן שכל הנהגה וכו' והוה בעצמו מורא שמים ודא ודא אחת הוא :

בפסוק בחדש השלישי לצאת בני מצרים כיים הזה בא מרבר סיני. ו"ל דרך רמז דהנה ידוע דרי' יוסף היו קוראין לו חז"ל סיני. עיש שהי' כפי' בהלכות. והי' כולל כל השמעות וכל הממרות וכינו אותו בשם סיני. הרי חזוין דתיבת סיני הורה על כללת הכל לפי שבהר הזה נכללו כל התורה וכל הדיבורים והנה ידוע דקול הוא ג"כ בחינה כוללת דקול נכללו כמה בחינת אש ורוח ומים. והנה אפילו ריבור של אלקים אין לשער מה שיכול לכלול. ואצלו ית"ש אין חילוק בין קול לדיבור כי יכול לכלול הכל כהדיבור כל הענינים במ"ש ברבר הי' שמים נעשו כדבור נעשו שמים והוא מידה כללית כמו ששמענו בהר סיני שהים מפי הנבוכה אנכי ואת יהי' לך ובו נכללו כל התורה והמצות מה שאין הפה יכול לדבר וכו' אבל כדבור הגשמי א"א לכלול וילת דבור א' אמנם כשארם מאמין שכל ההכלים ודיבורים היוצאים מפי וכל ריבור הוא כולל בו חיות הבורא ורוח הי' דבר בו. ואז כשמקשר הדיבור בקול וק"ל כמחשבה כשורש הרוחנית וחיות אלקות אז אע"פ. שאין הדיבור יכול לכלול כמה דיבורים אבל מי' הוא כולל כמטה ענינים וכמה שכליים והדיבור כמפוצץ ככלו חלקים כיים שהוא דיבור אלקים כמו שאנו רואים בתורתנו הקדושה כל דיבור של משה כלול בכמה ענינים וסובל כמה פירושים מחמת שהי' הדיבורים נקשרים בתחת ובשורש ורוחנית הקדוש' והנה כתיב יהושלים הירם סביב לה ורי' סביב לעמו מעתה ועד עולם יירושלים היא בניי ששם נכללו כל הדברים והיא מסוכנת מן ההרים ואין הרים

אלא אבות ששורש הקדושה ברוחנית העולם העליון השרשי הללו מסככים בניי וכל אחד צריך לראות שיהי' רשום בשורש ויהי' השורש מאיר לענף כלי שום מסך וכלי שום תערוכות רע ח"ו רהנה כאמת האדם צריך לרבע במידותיו הקדושים ויליך בעיקבות אכותינו הקדושים ושורש הרוחניות כעולמות העליונים להיות מרכבה לחסד. וצריך האדם להיות עושה חסד בעולם. אך העיקר שיהי' מחסדים טובים שיאירו החסדים ושיהיו מהשורש המבוהיהו נקשרים בשורש הרוחנית של החסד עליון ולא יהי' בו חלק הרע כי אעפ"י שהחסד הוא טוב מ"מ כיון שיש בו רע כמו שאמרו חז"ל כל העושה רחמן על אכור כ"י וצריך להיות החסד כולו טוב. ומה שאנו אומרים נגמל חסדים טובים ר"ל מלשון ונגמל הילד שהקב"ה מפריד ונגמל החסדים מחלקי הרע שיהיו רק חסדים טובים. וכמו כן כמדת הנבוכה מה שיצטרך להתנהג במידה זו להתגבר על יצרו ולהכניע כל חלקי הרע ולשעבד' החת הטוב. ואז כשארם מרבע איע במידות האלו ובא לירי עכדות האמת ומתדבק איע כשורש האמת ששם כלול כל הגיוני'. ואדם צריך לראות ככל מרות ששהו: כחסד ונבוכה ורחמני' שלו שיהי' הכל אמיתות וזן ונקי ובהיר כל שום תערוכות רע רק כאמת הפשוט שהוא הכוללת של ג' גונוין. כי כמדת אמת כולל. הכל וזו בחינת שיי' אשר בוג' קווי' . וזה כחודש השלישי שהוא בחינת אמת שהוא השיי' זהו חידוש השלישי התחדשות הכלול משלשה מחסד ונבוכה והתפארת. ולכן כשארם מניע לבחינת האמת אז הוא יוצא מכל חלקי הרע ומכל המצויים אותו. ויש לצאת בניי מארץ מצרים ר"ל מצרים שהם מצרים להקדוש' אבל כשיהיה זכוק ככחי' האמת אז יוצאים מכל ענפי הרע וכולם נכניעים תחת הטוב והאמת וזשי' ביטח הוא כזו מרבר סיני ר"ל כבהירות ואור של התחדשות השלישי הזה שהוא עצם הקדושה באי למרבר סיני ועיין יכולים לבוא לבחינת הדיבור של מיני הוא הכולל כל הדיבורים וכל הענינים. וכמו שארם מדבק א"ע במידה הכוללת כמו כן הדיבור שלו נעשה סיני ומלל. הכל ויכול לפעול בדיבורו כל מיני השפעות טובות לכניי כל מיני חסדים טובים לרע ישראל ישועות ונחמות אבי' וזוה תבין מה שכתב בזה"ק על פסוק לא תעשו אתי ר"ל לא תעשו אותי. אמר ר' יצחק כתיב גדול אתה היינו לא הכתק וגדול שמך היינו לי הזהב. ובלי גונוין לא מתחין אלא בישראל הה"ד ישראל אשר בך אתפאר. דהנה כאמת אף במידות וספירות הקדושים הם נבוכים. מאור והם אורות רוחניות נעלמים אעפ"י חיו אסור להתפלל להם לכרו ולהחזיק אותן

תורת

פרשת יתרו

אמת

יב

פירוש על הא דאמר חז"ל שיעור אכילה בכזית דהוא ע"פ רמז רשיערו חכמים דבכזית האכילה צריך להיות ע"כ בכזית הזית . רהנה באמת יש בזית כ"ר בכזית מהופכים זה מזה . דהזית בעצמו קשה לשכחה והשמן של זית יפה לזכרון . והוא דהפרי בעצמו כ"ז שהוא מחויבר בקליפתה ועצמותה ואז היא עדיין כמדירתה שלא נמתקה אז היא קשה לעיכחה אבל מכיוון שנעשה שמן ע"כ בתישה וטחונה אז השמן היצא ממנה יפה לזכרון כיוון שנמתקה . כמו כן בכזית האכילה . באמת כשארם אוכל בכזיתנה גשמיית . או אין מועיל אכילה זו כיוון שלא פעל כלום . כיוון שהגשמיית באמת הוא דבר רע כשארם אוכל מחמת תאוות והמרת היצר אבל כשארם אוכל בקדושה ומשליך תאוותו ואינו משגיח על גשמיית המאכל אלא על מוצא פ' ד' על חיות הרוחניות התחוב כמאכל ומעלה ניצוצות הקדושות שבתוך המאכל ע"י יחוד(הקב"ה) הוי' אר"י גי"מ מאכל אז אכילה הזאת נחשבת לעבודתו כמקום קרבן . והשולחן רימא למזבח שהוא מבפר כיוון שאכילתו בקדושה והכל לפי האוכל ולפי כוונת הלב . וכענין כוונת האכילה שמעתי מפה קדוש אדוני מ"י הרב נ"י פ"י על מה שאנו אומרים בזמר של ציד משלו אכלנו כו' שבענו והותרנו בדבר ה' . והוא דהשם הוי"ה ב"ה על שהוא היה הנה ויהי' וכארם לא שייך עבר ולא דברה תורה כ"א כהנה וגם עתיד יביל להיות אב ריצה השם . והנה באמת כענין האכילה כשארם אוכל בקדושה אז המאכל נעדר מן העולם ולא שייך בו עתיד רק כיוון דבדבר ה' שמים נעשו וכרוח פיו כל צכאם אי"כ ככל הנמצאים יש כח ובחינה של שם הוי"ה ב"ה כי כח הפועל נפעל א"כ כשארם אוכל בקדושה ודביקות ה' אז נקשר כח הוי"ה ב"ה כמאכל הוא ומצא אינו אופל רק ישבע והותר . כי כח ה' לא יכלה והו' כדבר ה' והבן :

אותן ראלקות כי היו מקצין בנטיעות . אם לא שמדבק בולו בשורש ככח אין סוף ביה השופע לתוכם ומחיה אותם . וכמו רא' בתקונים וכו' אנת תסתלק מנייהו אשתארו כוליהו כנופא בלא גשמתא . וחסדים וגבורות מרמזין לטון חוור וסומק שהם בכזית זהב וכסף . וז"ש אע"ג דכתיב לי הכסף ולי הזהב . ר"ל שיש לו מירות הקדושים הנאצלים ממנו מ"מ אל תפרידו אותם מן השורש . ולא אתכללו המדות כי אם בשורש של ישראל ששם נמוגין המירות וכלול מן כל הגוונים והמירות והתפארות כמ"ש ישראל אשר כך אתפאר והבן :

בפסוק וישב משה את רב"ה העם אל ה' עיני כאור החיים שפ' רח"ג דלא כדרך תשובה החזיר משה את רב"ה ישראל להשם ב"ה כי הוא ית' אין צריך לתשובתו הלא לפניו גלוי כל מחשבת בני אדם . רק משה סיפר רב"ה ישראל לפני השם כרי להכבין לפני המקום וסיפר רב"ה מה שהשיבו כהונגן והקדימו נעשה לנשמע וי"ל עוד דמשה הסתכל בתשובות ישראל והקדימו נעשה לנשמע . וזה דבר פליאה שאין כ"א יוכל להשיגו זולת כח אלהות כמו ראיתא במדרש מי גילה רזו זה לפני מה שמלאכה השרת משתמשין בו . דכתיב כרוכו ר' מלאכיו עושי דברו לנשמע כקול דברו עושי והדר לנשמעוהם כוונת למטה . נ"כ בחזרות אלו והבין משה שאין זה דבר עצמם מצד כבודתם אלא רוח ר' דיבר כס' והופיע עליהם רוח קדושה מלמעלה ושכינה עצמה ה' מרברת מתוך גרוגם של כל איש ישראל תשובה זו של נעשה ונשמע . וז"ש וישב משה את רב"ה העם אל ר' ד"ל שהחזיר ריבורים . כלומר שייחם הדיבור הלוה לא לישראל כ"א להשם ר"ל שזו תשובת ד' בעצמו ונתן בפיהם ריבור של נעשה ונשמע ורוק :

פרשת משפטים

בפסוק

והרגמו ואלין ריניא די תסדר קרמיהן . ירוע ראות תלימר מכלין דרחמי . והם שלש עשרה תיקוני דיקנא עילאה . והם אל רחום וחנן וכו' והם עוצם הרחמים וחסדים טובים עליונים . ואל הוא מלשון תוקף וחוק . כמו את אילי הארץ להורות שהם תוקף הרחמים וחסדים שנבנים והמשכב משלש עשרה מירות היוצאים מפסוק מי אל כמוך וכו' והם נקראים כוזה"ק שבווא דעתיקא קרישא ושם הוא הכל רחמים עד מימי קדם שהוא כרצון הקדוש האחרות הפשוט וחסד עליון

כזוהר הקדוש . רבעשרת הדברות גבי לא תנוג ובן גבי אינך פיסקא טעמא בנווייהו להורות דמותר לנגוב דעתייהו דרכי' כרי ללמוד ממנו . הכוונה דהנה באמת יש שמעשיהם שויים . וכמו ראיתא בשי"ם ששאלו הפסח זה אכל לשם פסח . וזה לשם אכילה גסה . ע"ז נאמר צדיקים ילכו גם י וע"ז נאמר ופושעים' יבשלו גם כן אי"כ המעשה של שניהם שוה כמו האכילה זה וזה אכלו . איך הנפקותא כיניהם היא הכוונה והטעם אשר מפסיק ביניהם שזה יש לו טעם וכוונה והו' יש לו כוונה אחרת זה נתן טעם לפגם וזה נתן טעם לשבח לשם שמים . ולא המעשה הוא העיקר אלא הכל הולך אחר כוונת הלב . וכך שמעתי מארומי הרב נ"י

תורת פרשת משפטים אמת

עליון . אכן כשכא להתגלות המירות אז יש רינים היות וחובה ע"י שני המקבלים כי מאתו לא תצא וכו' רק בכחית הכלים נעשה שינוי וכו' . והנה עיקר עבודת בני אל חי הוא ההעלות הרינין למקורן ושורשם בקודש ולהמתיקן בחסדים עליונים זכים וקדושים . וכמו שהי' בימי קדם וזהו שתרנם אונקלס ואילין ריניא רי תסדר קרמיהן ר"ל שתסדר ותמתיק הרינין כמו שהם בימי קדם וכרצון הקדום והמשכיל יכין :

אינו מעורר למעלה קשה לפניו י"ת כביכול ג"כ להשפיע לו מוין . ולהשתמש כמרת חסרו . כמו שאמרו חז"ל . אלא שהדעותי . את מעשי וקפחתי את פרנסתי אבל כשאדם עובד כאמת את השם אז מגיע לו שפעו י"ת מצד הרין . ואינו צריך להשפיע לו מצד החסר וזהו תענוג השי' וזהו עבודת השם שאינו מסרית את קונו להשתמש במידותיו ולהשפיע מידת החסר . אך אוכל ונהנה מיגיע כפו . וכמו כן אמרו חז"ל כמרדש ראמרה מירות החסר כ"ז שהי' אברהם קיים בעולם לא הי' צריך העולם למידת החסר ור"ל אברהם איבנו הי' במקומו אשר פתח שערי החסר בעולם במעשי הטובים . ולא היה צריך החסר לגלית פעולתו מצד החסר לכד כי הי' התעוררות התחתון . והנה כל צדיק וצדיק עובד את השם . לפי שכלו . ולפי השגתו כל א' לפי מה שלבו נוטה יש צדיק שעובד את השם כדביקות ע"י מירת אהבה ונעשה מדכבה לחסר כמו אברהם איבנו ע"ה . ויש ע"י מירה אחרת כל גבורה כמו יצחק . וכן יש שעוגר השם י"ת ע"י מירת האמת כמו יעקב . ויש כחיות שונות זו מזו . וכל אלו השינויים הגיל אינו אלא מצד העומדים המעוררים את השפע אבל כאמת עם בשורש במקור העליון אשר שם נאספו כל העובדות התחתונים הכל הולך אל מקום אחד ומכולם נעשה עטרה לראש המלך כ"ה . וכל הצדיקים כוונתם לפתוח במקור השפע שממשיהם הטובים נהרבה התענוג אצל הבורא י"ת . ואז הקביה משפיע לכל באי עולם וכולם מקבלים שפעו . וא"כ ברכת השפע היא אחרות . אבל התעוררות השפע נעשה ככחיות רבות שונות זו מזו ע"י עובדות הצדיק אשר מעשה כ"ה הם שונים זו מזו . וזה שאמר הכתוב ועברתם את ה' אלקיכם נקט לשון רבים שכל אחד עובד לפי כחו ושכלו ולפי השגתו והכלת אלקות אצלו . וז"ש ה' אלקיכם לפי השגת אלקות שלכם . אבל גבי קבלת השפע הבא ממקור אחד לכלל ישראל . אשר הם באחדות לכך כתיב וכירך את לחמך בו' ר"ל כשהצדיקים משפיעים מיין נוקבין למעלה אז עושין כריכה עליונה ממקור מול העליון להשפיע לבניי כל מיני חסדים טובים וכל מיני השפעות הקדושים המכונים בשם לחם ומים . וע"ז שהקביה ישפיע שפע ברכה לבניי או רסריתו מהלכת בקרבך . ריש רעה חזיה כבני אדם כמו שחושב שלמה המלך ע"ה כספרו חולאת בני אדם עושר שמור לבעליו בו' ולא ישליטנו לאכול בו' רזהו חולאת הנפש אשר לא' ויכל האדם ליהנות מעושרו אבל כשהשפעתו היא' מורו י"ת שפע ברכה לעולם . אז יסורו כל החולאים מן העולם ולא יאכלו עוד לחם העצבים רק כל האדם יאכל

בפסוק ועברתם את ה' אלקיכם וכירך את לחמך ואת מימיהם יסודתי מחלה מקרבך והוא תביה דפתח כלשון רבים וסיים כלשון יחיד . וגדאה לומר דהנה ידוע רהוא ית"ש אינו צריך לעבודתו וצדקותיו . כי אם צדקנו מה נפעל לו ומה יתרון לו י"ת מעבודתו . רעבודה ושירות שייך אצל אדם רכל איש צריך לעשות מלאכתו מה שמוטל עליו ככיתו ובא איש אחר ושירת אותו שפיר מיקרי עבודה אך אצלו ית"ש אין שייך זה . אך עבודת השם הוא זה דהנה עיקר תענוגו ית"ש הוא להטיב לברואיו להשפיע להם כל צרכם ועבור זה כרא כל העולמית וכל הברואים כדי שיעשו רצונו ויקבלו שפע . וזה א"א אם לא ע"י אתערותא לתתא מה שאדם הולך בדרכי השם ומדבק במידותיו ית"ש מה הוא רחום בו' . ואז מעוררין המירה למעלה ומשפיע חסר לעולם כי כשאדם אינו מעורר החסדים למעלה במעשה התחתונים אף שהקב"ה לא ימנע עבוד זה חסרו מאתו . ונותן לו שפע מצד מירת החסר אך כזה לא נשלם התענוג כי זה קשה לפניו כביכול להשפיע לתחתונים דרך נס בלי התעוררות התחתון כמו שאמרו חז"ל קשים מוונותיו של אדם בקדיעת ים סוף רקדיעת ים סוף הי' דרך נס לכבד . כי הכנסת ישראל הי' ערומ ועדי' בלא תורה ומצות ולא הי' התעוררות מלבטא אך השי' הטה עליהם ברכו חסרו והמים גדולים והוצרך להגביר עליהם מירת החסר . ולכן הי' קשה לפניו ית"ש קדיעת ים סוף כמ"ש חז"ל הים ראה ויניס ארונו של יוסף רכאמת הים לא הי' רוצה לקדוע דהים עושה רצונו י"ת כפי הטבע שהטביע בו הנורא י"ת שילך מלא על כל גרותיו ומרית יקדע להם לצאת מגדר של הטבע אך כמה שראה ארונו של יוסף צדיקו של עולם שכבש את יצרו ואת טבעו ולא רצה לשמוע אל אשת פוטיפר עבד אהבת שמו י"ת . ומה נתירא הים ויניס שהקביה מנהיג את כנסת ישראל להטיב להם ולהגביהם למעלה מן הטבע . אבל כאמת לא הי' שום התעוררות כלל . ולכן הי' קשה הרבה לפניו ית"ש . כמו כן מוונותיו של אדם . אם הוא

ואכל בשמחה את לחמו וישתה את מימיו כפי ברכת השם אשר ברכו י"ת אמן :

לשבת פרשת שקלים

אמר חז"ל באחד באדר משמיעין על השקלים בו הא דנקט לשון משמיעין ולא מכריזין הוא משום דשמיעה הוא מורה על הכנת הרבר עפי' השכל . וד"ל דמשמיעין לעולם על השקלים ומבינים להם הטעם ושורש הדבר של השקלים . דלמה צותה התורה על המספר דבאמת אמור למנות את ישראל ולמה נצטרך השקלים שלא יהי' בהם נגף . אבל שורש הרבר כך הוא דהנביא אומר המוציא במספר צבאם כלכם בשם יקרא מרוכ אוניס ואמין כח איש לא נעדר . דהקביה מונה כל צבאיו אף בשמים לכל כוכב יקרא בהשם . ולמה הוא יורדא הקב"ה אין צריך לקרוא להם בשם שיעשו את העכרות שלהם . דורדא צבא השמים ששים ושמוחים לעשות דצון קונם . כי לכך נברא וזהו התענג שלהם מה שנותנין שירות ותשכחות להי' ית' . אך הא דהקביה מונה אותם וקורא אותם בשם הוא למטותם משום דעי' שהקביה מוכיר שמונים בפרשות כל אחד . מזה בא החיות שלהם כי ברבר ה' שמים נעשו ובריה פיוכו . ומה הגבירה והמספר נתחדש חיותם ונמשך כח רהויות להם . כמו כן צבאות ישראל מציון שהקב"ה צוה למנותם כשהי' מרגיש בהם שנפלו ממדרגתם כמו שהי' אחר חטא העגל והי' צרף הקביה לצות למנותם . ומשה כורדא כשמנה אותם בדביקות כדיכור אלקי אשר הי' מוכרת מתוך נרנו של משה ועי' שהי' כל איש ישראל כדיבור של משה עי' המשוך לכל א' חיות מלעילא . וזהו שאבד כי תשא את ראש ביי' ריל כשתצטרך לישא ולקוף ראשן של ישראל ולהמשך עליהם חיות עי' המספר רלעילא של השם כ"ה שמוכר כל איש ישראל ועי' בא כח וחיות לכל איש ישראל שלא יעדר ח"ו שום אדם לא יהי' להם שום חסרון והערד והו' שמשמיעין על השקלים שעי' השקלים נתן הבנה וחיות לעולם ומשמיעין עי' השקל זה למעלה לפני אבינו שבשמים שהקב"ה יזכור כל איש ישראל . ויש כנאן עוד הרהבת דברים והן לחכם ויוחכם . וכדי להביך מה שנתקשה משה במחצית השקל ער שדרשו חז"ל זה יתנו מלמד שהראה לו הקב"ה מטבע של אש מתחת כסא הכבוד ואמר כזה יתנו . מה זה הקשוי של משה ומהו החשוכה שהשיבו השם . אך שורש הדבר הוא כך . דמשה נתקשה בזה הדבר . דזה מחצית השקל כאו לכפר על מעשי העגל . והתקשה בזה מאין בא זה מחילת החטא עי' מטבע זו שיתנו . וגם דלטה היא רוקא

מחצית השקל רהוא מחצית רבר ולא רבר שלם ; ועל מה הוא מרמו לזה הראה לו הקב"ה י"ת מטבע של אש כאשר יתכאר כס"ד . דהנה כתיב בסדרא זו ויקח משה חצי הדם וישם כאננות וחצי הדם זרק על המזבח . ויקח משה חצי הדרם ויזרוק בו ויאמר הנה דם ברית אשר כרת ה' עמכם על כל הדברים . וכתב האברכנאל בספרו מצמיה ישועה דשורש הרבר של בריתות הברית . דבנוהג שבעולם הוא כששני מלכים כורתים ברית לתווך האהבה ביניהם . להיות כל אחד נעזר חבירו וסיוע של חבירו או שותין כ"א כום יין וכל אחד נוקף אצבעו ומורידין מפה של דם כתוך הכום וכ"א שותה כום המעורב כמפת דם של חבירו . וזה הרבר מורה שמעדין את דבם הוא החיות שלהם כי הדרם הוא הנפש להיות להם לב אחד ויהי' בהם אחדות . וכ"א מחויב ליתן דמו ולמסור נפשו עבור חבירו זהו הבריתות ברית . והנה מלכותא ררקיע כעין מלכותא דארעא . שמשה רבינו ע"ה דצה לברות ברית בין ישראל לאביהם שבשמים אף דלא שייך למעלה ברית ברית עיי' דם ח"ו . אך משה עשה דוגמא זו כעין רמז כמה שלקח חצי הדם מן השלמים וישם כאננות דהוא מרומז נגד ישראל וחלקם . דהנה כתיב שרדך אנן הסחר דזה קאי על סנהדרין . והצי הדם זרק על המזבח והו' חלקו של מעלה ככ"ב . ויאמר הנה דם הברית אשר כרת ה' עמכם ברית שיהי' אהבה בין כני' לכורא כל העולמים שהיא י"ת יזכור אותנו וישפיע לנו דרכינו ואנחנו נהי' בדוקים בו להיטוב כח כגבורה של מעלה וכוה יש לזכר דעל כוונה זו פקר השי"ת שיהנו ישראל מחצית השקל לעורר המחצית הדרם של בריתות הברית של מרע"ה אשר כרת ה' עמנו להטיב לנו ואף שמשה נתקשה שבוה המטבע . יכפרו עוונותם של חטא העגל לזה הראה לו השי" מטבע של אש . ריל שהראה לו הטבע של אש . דהנה האש מטבע להיות מתלהב ועילה למעלה לאויר : אח"כ חורת וקופצת למטה כמו כן טבע הצדיקים דהנה כתיב ואתם הדבקים ב"ה אלקיכם וכו' ומקשה הש"ס וכי אפשר לרבוש בדבוקי ב"ה והלא כתיב כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא . ואין פירוש הש"ס כפשוטו דבאמת אפשר ואפשר שיש צדיקים שמגיעים למדרגת הדביקות להיות דיוק בשכינה . אך רהשים מרמז לדבר אחר . דורדא כמו טבע האש איא להיות כמקום א' אלא עולה ויורדת כמו כן הצדיקים באמת עקר הרביקות הוא התלהבות ואש היותו הנוער כלב האדם והתשיקה לעלות למעלה לרוב כשרשו . אך זה א' במחירות כ"א בדרך והיות דצואו וצואו שב"א להיות לאדם דכוק תמיד בדביקות עליון . דלפעמים גופל האדם ממדרגתו . ואח"כ חוזר ומתלהב למעלה

בטלעסע

תורת

פרשת משפטים

אמת

כמטבע האשון כחינת כמו ולא כמו • יזה שמקשה השים וכי אפשר לירכב שבכינה להיות רבוק תמיד למעלה כהחלחלות והחמום של אדם • הלא כתיב כי ה' אש אוכלה הוא ראכילה דלעילא הוא האש התלהכות והחמום של האדם אשר מתלהב וכועד לבו לעבודת הכורא ב"ה וזהו התענוג ואכילה של הכורא ב"ה כביכול וטבע האש א"א להיות תמיד עולה רק חוזרת ויוררת למטה ככחינת רצוא ושוב כניל • וזהו שהראה לו הש"י מטבע של אש • ר"ל הטבע והכחינה של האש שא"א להיות תמיד למעלה בתמירות • ואף שפלו ישראל ממדיניתן ומרכיכות העליון מים כשיעוררו כזה המחצית השקל מחצית רם וכריתות כרית אשר כרת עמנו וכזה יעודרו הרכיכות העליון ואהבת הכורא לכני' אשר מים רבים לא יוכלו לכבות אהבתה • וכזה יתכפרו כמו כן אעפ"י שבת המקדש חרב ואין לנו שקל הקודש • כשאנו קוראין כיפ שקלים מעלה עליו הכתיב כאילו שקלנו • ואנו מעודרין הלה הכרית ורכיכות עליון היות שקלינו מקרימין לשקלי המן ולהכביע הכף מאזנים בשקל הכסף של ישראל כלשו הצדיק כמו הלשון המכריע את המשקלות של הכף מאזנים כמש"ה כסף נבחר לשון צדיק והוא יית זכור איתנו לטובה להשפיע לנו שפע רצון אכ"י :

עור לפרשת שקלים

להבין

הענין מה שצוה הכורא יית שיתן ביא מישראל מחצית השקל רווקא • העשיר לא ירבה והרל לא ימעט • וכזה יהי' להם כופר נפשם ליד לכפר על נפשותם וגם יפלא מה רא"י כמדרש שנתקשה משה • הלא כל אשר יש לו לארם יתן כער נפשו והראה לו מטבע של אש מתחת כסא הכבוד וא"ל כזה יתנו • וצריך להבין כמה נתיישב כזה קושייתו של מרשע"ה • והנה כבר נאמר על מצוה זו טעמים גדולים ונפלאים אמיתים וסודות גדולים וגם אני אמרתי הרבה טעמים • אכן עתה לכאר ררך האור החיים הקרוש לרכך צוה הקב"ה ליתן רווקא מחצית השקל להראות כזה וודל חיבתו קודש לישראל בני אל חי שכביכול קוביה וישראל חר אינן • וכשח"ו כא האדם לירי חטא ועבירה אזי הוא נפרד ח"ו ממקום הכיבור כקודש ושאר כביכול ככחינת מחצית פלג גופא • ולזה צוה הש"י ביה שיתן כל אחד מהם תרומה ליד היינו שירים ליד אותה המחצית הנפרד ככדי שיהי' בהכורא ויחורא חרא כרוא אחר • וע"ז הכוונה צוה הש"י ליתן רווקא מטבע ששם מחצית עלי' וכזו הכוונה בורא יהי' לנו כופר נפשו • והכל הוא דבריו עיי"ש • ונכא לכאר הרבנים ולהרהיב הרבנים קצת • ובה יתכארו כמה דברים נפלאים וסודות

עליונות ואין קוב"ה וישראל ואריותא חד אינון • הנה כתיב שמיני כחותם על לכך • ואיתא כזה"ק שכקשת כניי לפני הקב"ה לשום אותה כחותם על לבו כביכול מה חותם הגם שגלח חותם עכ"ז נשאר עריין הרשומה והחקיקה וכך הם כני' אצל הכורא ב"ה וכ"ש כביכול • ולהבין זאת נקדים מה שאמרתי כבר על פסוק • ועתה מה ה' אלקיך שואל מעמך כ"א ליראה וכו' ולרבה כו הנהגה אנו מתוארים להשי' כ"ה וכ"ש הנכבד והנורא בתוארים של אדם כביכול כגון עיני ה' ומעשי ידיו ואני ה' וכן שאר תוארים ואיבריו של אדם • והאיך אנו יכולים לתאר אותו בשום תואר ורמית והלא אין לו שום רמיון ותכונה והוא מושלל מהשגה • ואל מי תרמיון אל ומה רמית תערכו לו • ואיך שייך כביכול לתארו בתוארים של אדם • ויבאיר לכ י"ל • ררך הגבון כרבנים עליונים מצוחצחים דהנה אצל הכורא יית עבר והוא ועתיד שוים הם וכשעלה כרצונו הקדום והפשוט לכרוא את העולמות ועיקר כריאת העולמות ה' כשכל ישראל שנקרא ראשית ושהסתכל והבין שיהיו צדיקים גדולים בעולם שיהיו רבוקים בתורתו ואהבתו ויאתרו אזי מגדל התענוג כשהשעשועים אשר עלה לפניו כביכול כרצון הקדום כשהאציל עולמות עליונים קרישין ראיון וגרמיהו חר בהון אינון וחיוהי חר בהון ואז כביכול גלף גלפיו וחקק חקיקו • אלו הכחות אשר יעשו ויחדשו אלו הצדיקים שיהיו בעולם והגם שלא ה' אז עדיין אתערתא להתא עכ"ז כיון שעבר ועתיד שויון הם לכך עלה כמחשבה לפניו ית"ש כרצון הקדום והפשוט התענוגים והשעשועים כמש כמו שיהי' לעתיד • יכן כשכרא ויצר את העולמות ג"כ גלף גלפיו אילו הכחות ממש שיחדשו הצדיקים שיהיו בעולם • והיינו כשהסתכל וראה כביכול שיהי' אברהם אבינו ע"ה בעולם • שעל ירו יתפרסם גדולתי ואהבתו וחסדו הגדול בעולם ויהי' רבוק כאהבת שמו יית ביה אזי מגדל התענוג והשעשועים אשר לפניו ית האציל בעלמא ראצילותא קרישא • ונלף גלפיו כח כזה כמש כביכול כיד ימין והם צירופי אתוון של שמות הקדושים ה' אלקיני ה' שהם י"ר אתיות • ובן יית כשראה שיהי' יצחק בעולם אשר יהי' רבוק כיראתו ועיבור ברכיות גדול ופחד עלה התענוג לפניו ונכרא מיה כביכול ככל העולמות כח כזה שהם כחינת ומירת י"ר שמאל שהם צירופי אתיות של שמות הקדושים הנקראים כו"ו כמכ"ס כו"ו כידוע למכני מרע וכן יעקב אבינו ע"ה הוא כחינת ומירת הנוף כביכול עמרא ראמצעותא • וכן מרעיה הוא כחינת ומירת דעת העליון • והכל הוא ררך הגיל כשהסתכל שיהיו סנהדרין בעולם צדיקים גדולים

תורת

פרשה

משפטים

אמת

יד

גדולים . והם נקראים עיני העדה לעיני ולפקח על עסקיהם מה שהם צריכים ולהדריבם בדרך ישרה לפניו י"ת . או מגודל התענוג והשעשועים שקיבל מזה כרצונו הקדום האציל וברא כחות כזה בעולמות והם כחיות ומירות עיניו רמלכא כביכול ובן כל המרות וכחות עליונות ותוארים כביכול הכל מתאר ונמשך ונעשה ע"י גודל השעשועים והתענוג שעלה לפניו כרצונו הקדום המצדיקים שהיו בעולם בנין ראצלו י"ת עבר ועתיד שיוין הם . וכן כשהסתכל והבין שהיו משה ואהרן בעולם שהיו כ"ב רבוקים כאהבתו ויראתו ית"ש עד שלא היו נחשבים כעניניהם מאומה . ואמרו ונחנו מה אז מגודל התענוג אשר לפניו י"ת מזה כביכול האציל וגליף גליפו כשהירו עילא כביכול ונאצל מזה התענוג השם הקדוש מ"ה שהוא היי"ה כמילוי אלפי"ן והבן ועפי"ז יש לפרש הפסוק . ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך היינו מה שהש"ת כ"ה ובי"ש נקרא בשם מ"ה וגם מ"ה הוא מספר ארם היינו מה שמתאר בכחותיו זו של אדם כביכול הוא שואל מעמך ר"ל שם מישאל מעמך מחמת השעשועים שעלה כרצונו הקדום ממעשה הצדיק הרבוקים כאהבתו ויראתו והו"ו בי"א ליראה ולהאבה אותו ולרבה בו כו' ועפ"ז יתבאר הפלותא שיש בין הרמבים ז"ל ובין בעל עבודת הקודש ז"ל ושאר ס' הקודש ושאר המקובלים דהנה הרמב"ם כתב שאילו התוארים שאנו מתארין הש"י כביכול כ"ה הוא שם מנשאל מאתנו . אבל בעולם העליון אין שום א' מאלו התוארים (שאנו מתארים הש"י כביכול) והכחות כלל . ותפסו עליו המקובלים ז"ל כאמרו שיש כביכול ממש אלו התוארים והכחו" בכל העולמות ולרבינו הנ"ל אלו אלו רברי אלקים חיים ושניהם אמת כי כשראה כרצונו הקדום להאציל לכרוא עולמות העליונים או מגודל השעשועים והתענוג שעלה לפניו כמעשה הצדיקים גלף גליפו והקק חקיקו כחות ותוארים ממש כמו שיהרשו פעולתם הגבם שלא הי' ערייין אתערותא רלתתא כיוון שאצלו ית' עבר ועתיד שווין הן כו' ואז היה כחיות השאלה מאתנו וכמו שכתב הרמב"ם ז"ל אבל באמת נשארונתאר כביכול ממש אלו התוארים והכחות בעולמות העליונים . כדברי המקובלים ז"ל והבן : ועפי"ז יש לפרש מה דאיתא במס' אבות דע מה למעלה ממך עין רואה ואיון שומעת וכל מעשיך מספר נבתיים . היינו כל התוארים והמרות וכחות נשגבות עליונות הכל הוא רק ממך ממעשה הצדיק עין רואה ואיון שומעת . וכל מעשיך כספר נבתיים היינו כביכול גלף גליפו בעולמות עליונים קדישין וכו' : וזה ג"כ מה שביקשה בני לפני הקב"ה שימני

כחותם על לכן וכמו דאיתא כזחיק היינו שישאר הרשימה והחקיקה ממעשה הצדיקים לקבל תענוג מהם וכמו שנתבאר . והוא ממש כחיות חותם כביכול . והו ג"כ ממשע שטבעו חכמים בכרבות היינו ע"י שאר עושה ברכה הן בתפלה הן על ד"א ועושה אותה ברכה במונת הלב וזכירת שמו ית' וברביקות גדול או נעשה ונברא כביכול מאלו הצדופי אותיות של הכרבה מטבע וחיותם וגילופין כנ"ל . והו ג"כ הפירו' מטבע של אש שהראה הקב"ה מתחת כסא כבורי ית' . היינו החקוקים והגילופין והכחות שנאצלו ממעשה הצדיקים והנה ממעשה הצדיקים נתקן ונאצל כביכול כחיו קומה שלימה כי יש צדיקים הם כחיו מגינים של ישראל . להצילם ולשמרם מכל צער וצרה ח"ו והם נקראים בחיו מקיפין והם כחיו גולגולתא שהוא מקיף את המות . יאית צדיקיא כררא ראינן כסוד מוחין קדישין והם משפיעים לישראל כל ברכאן וכל טובי ונהירין עילאין כי החכמה תחיו את בעלי' ואי' ראינו ידיו וכסוד רגליו וכן נגד כל האיברים . ומכללות מעשיהם הטובים נבנה ונאצל כביכול כחיו קומה שלימה לעילא וכן בי"א מבני ישראל הוא ג"כ כחיות שלימה ככלל כחיות כלל הכחות והאיברים . וכן ארוייתא ככלל ובפרט כי יש בה רמ"ח מצות עשה נגד רמ"ה איברים שישנם באדם . ושם"ה מצות לא העשה נגד הגידין שיש באדם והו כחיות כוללת . וכן בפרט כי שבת שקול כנגד כל התורה כולה . ובסתמא יש בה ג"כ בחיו קומה שלימה ובן כל התרי"ג מצות כל מצוה ומצוה היא כלולה מכלל התרי"ג מצות וכן אמרו חכמי הניתוח שיש בכל אבר של אדם כל הכחות של כל האיברים . ואמרו שאפילו בעין שהוא אבר קטן יש בו שם"ה גידים אך שהם דקים מאוד ריהורא קדישא ופרשה ראשונה של קריאת שמע הוא נגד שם של מ"ב האר"י הקדוש זל"ה . והכל הוא נגד שם של ע"ב הקדוש וכן הכל הוא רמ"ח תיבון והם כחיו ראשיון ורגליו וכל קומה שלימה . ובמו שמואר בנתב' האר"י הקדוש זל"ה . והכל הוא לירע ולהודיע גודל אהבתו וחסדו ית' אל בניו ואל עמו . וגודל התענוגים והשעשועים שהוא ית' מקבל ממצות התורה שעושים הצדיקים . שבכל רור ורוד ער שנאצלו ונברא כביכול ממש אלו הכחות בעולמו עליונים וכולא בנין דארוייתא וקוב"ה וישראל כולחין הד איון והבן וכמו שנתבאר שע"י מצות התורה נעשים ישראל רבוקים ומחברים ממש כביכול להבורא כ"ה וביש הנבכר והנורא והו כחיות שקל שלם שהוא עשרים גרה תרין יוריין יו"ד משם הוי"ה הקדוש

תורת

פרשת

שפטים

אמת

הקדוש וייד משם ארנ"י . והנה כל הדורות מישראל שהיו והוה ותמיד להיות כולם היו ללולים באדה"ר-אך יש דור שהיה כלול בכחית ראשו של אדה"ר ויש בעיניו ויש כיריו וכאצבעות היד והנוף והכפן ורגלים ועקבים עד דור שיהיה בעקבות רמשיחא וכן כ"א מישראל היה כלול באדה"ר כאותו אבר ולפי מדרגתו והנה בשארם נא לירי הטא ופגם חיו , כללות ישראל ג"כ נפרדו חיו ממקום חיבורן ושרשן בקודש ונעשו ח"ו בכחית שני מחציות ונשאר ח"ו בכיכול בכחי' פלג גופא . והתיקן ע"ז שיעשה האדם תשוב' שלימה כלב ויתקן אשר עוות וירכוק עצמו לכללות ישראל והכוללות יתחברו לשרשם בקודש . וכזה יתחבר האהל להיות אחד . וכברא דאחד . ולזה כשחטאו ישראל כמעשי העגל בכלל ובפרט ונעשה כחית מחצית . ורצה הבורא ית' שיתחברו ויתקברו להיות אחד וכברא דאחד לזה ציוה שיתן כ"א מישראל מחצית השקל להלשבה שהיה כמקדש , וכזה נתחבר כ"א עם כללות ישראל . ורוקא מטבע ששם מחצית עלי' וכו' . ומתוומת הלשבה הקדישו קרבן דיה נחוח לר' . וכזה נתחברו למקודן ושרשן הרמה בקודש לחבר האהל להיות אחד ובתחלה נתקשה משה רבינו ע"ה כזה מה יועיל זה לכפר על נפשותם ולזה הראהו הקביה מטבע של אש מתהת כמא כמרו ית' היינו הבחי' קומה שלימה אשר נאצל ונגלף ע"י מעשה הצדיקים וקוביה ואורייתא וישראל חד אינון . וכזה תירץ לו קושייתו והמטביל יבין ורא הוא ג"כ סוד הנסירה (כי מקודם הוא בכחית דו פרצופין ובשצדיך להיות הזלדה מזה נעשה נסירה בכיכול ונעשה כסוד פנים כפנים) ועפ"ז הנ"ל רמוז כאמרם גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שעתידי המן הרשע לשקל רגזו המלך לפיכך הקדים שקליהם לשקליו . היינו שהקדים בכיכול שקליהם בכיכול שקליהם כרצונו הקדים כמכואר והכן . והנה כזמן שאין לנו כיהמיק על מבנו . ואין אנו נוטין שקלינו לכפר על נפשותינו ע"כ ושלמה פרים שפתינו ובשאנו קוראין פרשה זו בשבת פ' שקלים כיראת שמו ית' ביה וב"ש ובדיקות גדול נעשה ונתקן הכוונה הוא אבי"ר :

שמעתי מאדומי הרב ג"י על הא דאברו חבו"ל בש"ם לעולם יבנם אדם שיעור שני פתחים שנאמר לשמור מוחות פתחי לעקוד על דלתותיו כו דהנה שני תשוקות כעולם א' תשוקה נכבדת של הבורא כל העולמים לבניו כמו שנאמר פתחי לי אזותי כו וכמו שאבדו חביל פתחי לי פתח כחודו של מחט . ואני אפתח לכם שערים גדולים וים יבקש ותשוקי אשר בניו סבקשת מהבורא ביה כמו שאמר דוד המלך

עיה פתחי לי שערי צדק אבוא כם אודה יה דכנסת ישראל מבקשת מהבורא שיתפתח להם שערים שתהא יכולה לעבוד אותו ולהודות לו וזוהו פתחי עולם . אך עיקר הדבר הוא שצריך האדם לקרב שני פתחים כ' התשוקות אחד אל אחד אהבת ישראל להבורא ביה כי כ"ז שלא קרב זה אל זה לא נשלם התענוג ורצון העליון . אבל כשבאו הפתחים לידכך זה כזה אזי נשלם התענוג . וממילא משפיע הבורא ב"ה לכנסת ישראל רחימא דנפשאי וכל טוב וכל מיני השפעות קדושות והנה ע"י מי נתקרבו שני הפתחים ע"י הצדיק שהוא שושבינא דמטרוניתא להתייחד עם דודה כאהבה והנה הפתחים הג"ל כל זמן שאינם מחוברים הם בכחי' דלית ובשבאים לירי קירוב ודיקות השערים זה כזה אז נתחברו ונעשה מהם מים סתום ׀ וכשהצדיק מעורר שני הפתחים . פותחין המתום ואז נתרבה השפע ונמשך קו החיות אל תוך הד' ונעשה ד' והו פידוש הש"ם לעולם יבנם אדם שיעור שני פתחים ר"ל שיראה כל אדם לקרב כמעשי הטובים אל הכ' פתחים ר"ל לקרב אותם כמעשי הטובים להרדי פתח כניי להבורא ב"ה וע"ז מביא דא"י מן הכתוב לשמור מוחות פתחי לשקוד על דלתותי ד"ל שיהא הצדיק שוקד על ה"כ דלתותי הג"ל לעשות אותם ד' למשוך כהן קו החיות ושפע הקדושה והכן :

פרשת תרומה

כפסוק ויקחו לי תרומה מאת כל איש בו וזאת התרומה כו י"ל ע"ד הרמז והנה ידוע כי ביה"ה ציר העולמים כי בשני אותיות אלו נבראו ה"ב עולמות עולם הזה נברא ביה ועוה"ב נברא כיו"ד . וידוע דעיקר התרומה הוא מה שמפדישין חלק היפה מן כל דבר כמו שמקריבין מכל הקרבנות החלב והוא המשובח לגבוה וכל דבר המשובח והחשוב יותר אצל האדם צריך להקדישו לשבים . ולכן גבי אנשים צדיקים כל עסקי עוה"ז אינם נחשבים לכולם כעניניהם . והמובחר שבעיניהם הוא עבודת השם לחיות דבוק ברוחנית של העולמות העליונים הקרושים . גם אצל המון עם המגשמים כתאוות העוה"ז ויקר הוא בעיניהם חמדת הממון והב וכסף כל אחד צריך להפדיש לגבוה וליתן מה שחשוב אצלו ויקר בעיניו כ"א לפי דרכו הצדיק בעבודה דתנית וההמון עם בתענוגי הגשמי . וה"ש דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה ר"ל שמכלולת בניי של המון עם מהם תוכל ליקח נדבה והתרומותו לחלק הגבוה להיות עלי' לבחירת עוה"ז . וה"ש תרומה תרומ ד' שעי' תרומם עולם המעשה ע"י נדבה הגשמות . אכל

תורת פרשת תרומה אמת טו

אבל מכל איש אשר ירכנו לבו ר"ל מי שיש לו לב טוב מי שלבו דבוק בשמו י"ת מזה תקחו את תרומתי ר"ל תרומת יו"ד מזה הצדיק תוכל ליקח התרוממות לעולם הכא הנכרא ביור וכל אחר יתן הכתוב אצלו וז"ש וזאת אשר תקחו מאתם זהב וכסף ר"ל שאצל כלל ישראל המונים ואצלם הוא חשוב זהב וכסף את החשוב אצלם נרבה גשמיות :

אן י"ל שעי' שאתם תקחו מאתם זהב וכסף כו' ר"ל כמה שהצדיקים לוקחים זהב וכסף מהמון עם עיני יהי' להם ג"כ עלי' והתרוממות אף שאין להם נדבת לב נרבה רוחנית רק זהב וכסף שהוא גשמי נרבה מי"מ כזה שיתקשרו את עצמם והי' להם קרבות עם הצדיק כמה שיהנו מכספם וזוהו גם הם יתקשרו ויתעטפו בנרבת הצדיקים אשר מתגדכים לבם וכזה יהיו מקושרים כל הכנ"י בהשם ב"ה עי"ז :

במדבר ויקחו לי תרומה תה"ר כי לקח טוב נתתי לכם תרומתי אף תעזובו אדם לוקח מקח יש לו כסף אבל אין המוכר נמכר עמו אמר הקב"ה לישראל מכרתי לכם את התור' כביכול נתמכרת' עמה תה"ר ויקחו לי כו' ושורש לשון מכירה כמו דכתיב כי לקח כו' ונתתי לכם כו' הוא לשון פתנה אך באמת רצה לזכות את ישראל לכך נתן להם את התורה ככל מיני יפוי כח דיש דברים שמעלת מתנה חשובה מן הכמירה גידוע דכל הנותן בעין יפה הוא נותן כה שאין כו' כמכר . וגם יש דברים שמכר יפה מן המתנה כמו שנתבאר בש"ע חושן משפט , והקבי"ה נתן לנו את תורתו ככל אופן היותר מועיל לרברי חכז"ל ומסר לנו כל הסתרי תורה ורזין דאורייתא כרי לזכות אותנו . והנה ידוע רכל התורה שמתיו של הקב"ה ר"ל כחותיו של השיי אשר אנו קוראים ומכנים להשי"ת . כי א"א לאדם לבנות ולקרות את השם ב"ה וזלת בכחותיו ופעולותיו כמו רופא חולים מחי' מחים מרבה לסלוח . וכדומה ואלו הכנאים אנו קוראים אותו ית' וכן כל התורה כל תיבה ותיבה מורה על כח שמו ית' וכשאנו קוראין את שמו ית' תיבה או מעורדין הכח העליון ופעולין מה שאנו חפצים וידוע תרומה נקרא ראשית ישראל נקראו ראשית . והתורה נקראת ראשית ע"ד הכתוב ראשית דרכו וכבר כתבנו לעיל שהארם צדיק להפריש המוכר והמשוכח היא ראשית רבר צדיק ליתן לגבוה הלק אחר היפה רהוא האחרות אשר מליק לגבוה . ובשהארם מפריש הראשית מכל דבר אז הוא

מרים כמחשבתו כל מיני ראשית מרים ראשית ישראל וראשית התורה : כי ראשית כולל כל מיני ראשית והמון עם אם שאין להם שכל להבין זה כמחשבתו ולהרים כל אלה להשם מי"מ על כזה אמרו חז"ל ב"ר מתנה עליהם ור"ל שהצדיקים שברור אשר הם מפרישין הראשית וחלק האחרות ומחכרין החלק אל הכלל אז הם מכוינין להעלות כל העובדות של כלל ישראל כל התנועות והצדקות אשר ירימו כ"י ומפרישין הראשית וחלק האחרות ומחכרין אל השורש כי כלם כחכמה נעשו רהוא כוללת כל רבר והוא רישא לכל ראשין ומחשבה סתומה דהיא ראשית המחשבה ראשיי חכמה יראת ד' ואז כשהארם מחבר ראשית התחתון ומעלה אותו אל שורשו רהוא ראש העליון אז האדם יכול למשוך משם ממקור החכמה כל מיני השפעה וטובה לכנ"י כל מיני חסדים טובים וישועות לכנ"י וז"ש ויקחו לי תרומה כו' מאת כל ר"ל בשחתן התרומ' ותכינון להפריש הראשית החלק המיוחד והמשוכח ולחברם אל הכל וזהו מאת משורש של כל הנ"ל אשר ירכנו לבו כל מה שלבו שלו חפץ לפעול מן תרומתי תוכלו ליקח עיי' התרומה הנ"ל . וז"ש המדרש כביכול נתמכרת' עם התורה . ר"ל שעי' שנתתי לכם התורה גם אני כביכול מסור לכם . ר"ל שיש מקומות ופסוקים בתורה הקדושה אשר שם גנוז כוחות השם והצדיק יכול לפעול עיי' תוכיח התורה כל מיני ישועות וכל המוחות אשר יש לו להשי"ת . כמו ראמרו חז"ל התורה היתה כלי אוננתו של הקב"ה שהכתבל בה וברא כל העולמות וכל מעשי כראשית כמו כן בשנתן לנו השי"ת התורה מסר לנו עם כל כוחותיו להיות הצדיק יכול לפעול עיי' התורה כל הכוחות אשר להשי"ת . והוא שיש יכולת ביד הצדיק למשוך פרנסה ומוזן לעולם . וכן להמשיך כל מיני רפואות כל מיני שלום וחסד ואחר בעולם חכמה בינה ורעת לעולם . ולכלל כל גזירות אף אם הקב"ה גזר הצדיק מכסלו . וכביכול השי"ת ב"ה כאלו נמכר עמה . וז"ש ויקחו לי לשון מכירה ומקח לי לשמי ר"ל שכל הכח של השם ב"ה כביכול מכורין לכם עיי' התרומה שהוא תורה הניתנה לארככים יום והכן . וי"ג דברים נאמר נדבת המשכן נגר י"ג מרות שהתורה נדרשת בהן ור"ל כשהוא מרבק א"ע - במדותיו של השם מה הוא רחום כו' וכזה נדרשת התורה עיי' שהארם מרבק א"ע כמידת הללו ונעשה מרבכה לרוחנית המרות אבל המון עם עכ"פ וכולת כידם לירבק עיי' גשמיות עשיות המצות עיי' י"ג נרבות שיתנו למשכן כו' : והבין ושמרת את השולחן מחוץ לפרוכת ואת המנר טובה השולחן

תורת

פרשת תרומה

אמת

השולחן על צלע המשכן תימנה. והשלחן נתן על צלע צפון: ולבארה הוא שפת יתרוה'ל' ושמת את השולחן מחוץ לפרכת על צלע צפון ואת המנורה וכו' גם צדיק מעם למה ציוה סידור השולחן קודם המנורה. אך לזאת אפשר ליישב כדוחק. רהנה ידוע דההיכל ה' כמערב. וכל פינות שאתה פונה לא יהי' אלא דרך ימין. וא"כ כבוא משה אל אוהל מועד לסדר ה' צפון לצד ימין מקום השולחן. ואך לתמי' ראשונה אין מקום לישב על פי פשומו. והנה המשכן וכל כליו הם כנגד המרכבה העליונה אודות וספירות העליונות. והשתלשלות העילמות מכוון כנגד ביהמ"ק רלבטה והקדשי קדשים הוא כחיתה כתר עליון ראשית המזשבה הקדושה פנימית לפני ולפנים. והוא מושלל כדשגה. ואח"כ כצאתם מבית קודש הקדשים איקרו קודש. והוא חכמה עילאה אשר משם יוצאין כל השפעת עליונות והורו וטובו אל עולם הבינה ומשם בא להתגלות והוא המנורה השקורה בדרום כשחז'ל הריזה להחכים ירדים:ומשם בא להשלחן צפון ככולו בא להתגלות. ומן הראוי להקדים המנורה ררך השתלשלותם אך אפשר דרך רמז לעולם יסדר אדם פרנסתו ואח"כ ילמד תורה ויבא להכמה שלא יאמר אלא ואלמוד תורה ולמה לי לחוש על מונגי דאח"כ כבוא עת האוכל ומפלא תלוי' כ' וסוף ילמטם את הבריות ת"ו אלא יסדר לו עניניו היינו שימש א"ע חק ולא יעבור שיסתפק א"ע בלחם ומים ואף עכור זה ישוה בעיניו לעשות מלאכה כז' ולא יבוש כשום דבר ואח"כ ימה שכמו לסכול עול תורה. ואז ילך מעלה מעלה בלי שום ביטול ואל יתאיה לשולחן של מלכים כי זה מכוא יותר לירי ביטול כשחז'ל אל תתאוה כ' ששלחנך כ' ובתוך כ' אך הט שכנך לסכול עול תורה ועבודה. ויגיע לך רב טיב הצפון לצדיקים כש"ה מהרב טובך אשר צבת ליראך. וזש"ה ושמת את השלחן מחוץ לפרכות ר"ל כבואן להכניס תחת הקדושה ולקבל שפע חכמה עילאה תשים קודם את השולחן כ"ל ואח"כ את המנורה נוכח השולחן. והשולחן אשר מדראי להיות לך כאחד מהמלכים נתן על צלע צפון כ"ל דרך רמז:

עוד י"ל דרך סוד והוא דחז'ל ואנשי כנה"ג תקנו לו בתפלה לרצות את בוראנו דכל מיד ה' עליהם השכל דהנה אברהם א"ע' ידש לו את צד ימין אשר כנס מרת החסד. וכי יעלה על דעת האנושי שאברהם יתפוס חלילה רק מרת החסד ועביר פירודא חז' לעילא כי הבורא יתברך שמו הוא אחר יחוד ומיוחד ובו נקשרים ונאחדים. השאר נמוק:

בפסוק ויקחו לי תרומה כ"ו. וזאת התרומה תרנומו דא אפרישתא דהנה איתא כנמרא הרי את מקודשת לי עימי שתתני לי מאתים זוזיזי מקודשת פ"י אף שהבעל צריך ליתן לאשה שוה פרוטה ומכל מקום כהאי הגאה דמקבל מינה הוי באילו ניתן לה שוה פרוטה ועל שם קידושין פירש"י לשון פרישה שאברה לכל העולם והפרישה רק לו. וזש"ה ויקחו לי תרומה ר"ל כזה שיתנו לי נדבות לבם כהאי הגאה שאקבל מנהין. בי לי תבל ומלואה תרומה ר"ל יתקדשו לי להיות מופרש מכל העולם מוכרל ומקודש לשמי יתיש וקל להכין:

בפסוק מאת כל איש אשר ירכנו לכו תקחו את תרומתי. רהנה ידוע דהמשכן דלעילא הוא המרכבה העליונה הקדושה היא מכוון כנגד משכן דלתתא והכתוב שאומר ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם גם אל מעלה נאמר כי הכל בא מאת ישראל כידוע ואם נתן איש נדבתו לתתא אפילו אלפי אלפים כבר חזב מה זה נגד המרכבה העליונה אשר בה רכאו רבבין עלמין הלא כל העולם כנגד חדרל לפגוי וכמאי נעשה אז המשכן דלעילא. ומאי גם שהתורה היא נצחית ובכל עת זמן ישראל בנינו המשכן עם כל בלוי לעילא ולתתא. ואת כל זה צריך להבין. גם קושיית האריות בפסוק והמלאכה היתה דים והותר אם ה' רי לא הותר ע"ש. ונראה דישאל בני אל הי יושר לכותם והתנדרותם לאין חקר כמאמר הכתוב ויני בעמד ישראל ניו אחד כארץ אשר בכל מצוה שיוזמן להם אזי לרוב תשוקתם חפצים לעשותה בכל נפשם ויגופם ומאורם אך העשי' בפועל אי אפשר להיות מפכים אל הרצון כי אין להם כפי כפי יכולתם והתשוקה היא עולה למעלה לפני אדין כל ונחשב באילו נתן מה שלבו חפץ. וזוה נעשו שעשועים לפני ית"ש ונתעלו כמה עולמות כפי גודל תשוקתו להתא לכך אמר השי"ת כשיבוא משה לבני ישראל שיתנו נדבתם למשכן כווראי חפצם ורצונם להתנדב אשר אין לשער אך העשי' בפועל ית' כפי היכולת וזוה עשי' יעשה משכן דלתתא ומיושר לבכם כ"א כפי רדיותו ורצונו הרצון הזה יעלה לפני ויכנה מקדש דלעילא וזוה שילם בנין המקדש הראוי וז"ה מאת כ"א אשר ירכנו לכו תקחו את תרומתי. ר"ל אל יקשה בעיניכם האך יבנה המקדש לעילא. תקחו הלב של כ"א ואחד זהו והמלאכה ה' דים וכל המלאכה ר"ל לתתא. והותר ר"ל התשיקה הנותרות לרצון לעילא ולעילא. וזהו נוהג בכל עת וזמן בעשותינו כל מצוה לשמו ית' זה ממש דומה לבנין ביהמיק מקדם. וזהו כל נדיב לבו יביאה ור"ל ונעשה המלאכה נשמיות ע"ה הגשמיות

תורת

פרשת

תרומה

אמת

מן

הנשמיית והש"י ב"ה צימצם א"ע כביכול בין שני בדי ארץ ומהתשוקה התפשט עצמו כביכול באירות מקיפים אשר אין שיעור ואין ערך וכנ"ל אתחברא כבעלה וזאת היא מלאכת המשכן . ורא הוא רוא דא"ת בניך אלא כוונת הם ת"ח המרבקים עצמם כאור התורה כו' והכן אכל לעתיד לכא שיבא כמחרה כימינו ונגלה כבודו וראו כל כשר יחדיו אמן :

אך יאמר ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לכו תקחו את תרומתי וכו' ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם . הנה מצות ביהמ"ק היא מצוה תמודית ונצחית . ואפילו עתה בזמן הגלות כי גם שהיו ישראל כמדבר ולא באו עריין אל המנוחה ואל הנחלה צוה אתם הכורא ב"ה לעשות משכן . וכן עתה החיוב חל על כל אחד אשר מורע ישראל הוא לעשות משכן . והאיך הוא באפשרי לעשות לביני רהנה איתא כוחיקי . וכאה מאן דעביד לה דירה נאה בליבי' ובאכריס דילי' רבשארם מסתבל ומבין בגדלות ורוממה הכורא ב"ה אך שכרא הכל ולית אתר פניו מיני' . וכא עי"ז לאהבה וחשק ותשוקה גדולה לעבוד את הכורא י"ת כיראה ואהבה ליחד ולקשר את העולמות העליונים וכל מה שעובד ועושה יותר לא נחשב בעיניו לכלום ולא יצא עדיין ידי חובתו . ומתאמן ביתר שאת ויעד בעבודת תמה וכל מה שעובד יותר בא בעיניו ויותר פשלות . והכל הוא מחמת אהבת הכורא י"ת כלכו שיעוד גדולתו ורוממתו ושאיין להשיגו כי הוא אין סוף ואין תכלית והוא לכך ואבר ומתחזק עצמו בכל האפשר . וכא בעיניו לשפלות גדול . ונעשה דכא ושפל רוח . ונעשה לכו כחינת משכן . וכה"א אשכון כו' והגם שאינו יכול לעבוד מה שעובד ליבא בעי' וחשוב בעיניו רצון לכו המשתוקק באמת באילו עשה ותיקן הכל בפועל כמש כמו שדכתיב בנין בהמ"ק הי' מנדבת כ"א אשר ידבנו לכו . וזהו מאת כל איש אשר ידבנו לכו תקחו את תרומתי תרימה הוא לשון התרוממות ונדלות כי מזה האהבה והתשוקה אשר כלבו וכרצונו באמת תהגדל ונעשה מזה דירה נאה כביכול כליבי' כי רחמנא ליבא בעי . ועפ"ז יש לפרש הפסוק והמלאכה היתה דים לכל המלאכה והותר . לבאורה קשה להבין לשון דיים והותר כמו שהקשה האה"ה הקדוש . אכן עפ"ז יבואר רהנה כל נדיב לכו כשהביא למשכן בקף או חבכ בפי יכולתו . אך לכו ורצונו משתוקק מאוד ליתן בפלי כפליים עד אין שיעור למצוה רבה כזו . וזה הרצון הי' חשוב לפניו י"ת מאוד . וזהו והמלאכה היתה דיים היינו מלאכת

ההבאה כפועל ממש היתה דיים לכל המלאכה והותר היינו שיעור נשאר וותר ונחקק לפניו י"ת הרצונות והתשוקות של שיהו הרצון הי' כחי' אין סוף ואין שיעור ואין תכלית . ועדיין פירשתי הכתוב פתוח תפתח את ידיך היינו שתעשה לפתח ע"י הרצון שלך . כירצון יראוי יעשה . וזה ג"כ ואלכו כשעריך ושבעו . היינו ע"י השער והפתח שלך והכן . ועדיין יש לפרש הפסוק ועברתם את הי' אליקכם וכו' והסירותי מחלה מקרבך . רבשארם עובר את השם ביה . ואז כביכול הקביה שורה בלבו . וכתב לא יגורך רע . לזה והסירותי מחלה היינו כל היסורים והחולאים מעמד מקרבך היינו משום דבקרובך קדוש . והנה כשארם עובר את הש"י באהבה רבה ומיחד ומקשר ומזוג העולמות העליונים עולם הכריאה בעולם היצירה ואלופו של עולם שריו ככל עולם ועולם . ואנת הוא רקשר לון ומיחד לון . ואהו מלאגיו בכל עולם א"כ בכל עולם יש ציור כחינת א' שהוא אלוף של עולם ואף כמילואו הוא בספר קי"א ודי"פ גימ' מקדש וזהו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם והכן :

במדבר הנגלה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם . אר"א למצריים לא הוא רוא דתפילין עי"ש ונראה דיש ללקק עוד מאי צתוסם דקאמר הול"ל צתוטו אך דהנה ידוע דהצורא צ"ה צ"ש ככבוד והנורא הוא סוגל כל עלמין והוא ממלא כל עלמין ומה זה ענין המקדש אשר יקבע להשארם שכינה אולם כל הנשעה הוא לזגמם עולמות עליונים . והוא רוא דישודא עילאי' כלי העשוי לנחם ושעשועים לשמו י"ת להורות שהוא ואין צלמו והוא נותן ליעף כח ולאיין אנויס עלמה ירבה וצנולועלמין הוא יחודו של עולם ואלופו של עולם ולית לכו רשו למעבד גדולה לוקטנה אלהין די רוח אלהא צ"י והנה מספר מקדש הס די אלפין תמ"ד להורות על ארצני עולמ"ה אצ"ע וצנולם הוא חסדו של עולם ואלופו של עולם והוא המייחד ומקשר אותם . וכשישראל לתתם מקשרים עלמם צקאר אמון ומייחדים יחוד אמת צכל הכחות והמדריגות אשר כשפע עליהם ממרום מלת אלופו של עולם שהוא נותן נשמה לעם ע"ז ומכריזין ויודעין שהוא ואין צלמו צכל העולמות ומעלו צרוף דישודא עילאה צמספר הד' אלפין א"זי כשפעו משפע עליונה חכמה עילאי' קדישא וכנסת הסוג העשר ספירות עליונות , וזהו מספר ד' וידין יכידוע ל"ח וזהו מספר מ' רוא דשם מ"צ . וזה צחי' יודע תעלומות מהצנע ישראל ונכנסין לצחי' ראשית אשר עלה צמחצעה לפניו למהוי אחד צאחד למהוי עמהון לעילא חד לצחינת קש . וזהו קורא ישראל לל' ראשית צנולמות . וזהו פנימית המי' צחינת קש וראשית והוא חכמה ושפע משח רבות עילאה קדישא . וזהו טעשעמין לפניו וכל חידו ועוצו וכל כהרוין עילאין . וקצ"ה וישראל חד איגון . וזהו מספר ל"י גימ' מ' אשר נכנסין לנד' וידו"ן רזין עילאין שמי' י"ת להוית מקודש אלפי וזהו השגלתם השכינה צתון ישראל וסגן :

והנה

תורת פרשת תרומה אמת

זְהַרְהוּ בתפילין למרי עלמא אשר הנתיר אותנו צנתרו הקדוש לשכון תחת כנפיו בתוך הפרשיות כס כ"ח הזכרות כנגד שם אהיה וה' פרישית כס כנגד שם הוי"ה הקדוש צמים כנגד אלחי הקדוש התגלות העליון . והס יחודא עילאה דרך השתלשלות לייסד ולקשר הכל לשמו י"ת ובהנחת תפילין אזי מייחד ומקדש כל המתעצות ורעיונות ברוא לשמה קדישין להינת מיוחדין אליו לשמו י"ת ובהנחת תפילין אזי מייחד ומקשר כניל שיט צהס יחודו ולחלותו ית"ש צעולם ומטה הכפש השגליות מיוחד לשמו י"ת להיות כלי מוכן לקבל עליו תוספות רוח הטהור . ומייחדין ומקשרין יחד כפש ורוח עס כל הכחות הגופניות והכפישיות ונעשה כל גופי ומשויו וכחיו מרכבה לשכינה לקבל עליו נשמת אלקי ממעל אל כלל נמסא כדודו י"ת כזיכול למחוי אחד צאחד . וזה פירוש הנמשך ועשו לי ר"ל מספר ה' יודין ע"י שיחידו ויתקשרו את עלמא צאלופו של עולם ככל העולמות ויכנסו תחת ה' יודין וזהו מספר מ' קדש ר"ל צצחית מ' של שם הניל . וזהו צצחית קדש ישראל ל' . ושכנתי בתוך מ' ר"ל צצחית מ' וזהו צצחית ראשית למיחוי אחד צאחד . וזהו השראת שכינה רוא דייחודא עילאה וזהו רוא תפילין ממש יחודא עילאה למחוי אחד צאחד נידוע ל"ה וז"ל יפה כיוון התמא האלקי רבי אליעזר דרבי שמעון צמח אומר שהוא רוא תפילין וכו' תוכן דרזיו צמתק לשוני ועוד יצאקר למטה דרך יותר פנימי וצדן :

במדרש ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם . מדבר למבך שהי' לו בת קטנה והי' מדבר עמה בשוק והי' מדבר עמה ברחובות הי' מדבר עמה במבואות משהגיע לירי צמונים אמר המלך אין כבודה של בתי לדבר עמה בפרהסיא אלא עשו לי חדר מיוחד ושם ארבר עמה . כך ישראל שנאמר כי גער ישראל וכי בצמצרים דיבר עמם שנאמר ועברתי בארץ מצרים . על הים דיבר עמם שנאמר וירא ישראל כסויו דיבר עמם שנאמר פנים כפנים דיבר הי' כוי משקיבלו ישראל את התורה ונעשו אומה שלימה . אמר הקב"ה אין כבודן של בני שארבר עמם בפרהסיא . אלא ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם ע"ב תוכן דרבי המדרש . לכאורה הוא משולל הבנה אך רהנה בניי נמשלו לאשה . וקוב"ה בעל ומיוחדים יחוד גמור . והשית אין מיוחד עם כל אומה בלתי ישראל אשר בחר בהם לממלכת כהנים וגוי קדוש . עמם מתייחר הוא כזיכול יחיד גמור בחדר הבשמת העליון הוא בית קדשי קדשים להתעלם באהבים . והוא מקודשת לשמו הגדול י"ת למחוי אחד וכי ובל הגאצלים הכל כשכילה שנקראת ראשית אומה המיוחדת בעולם . וכל עשיות ועובדות של בניי לייחד כל העולמות והמיוחדת כאלופו של עולם . ראשון שאין לוראשית ודא הוא רוא דקדושין שמקדשה במטעת על אצבעה כבוד אור המקוף וחוש המתוח

המקוף כל העולמות הכל כשכיל נקודת בניי אשר הוא נקודה קטנה כשכילה נברא הכל והוא אור המקוף ודא הוא נקודה כהכילה ודא היא ראשית הנקודה הפנימית . וזהו כשכיל ישראל שנקרא ראשית . ודא היא מחשבת ישראל מחשבה עילאה סתימאה שמיחידים הכל לשמו י"ת הנכבד והנורא . וזהו היא אשר עלה במחשבה לפני כבוד אני לדודי ורודי לי וכו' ודא היא רוא ר"מ עלאה . ודא היא רוא דקדוש קדש ישראל לר' ראשית תבואתה . וזהו ועשו לי מקדש . ומקדש מספר ה' אלפי"ן . וזהו רוא דלבושין דמלכותא אשר ברא בהם עלמים אשר עלה שעשו עין לפני י"ת מימי קדם . ועל ידה נתעלה קוב"ה כלבוש מלכות למיביר עלמא . וזהו מספר קד"ש . מספר גאור"ת ת' נימין קדישין וזהו לי מ' רוא ר"מ עילאה קדישא לבושין דמלכותא . ודא היא חכמה עילאי קדישא דאיהו בחינת קודש בצאתו מבית קדשי הקדשים כניל ודא היא ראשית הכריכה ראשונה העליונה אשר ממנו ישקו כל העדרים בריכות והשפעות עליונות . כבוד וגהר יוצא מעדן להשקות את הגן ע"י הצניורות הנשפעים על ידה בל"ב נתיבות פליאות החכמה עילאי לעולם הכינה התגלות העליון . ושכישתא הם ברכיקות ובהתלהבות הלו או נכנסין ביחוד עליון האמתי שם המפורש . רואדשם ע"ב ע"י מ' עילאה . והל"ב נתיבות פליאות החכמה מספר ע"ב . ודא איהו רוא דמ' איהו כ"ן פתיחא שהיא הי"ה האמיתית מספר כ"ו . ודא הוא רוא דשמא קדישא עילאה וזהו פתחין לארבע רוחין דעלמא להשקות כל הכריכו' משפע עליוני חכמת אלקות לעול' הבינ' ע"י הל"ב צניורות וכיין שהוא מניע לעולם הכינה אוי נסתמה המ"ם ונעשה מ"ם סתומה . אח"כ כשנרבק עצמו בשרשו הרמה מכין ומאזין ומכין מאין בא לו אילו הכחות ושפע חכמה עילאי . ומידך נתנו לך . אוי פותח ה"מ להריק כרבה ושפע עליונה מעולם לעולם כיתר תוקף ועוז וברכיקות גדול . ודא הוא רוא דתורה שביצ"פ שמתחלת במ"ם פתוחה מאמיתית קודין כו' . וזהו הבנסת שערי יחוד העליון חכמה עילאי ושפע אלקות . ומימא במ"ם סתימא רהינוהי' יברך את עמו ישראל בשלו'ם להורות שנסתמה . וצדיך עתה לפתיחא אחרת כתוקף קדושתו . כיתר שאת ועוז . וזהו ושכנתי בתוכם בתוך מ' סתימא עז יפתח פעם עניות ודא משכנא עילאי . ודא היבת הקודש ולא זו מחכמה עד שקראה בתי . כיכל אלה בחיות ההיכל על יסודו וישראל שרויין על ארבתו . אולם כרוך מקדש כרוך הוא אשר לא עזב אותנו וככל מקום שגלו שכניה עמם . כהיותם כדומא התחתונה מפורים בין הקליפות בכחי צמנות . ודא הוא רוא דבת

דבת קטנה • כהיותם כמצרים נאמד ועברתי וכו' שהיה עמם כבוד שווקים ורחובות בין האומות ודרך העברה • וכהיותם כמדבר ולא בא עדיין לכלל ישוב ארץ הקדוש למקום שבינתו לשבון כבוד בארצו צמצם א"ע בכיכול בין שני כרי ארון לייחד עמנו, והן שמים ושמי שמים לא יכללוהו • יהוא ית' שמו צמצם א"ע בחדר הכמית רזא דקדשי קדשים לאתחכרא כנ"ו כבעלה וזהו משקיכלו את התורה וגעשו אומה שלימה • וזה ככל איש ישראל מי שיש לו דעת ולבו מתעורר לאמור מתי אעשה גם אנכי לביתי יחזק א"ע כמיועצת ודעת יודבק א"ע כאור התורה והתורה יישר אורחותיו ותלמוד אותו בכל עת שכלית יותר חדשות ועצות נפלאות • ותתחזק בתוספות אומץ ותלך בכל עת יותר והתורה תלך לפניך ותלמוד אותך ואו תלך לבטח דרכך עד כואך בשער חכמה עילאי שפע אלקות יהודא עילאי ומדר העבודה ורא הוא רזא דסיכנין משקבלו התורה והכן: וזו אין כבורם שיכוא לרבר עמם בפרה"ם במקדם אלא צריך לקביעות ואזאבוא אלק דברכתך וזו כאשר תדבק ותקשר עצמך ביחודו של עולם וטטהר רעיוןך לשמו ית' לכד ואז הוא חדר מיוחד להשראת השכינה והש"י ב' ה' וכו' יכוא אלק כעצמו כביכ"ל ויורך את אשר תעשה ותיחד א"ע בארצו של עולם בכל העולמות ותתחזק שובלך ותוסף הכרתך בכל רגע בעלות עליינים כזהירו עילאה וזהו דוגמת המשכן ממש • וזהו אין כבודו כו' אלא עשו חדר מיוחד ותעשה כל נפך מדככה לשכינה והכן וזהו עשו לי מקדש ושכנתי בתוכם ע"י קבלת התורה • וזהו שהי' קשה למדרש כתובי ה"ל • ועתה נחא כסעייאת דשמיא • ורא הוא רזא דמ"ם פתיחא כו' ומ"ם סתומה עד יקשר כל הכחות וכל גופו למרכבה עליונה ולחדר מיוחד • ויתח המ"ם לעלות מעולם מתתא לעילא ולהכין שפע אלקות מעילא לתתא וזהו כנין ביהמ"ן • ורא איהו רזא רייג דברים המאצרים כמלאכת המשכן ותלת עשרה נהרי אפרסמגא דכ"י שפע משח רכות עילאה קדישא כסוד אני לרודי ורודי לי והכן •

פרשת תצוה

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד • הנה ענין המנורה ונרותי' הם סוד שבעת ימי הבנין וכמאמר דהע"ה לך ד' הגדולה וכו' וע"י שאלו השבע מרות והכחות נשגבות נתגלים נתפרסם אלקותו בעולם כי לית מחשבה תפיסה כ"י כלל והוא מושלל מהשגה רק מחסת שרצונו ית' ה' להיטב כבדואיו ולהגדיל חסדו

בעול' ולמדע דהוא רב ושלום שיכירו וידעו כל באי עולם גודל רממותו וטובו וחסדו לכן האציל אלו השבע מרות' וכוחות וע"י זה נגלה ונתפרסם חסדו. בעולם הם הן שבעת ימי בראשית כי הוא לשון כהירות ויום א' כשבת הוא מדתו של אברהם שהוא כחיות יד ימין וכן כולם ואלו השבע מרות' הם בחינת כלים מצומצמי' והם דוגמת הנר אשר מצומצם לקבל את השמן והפתילה וכך הם מקבלים מן חכמה עילאה קדישא שפע משח רבות עילאה קדישא והחכמה נקרא יוד ועדיין הוא טמיר וגניו כלי' שום התגלות עד שנצטויר בעולם הבינה והיא ע"י האותיות איז נתגלה ונתפרסם השפע עילאה קדישא שהיא שמן משחת קודש לכל שבע מרות הקדושות ורא הוא כ' מן בראשית כזה כ' שהיא נקודה כהיכלה כיו"ד האו"ע תלת יו"ן של הבית נתגלה עולם הבינה ומשם לכל השבע בידות וזה בראשית כרא אלקים את השמים ואת הארץ ויש בפסוק שבעה תיבות כנגד שבעה ימי בראשית וכו' אותיות כנגד ד"ב אותיות התורה ונגד ה' אותיות מנצפ"ך שהם ז"ך והשמן משחת קודש החמי' אותם ונגעשה ד"ח וזהו הכח העליון הקדוש כביכול וכדבתיב כולם כחכמה עשית והוא השמן משחת קודש ומשם בא לעולם הבינה שהוא זך ומשם בא לשבעה תיבין שבעה ימי בראשית • והם כסוד שבעה קני המנורה שהם כלים מצומצמים המקבלים את השמן והנה כתיב בדעת חדרים ימלא דיעקר הקישור והיוונו של חכמה ובינה היא רק ע"י דעת עליון. והדעת הוא בחינת ומידות של משה רבינו ע"ה כירוע וכדאיתא בכתבי האר"י הקדוש זלה"ה שמושה היא מספר שני השמות אל שדי שעל ידו בא התגלו' השפע לעולם הכריאה וגם מספר רבוע דע"ב שהוא הוי"ה השני שמות הם חכמה ובינה ואלו השני שמות הם ג"כ מספר משה והדעת העליון הקדוש שהוא בחינת משה מיוחד ומקשר אותם והנה הבינה ית' לגודל חסדו רצה להיטיב לישראל עם קרובו וצוה שיעשו המשכן וכל כלי הכל כדוגמת העליונה כביכול שעי' זה יתגדל ויתרבה השפע הקדושה לכל העולמות וצוה אותם לעשות מנורה שמהורה בשבעה נהרי' דוגמת קני המנורה הקדושה העליונה וצוה ליקח שמן זית זך דוגמת השמן זך העליון שהוא בחינת משה ולזה צוה השי"ת למשה רבינו ע"ה ואתה תצוה את כ"י הוא מלשון צוואת וחכיבור ויהוד ויקחו אליך שמן זית זך היינו שהם יכוא אליך שמן זך ואתה תצוה ותקשר ותיחד השמן הזך העליון הקדוש והמפורד ובוה תקשר ע"י מרתך שהוא דעת העליון כביכול וכוה יהיה למאור להמשיך האור והשפע משח רכות עילאה קדישא

תורת

פרשה

תצוה

אמת

קדישא אל השבעה קני המנורה שהם כסוד נר ולהעלותי נר תמיד וזה יהיו ע"י אהרן וכניו הקדושים מרות החסד וכשדיליקו המנורה הטחורה כבונה וזה ונקטי' בזה ימשך שפע וחסד- לכל העולמות ולהיות עלי' העולמות והבן :

לפרשת זכור

זכור את אשר עשה לך עמלק , כתיב ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים י"ל דהנה לא זו בלבד דזרע ישראל הם מצויים על מחיית עמלק דהוא זרע עשו . אלא דכל איש ישראל צריך למחות חלק הדע המכונה בשם עמלק אשר טמון בקרבו של אדם שכל זמן דזרע עמלק ימ"ש בעולם אז כיוון דהאדם ג"כ הוא עולם קטן . אז נמצא בוודאי בכל אדם בח עמלק וחלק הרע אשר מתעורר בכל פעם לחטוא את האדם . וע"ז בא הזכירה בתורה . והנה כה של זרע ישראל אינו אלא כפה דהקול קול יעקב בתורה ובתפלה . ובשארם יש לו כה זה וכווער תמיד לבו להשייט אז אין עיוס רע יכול לשלוט בו . אבל בשארם מניח כזה . ויסעו מרפידים שרפו יריהם מן התורה מיד ויבוא עמלק והיכה שורה הרע עמו . אך בשארם תופס עב"פ מידת יראה להיות ירא מלפניו ית' לעבור על מצותיו אז עב"פ אינו בא לידי חטא וז"ש ואתה עיף ויגע שבחך נחלש שרפו יריהם מרכיבי תורה ועבדות השם וגם אינך ירא . וז"ש ולא ירא אלקים . וע"כ תזכור תמיד מאוד שלא יכשילך בח עמלק וז"ש מחה תמחה זכר עמלק שתמחה מלבבך שורש הרע ולכפות אותו תחת הטוב וזשיה והיה כאשר ירים משה ידו . ד"ל כהו ויעוצם ידו כשהצדיק מרים זה הכח וגבר ישראל אבל כשיניח זה הכח אז ח"ו וגבר בו . וע"כ צריך להחזיק ככה בתורה ובתפלה להבניע הרע תחת הטוב :

במדרש זכור את אשר עשה לך עמלק . כתיב זכור את יום השבת לקדשו בו' יכול דשני הזכירות שווין הם . ועי' אמר שהעיה אין לחכם עם הכסיל . אלא זה זכור לקדשו ולכבדו . וזה וכדחו למחות ולאבדו . דשורש הדבר כך הוא דהתורה והזכיר אותנו על ד' זכירות שזכיר תמיד הי' דברים שהם עיקרי ושרשי האמונה והדת . אחד לזכור מעמד הר סיני שכל האיש ישראל צריך להיות דומה בעיניו באילו הוא עומד בהר סיני לקבל את התורה . רבאמת יש עבר ועתיד . אבל בהקביה לא שייך זה . והוא בכל יום גותן תורה לעמו ישראל ועי' בן בשארם פותח איזה ספר ורוצה ללמוד צריך

לזכור מעמד הר סיני . וכאילו הוא מקבל התורה מפני הגבורה . אז בא לידי אומה ויראה כמו שניתנה התורה כרתת וכיוע . דכתיב ויחרד כל כל העם אשר במחנה . וצריך שיהיה לאדם חרדה בכל רמיח איברים שלו הנקרא מחנה שכינה במ"ש והיה מחניך קדוש הזכירה השני' הוא זכור אשר עשה ד' אלקיך למרים ר'ל בשארם מתבונן כמעשי הצדקי' של מרים אשר בא לה עונש להיר- שאמרה דלטורין על משה לפני שמו ית' כי הקב"ה אינו רוצה שיקטרג על שום אדם לרע . לפני השם רק צריך לשמר פיו ולשונו ושלא ידבר בהם רק טוב ולמשוך חסדים לעול' ולהוציא הטוב מן הסתום אל הגלוי ולקבוע הטוב כפה לתהברע כלשון צדיק שלו חלקי הרע תחת הטוב . הזכירה הג' היא זכירת שבת שאדם צריך לקדש את יום השבת וכל ימי החול צריך אדם לזכור את יום השבת ולצפות על קדושת שבת . וכמו ששנינו חייב אדם להכיר קדושת שבת ככל יום ואח"כ זכיר' עמלק ר"ל אף שאדם הוא כדביקות גדול ולבו כוער כאש לעבודת השם . אעפ"י צריך מאוד ליהרר ולהשגיח על עצמו שלא יתן מקום לחלק הרע שבו , כי ניצוץ היצר טמון בקרבו וכלבו של האדם . ואף שהאדם סובר שהוא כדביקות עליון . פתאום יתעורר בו תאות היצהיר וצריך להשגיח ולמחות זה היצר מלבו . אף שהאדם דבוק בקדושת שבת . כמו דחויץ בורע ישראל דוד המדבר שהיו דוד דיעה והיו אז במדרג' גדולה וראתה שפחה על הים וקבלו התורה מפני הגבורה ונפסקה מהם זוהמת הנחש רק שניסו . את שמו ית' כמה שאמרו היש ה' בקרבנו אם אין ולא עשו שום עבירה רק שחטאו במחשבתם על מה שרצו לדעת מאיזה מקום נמשך עליהם השפעת השם ב"ה . אם ההנהגה היא עפ"י עולמות התחתונים ע"י המדות . או שהם נשפעים מעולם העליון . המכונה בשם אין ויש בבאן שכל עמוק כביאור החטא הזה ואין כאן מקומו . אך עב"פ היצא מזה אף שהיה אז במדרגה גדולה מיד שחטאו בתורה המחשבה מיד ויבא עמלק ע"כ צריך האדם להשגיח על עצמו ולהכביר זכר עמלק היושב בקרבו והבן :

עוד דרוש לפרשת זכור

איתא צפרקי דר"ל ונמזרט הנחומח כתיב זכור את יום השבת לקדשו . ולחצי זכור את אשר עשה לך עמלק , לזה זכור ולזה זכור , תלל למה"ר למלך עשעה סעודה וזימן את המורמים נכנס התמחוי לפניו

תורת

פרשת

תצוה

אמת

יח

כפניו מלח כל טוב, אמר פלוני תוהבי משקינה את התמחוי אמר זכור פלוני שונתי ואמרו לו תוהבין לזה זכרת ולזה זכרת, אמר להם זה זכרתי על תמחוי מלח כל טוב, ולזה על תמחוי ריקס כך השגת, זכור את יום השבת לקדשו ולכבדו כו' ובעמלק על שולחן ריקס תמחה את זכר עמלק מתחת השמים, זהו פלח וזה עיר לז' הנה האדם הוא קומה שלימה והוא עולם קטן, וכן כל עולם הוא צמי' קומה (שלימה) וגם כוללת העולמות הם ג"כ קומה שלימה, והנה מוח הזכרון והחכמה הוא עוב' העליון קדוש ונורא כידוע, והנה חלל שבת טוב ויפה הדבר להעלות לעולם החכמה והזכרון ככדי לקדשו, חלל חלל עמלק הרשע חיי' להעלותו לעולם הזכרון, זהו חיי' קשה להמדרש, והתירוץ ע"י יובן ע"פ מה דליתא בזה האשל הגדול מוה' רוב צער מ"מ דק"ק געזרעטש על המשנה שפרקי אבות שצעה דברים בחכם וכו' וחילופיהם בגולם, וצ"ח הוא ז"ל דלית עלמא דליקרי בצמי' גולמא והוא עולם החכמה שהיא יו"ד כי יו"ד היא רק נקודה קטנה ויכול להטעיר כל אור שחרצה וזהו כוונת המשנה וחלופיהם היינו חס רוחים להחליף חיה דברי מהדברי בגולם היינו דלר"ך להעלי' אותו הדבר להאי עלמא דליקרי גולמא ומשם יוכל להחליפו עב"ל, ונבוא לבאר ולהרחיב קצת ולהסביר הדבר דנה כל דבר שהוא צחות וצורה מן הצורות אי אפשר לו לקבל צורה חזרה, לכד צריך לקלקל צורה ההיא ולעשות אותה גולם בלי שום חומר ואז יוכל לעשות ממנה חיה חומר שירצה ע"ד כלי כסף כל זמן שהוא חומר צורתו וחומריו אי אפשר לו להעשות ממנה חומר חזרה עד שצריך להתיכו ולעשותו חתיכת גולם, ואז יוכל לעשות ממנו חיה חומר שירצה, ועד"י יבואר ג"כ סוד הווידוי דשגאם מעלה על זכרוננו את אשר קלקל ועיוות ומתחרט בצאתו ומידה ועוזב את מחספס לו ע"י? כי מן החטא ההוא שחטא ח"ו נעשה בצמי' צור ע"י צירופי אותיות לפי ענין החטא ההוא וכשמעלה על זכרוננו למוח החכמה והזכרון ותומר לשגשגי בחטא פלוני בזה העלה את החטא לבחי' גולמא, וצ"ח נמהקן חילוי אותיות של חטא כשמתחרט בצאתו ובשבו בחטאה שלימה ולעקב צמר נפש להשי' שיכפר והוה לשון חרטה כמו וכחוצ עליו חרטה שמוס' והיינו שמתרשט וככפר ונקמ' חילו הצירופי אותיו של החטא ההוא והוא מחמת שעהלה; לעלמא דליקרו

ותקפו

תורת פרשת תצוה אמת

ותקפו של הרשע לזה אלו רכיבין להגביה אותו למעלה
 לחיתקרו גולמא וזו אלו יכולים למחות את זכרו ולשבר
 את חוקפו הרע . וזהו רומז על שולחן ריקס היינו ג'אנו
 רכיבין שיתרוקן ויתקנה וימח שמו וזכרו ותקפו הרע ויתבטל
 והמשכיל יבין .

אמרו חז"ל מהכנסת אדר מרבין בשמחה . דהנה
 הוא פלג צעיני רביס למה כהוב בשמות
 שנקראו האבות והשבעים העטם אשר קראו להם
 השם האב אז האם . ואלל יחוק חצינו
 כתיב ויקרא שמו יחוק משמע מלת הקב"ה וצ"ש והטעם
 ע"ז לטון לחוק ונראה דהנה דבר המהווה מעט ושמחה
 בעולם חינו בה רק מדבר המתהפך כמו שאנו רואים אם
 לבש אדם מלבושים הראויים לו אזי אין ריחה ואין מביע
 וכאשר ילבש בגד שמלת אשה צפורים או צמחונה אזי
 נעשה לחוק והיתול צעיני כל . וכל דבר שמנה אדם
 ממנהגו הראוי זה לשמה יחשב צנה העולם והנה הוא סולם
 מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה לעילא ולעילא לפני
 שמו ית"ש הנכבד והנורא . דהנה אללו עקדת יחוק הי'
 דבר המתהפך שאברהם לבש צמי' יחוק יסוד האש וגבורה
 והדין בלתי רחמני' נגד ראונו ומדחו ויחוק לבש מדת אברהם
 יסוד בלתי משפך לחין צחי' שפלו ונצח אש חסד לכל
 זה הי' שמחה לפניו י"ת כל חידו וכל עיבו . ומזה נעשה
 לחוק לפניו כביכול . ולזה נקרא שמו יחוק . ולזה נמלא
 בכוננת האר"י זרה"ה ויחמר יחוק אל אברהם חזיו
 ויחמר חזיו ר"ל שאתה צחי' חזיו כי שקודס אנת חסד יסוד
 המים . ויחמר הנני בני י"ל עתה אני בצמינתך . והנה
 הי' חלק גאות לבש וכשעלה במחשבה לפניו י"ת לברוח
 העולם אזי לבש ח"ע ית' צחי' יימין קדישין מספר גאות .
 יגאותו והגדולה לחי העולמים אבל חלילה וחלילה להמלא
 גאות צרותיו הנחללים מתחת כסא כבודו י"ת והשמחה
 לפניו דבר המתהפך שהגאות שפלו צח מהתא ועילא
 היינו חפני שטי חלו השמיה עם ע"ב ושם ח"ל צ"ס
 הפסיקו בין לבושי דמלכותא ומתנוצצים בין לבוש של המלכות
 ונעשה מת"י מספר ר"ה למעלה ור"ה למטה כידוע ל"ה .
 וישראל בני אל חי מגולגל התדבקותם והתקשרותם מתחת
 לעילא בהאורות והשמות הללו הקדושים . ומכניסים
 החזי מלבש עם השמות הקדושים לעילא וזו נגמר הלבוש
 הגיאות ונעשה ח"י יימין קדישין . ומכתיבין . את אלקי
 הצבאות . והוה והדר לפניו . ועי' וחדה במקומו . והו

שמחה לפניו בלבושו שמקורו ושרשו לעילא צח התרוממותו
 מתחת . והוה משכנס אדר ר"ל מספר אדר ר"ה למקורו
 ושרשו ונסלם לבוש הגאות והוה מדבר המתהפך מתחת
 לעילא אזי מרבין בשמחה . ר"ל זה הי' ג"כ שמחת פורים
 השמחה רבה הנעשה אז בכל העולם חעפ"י שהי' יכול
 להעשות בלב עניני החשורוש . והערלים הנביזים הי' ראונו
 ית"ש לעשות דווקא מדבר המתהפך כזכי להעלות שמחה
 ע"י דברים המרבין עכבות דווקא ודפח"ה . ואיפשר זהו
 הטעם של המנהג מה שמטיים בגדיהם צפורים . עוד
 ירצה לומר משכנס אדר מרבין בשמחה . בשמחה מספר
 שנה אורות שג"ה שהשמחה המתעוררת אז בחדס מחטיך
 שמחה וחדוה כל השנה וק"ל :

פי תשא

בפסוק אך את שבתותי תשמורו וכיאות היא ציני
 וביניכם לדעת כי חזי ל' מקדישכם . הנה
 כל הקדושות של חמים וחמים והקישור והיחוד של העליות
 העולמות הוא ע"י חיתערוותא לזההא וביני ישראל עם
 קיוצו . ע"י שבועתם בעבודת הקודש בה כביכול הקדושה
 ועליות העולמות בולן . אבל שבת קודש נעשה מעצמו
 היחוד והעליות העולמות . ע"י תפילתן וע"י תלת
 סעידתא דמהימנותא קדישתא אז מקבלין עלינו קדישתא
 לעילא והוה לדעת כריך כ"ח מורע ישראל לדעת ולהבין
 ולמנוע דאית רב וסליטורב חסד אשר הוא מקדש אוחנו
 ביום שבת קודש והוה כי חזי ל' מקדישכם .

בפסוק ויחמר ל' חל משה . ואתה תדבר אל בני ישראל
 שבתותי תשמורו כי אות היא ביני וביניכם לדעת
 כי חזי ל' מקדישכם . ע"י צספר אור החיים מה
 שפירש צנה . ונראה לי עוד דהנה רבותינו ז"ל
 לשדו מכתב צ"ס שבת פרק קמח . אמר רב הונא
 מתנה לחבירו כריך להויעבו . אמר הקב"ה למשה מתנה
 עובה יש ל' ביות גמי ושבת שמה כו' ובוודאי המתנה טובה
 של שבת ר"ל האור והקדושה עצומה אשר יורה מלמעלה
 לחוך לבות צ"ח ציוס השבת קודש . והנה רוח קדושה ושכל
 קדוש אשר האדם חשיב מחדש . ומיות רוחניות הבש מעולם
 עליון מעולם שכולו שבת וכולו תענוב . והוא ביות גמי הוא
 מדה גבוה הנקרא אל חי אשר ביום השבת נפתח עולם
 ערבות שבו גמי מיים . והנה באתה ראוי לכל משכיל
 לשום

תורת פרשת תשא אמת ים

לשום תל לצד ולצפות כל ימי החול להיות משומרי שבת כמו ואזינו שמר את הדבר ולהיות מתהלך מתי יביע יום השבת ולהיות מקווה ומיחל למתנה בגמ' זו הבאה ביום השב', על השבת קדוש' וחיות הרומית אשר נשפע מלמעלה וזוודתי כפי הכנה רבה שיעשה כל ששת ימי המעשה על השבת כן תהי' השבת' והכחוב אמר והכינו את אשר יביאו שאדם כריך להטריח את עצמו בזמן שיהיו לו בשבת ומי שטרח כו' ותעפ"כ אף שהאדם מכין ח"ע לקדושת שבת אל יאמר בלבו כי כפי הכנות ראו לקדושת שבת ובדין שיעול שררו' זהו חינו דלכל זאת הוא מתנה אשר נתן לו השי' ומונן לאדם כי אף אם יבין ח"ע בכל מיני הכנות שונים מ"מ חינו ראו לקדושה זו שמשפיע לו השי"ת ביום השבת' וזאת למתנת חכם יחשב' רק מ"מ כריך הכנה ג"כ ולהכשיר ח"ע שהי' לו בית קבול וכח לקבל השפע ומתנה זו' כי מה יתן ומה יוסף' לאדם מתנה השי' אם לא יהיו לו כלי לקבל' ומדוע ית' לא יבצר זולת מצד חסרון המקבל וזהו כריך האדם להכין ח"ע בשבת ימי המעשה להיות מוכשר לקבל קדושה ומתנה הבאת מצית בגניזו של אור המלך ב"ה' והנה יש שתי צחינות בשמירת שבת זכור ושומר' זכור הוא לכבודו' ושמירה הוא לנוקבת' ר"ל דיש אדם שיכבד את השבת בשביל הענוג השי' כמו שנאמר אז תענוג על ה' שעי' יום השבת הוא מדבק את גשמתו בקדושה עליונה ויכול לעבוד את שמו ית' בשכל גדול' ולהשפיע בכל העולמות וזהו צחינת זכור וזבל יש אדם ששומר שבת בשביל עובדתו להנה אמרו חז"ל השומר שבת כהלכתו מפילו עפי"ז כדור אנוש מוחלין לו והטעם הוא דעל ידי עבירה שאדם עושה הוא מפסיק ומפריד גשמתו משורש החיים ומצית פגם צנעתו וזבל בשבת קדושת שבת אז הקב"ה מתיר לאדם הארה גדולה מעולמות הגנוזים ומאיר גשמת האדם ועי"ז יכולה הנשמה לחזור לשרשה' ואין לך מתנה טובה כזו' שעי' ששומר שבת כדינו אז משיג מחילה וסליחה לכל עונותיו ח"כ מי שמתכוון בזה בשמירת שבת ג"כ טוב אך לא זה דרך הנכון כ"ל יכוון האדם בעשות מצות תלקיו עבור עובת עצמו שיבע לו אף איזה מידה טובה ושכר רוחני' עכ"ז הוא צחינת נוקבת שרובה לקבל טהש"י' ועיקר עבודת האדם כריך להיות משפיע ע"י מעשיו וע"ד הנו עוז לאלקים וזשי"ה אך את שבתו כו' ודרי"ל ידוע דלכין ורקין מועטין ובל הכחוב לומר דהמועט והמדריגה השמותה תהי' עכ"פ

א יש לומר דרמז לנו הכתוב ענין אחר והוא דבאמת אם כל ישראל יכולין לקיים שמירת שבת מה טוב אך תעפ"י שי"א נמצא חלילה הרבה מקיימין בישראל וזכירה זאת יהי' ישראל משומרין צבלות' והבטיח לנו הכתוב שעי' הנדיקים שכל דור ודור אשר הם שומרים השבת כראוי להם עושים תענוג להבורח ב"ה והנדיק נקרא שבת כנוע וז"ש אך' ר"ל אף אם יהי' מקיימי השבת בדרך מועט תעפ"כ את שבתו תשמורו כל זרע ישראל יהי' לכם שמורה מכל דבר רע בצכות שמירת הנדיקים יהי' גנון והכיל פסוק והמליע וז"ש כי אתה היא ציני כני"ל להנדיק נקרא את ורושם בין כני"ל להבורח ב"ה לדעת כי אני ד' מקדישכם ר"ל דעי' הנדיק תפרסם קדושתו ית' והנדיק הוא המוסך דעת לעולר ומודיע קדושת אלוקים לבני אדם וע"י את הנדיק ושמו בני ישראל מכל דבר רע ומעלה עליהם השי' כאילו שמרו כולם.

א י"ל דהנה הקב"ה רצה לזכות את ישראל בעוה"צ לכך נתן להם תורה ומצות' והנה הקב"ה רצה להטעים לרע ישראל שכר עוה"צ הרוחני ולכך נתן להם השבת דהוא תענוג מעין עוה"צ ובשבת כל אדם יוכל להבחין התענוג הרוחני הנפון לנדיקים לעוה"צ אך כיון דבאמת שכר מצוה צהלי עלמא ליכא' והאידך יהנה אותם בתענוגו של שבת ולכך התחכ' השי' ונתן להם שבתו מתנה ושכר גופא של המצוה תמש ליכא צהלי עלמא תבל יוכל השי' ליתן צמחנה לכל מי שירצה אף בעולם השפל הזה להטעי' לעושי רצונו ושומרי מצוותיו מעין עוה"צ' וז"ש אך את שבתו תשמורו ע"י שתשמרו שבת בזה הטעמו תענוג הרוחני וזה יהי' לכם לאות לעוה"צ לדעת כי אני ד' מקדישכם ר"ל ע"י שמירת שבת תדעו צבוחו לידועה שאני ד' מקדש אתכם בעולם הנלמי לעולם שכולו שבת' וזה שהשי' כוה למשה להודיע לישראל זה המתנה טובה אשר ישיגו בשבת ולא המתנה דהא כל המצות הודיע להם משה ואך בכתב הודיע להם היתרון שישונו ע"י מצוה זו כדי שיבינו

תורת

פרשת השא

אמת

שיצינו השקר טוב הצפון להם לבלת שבת א"ש להודיע צהאי עלמא ויה שאמרו הם בצמרת והא שבת עבדית לגלויי . מהן שר לא עבדית לאגלויי היינו לא עבודה לאגלויי בעוה"ז משח"כ בשכר משה בקירון אור פניו לאלו לא נחשב זה לשכר מצוה דהשיג בחייו כל מדריגת עוה"כ אבל לישראל ניתן צמתנה ואין זה שכר שבת כי השבת גופא הוא השכר כמשח"ז'ל שכר מצוה מצוה התענוג של שמירת שבת זהו גופא הוא השכר : אבל לתומות לא הודיע השי"ת זה המחנה אשר משיגים זרע ישראל בשבת שלא יתערב זר בשמחתיו והבן :

עוד

שמעתי ממאמרו הדב הקדוש על הא דלנו תומרים צתפלת שבת . אין ערוך לך ד' תלקינו בעוה"ז דהנה עבור' זו לעבוד ע"מ לקבל פרס תוקשתינה גרוע כ"כ כמו שאמר הכתוב אורך ימים צימיה למימונים בה ובצמח'עשר וכבוד א"כ עכ"פ הוא דבר שמתלית תוך תינה עיקר עבודה ועיקר העבדות כריך להיות שלא ירצה האדם העובד שום דבר ולא יבקש רק את שמו ית' וזה גופא יהי שכרו מה . שעובד את השם : וי"ש אין ערוך לך ד' תלקינו בעוה"ז ר"ל שאין אני רוצה שום תענוג עוה"ז ואם . תאמר לעבוד את השם על מנה שאזכה לחיי עולם הבא תענוג רוחני : גא זה אין עבודה לשמה כי גם שם צעולם הנשמות יש שמצדקים תענוגי רוחנים ויש לדיקים שגם הם חנים מצדקים וזאת השגת חכמת תלקות כמו שאמרו חז"ל לדיקים אין להם מנוחה לא בעוה"ז ולא בעוה"כ וי"ש ואין זולתך מלכנו לחיי עוה"כ תפילו שם אין רכוני זולת תמינת תלקותך : ואם תאמר לעבוד את השם בשביל ימות המשיח אשר יסור החשכות מתנו ויתרצה אור השכל והשגה וישיגו בני האדם מדריגות גדולות שיהי להם חומר אך ובהיר : גם זה אינה עיקרית העבודה זולת גם לימות המשיח אין מצדקתינו תפס בלהך הכל תפס ולא זו לימות המשיח . אללא תפילו התענוג ששיגו בני האדם לתחיית המתים ג"כ תינו דומה והוא לבקשת אלהיהך ונועם עבודתך להיות עבד נרצע לשמו ית' בלי שום קיווי ותועלת עכמו :

עוד

שמעתי ממאמרו פירוש הא דלנו תומרים חז"ל דמשיבין אותו קודם ציאתו לעוה"ז הוי לדיק ואל תהי רשע ואפילו כל העולם תומרים לך שאתה לדיק הוי בעיניך כרשע ולכתורה קשה מאי שהני שצויה על דברים שבלב עוד מה מעלה היצוה שאפילו אם יהי לדיק יהי בעיניו כרשע מה יתרון מזה לעבודת השי' ונראה כוונתם דהנה

גבי תליהו הנציח צמעשה לרפית כתוב מה לך כי צחת תלי להזכיר את עוונתי צהוך עמי תנכי יושבת' ואמרו חז"ל כהיו שוקלי ומשעי עם מעשי בני עירי והי' מעשי יותר טובים מהם כו' נמצא כשהאדם הוא לדיק הוא מחייב את העולם לצדקתו . לכך משביעין אותו דלף שיהי לדיק יהי' בעיניו כרשע עבור שבת לעולם חוב על ידו ועיקר שהאדם כריך לעבוד את השי' עבור כל ישראל ולא עבור עצמו . דלז חב לאחרים לצדקתו אבל אם כוונתו בכל מצוה שעושה כו"ל אז אדרבה מכריע את כל העולם כולו לכך זכות וזה שמשביעין אותו שי' לדיק שיהנה מצדקתו לכל העולם ואל יעשה רשות לצדקתו שמגיע חלילה עונש על ידו לכל העולם והבן :

בפסק

ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת וכתב צה הלוי החיים הקדוש ז"ל יהי חז"ל לו ירצה עז"ה תימא תמרת' לך לשמור את ישראל בצפוק נפש תפילו בערך כבוד שבת דווקא לעשות פקוח נפש לאדם שיטנו בדרך עומד לעשות אבל מי שודתי לא יקיים ולא יגיע לשבת לשמור . הבס שרפואת אלו יועיל לעשות ולמיים לא יחלל עליו את השבת עכ"ל . וכבר תפסו עליו בזה שהוא נגד סיבות השם והפוסקים שאמרו תפי' ספק נפשות דומה שבת ולא נכרחא אללא תפילו לחיי שעה עיי"ש . וכדי שלא נשווה לדברי האוה"מ הקדוש כסותר את דברי הש"ס חיי נוכל לומר בדרך אפשר שזהו כוונת האוה"מ דהיינו בגוונת שבת הסכנה לחלול בשבת לעת ערב ותמידיו שיוכל לחיות עוד יום או יומים ע"י ביטול רפואות וסממנים , ובעוד שיחוקו ויבטלו הסממנים יערב וימחך היום : וא"כ החילול של שבת של צישול לא מהני רק שיוכל לחיות יום צמול אבל לשבת עצמה תפילו לשעה אחת לא מהני כי הרפואות לא יהי' מתוקנים עד הערב ובה תופין מיירי האוה"מ אמר שאין מחללין שבת בזה כיוון שע"י חילול שבת לא יצא לידי שמירת שבת תפילו שעה אחת והפוסקים שאמרו שאפי' על חיי שעה מחללין שבת אפשר דמיירי צפוקן שזה החיי שעה יהי' בדרך שמירת שבת דווקא :

בפסק

ויאמר אהרן אהיה ידעת אתה העם כי ברע הוא : והוא פלג שאהרן יאמר למשה אל יחר לחזוני . והוא ידבר על . העם בנפש מרה מתור . אללא תהרן לא רצה לדבר על ישראל שום רע חיי על שמונת ישראל אשר ממקום צבוא קלתו ולכך לא אמר כי הוא אללא כי ברע הוא : כ"א חסא האדם חיי' הוא מחמת שלת

תורת

פרשת

תשא

אמת

כ

שלל נזכך עדיין נשמחו ולינו מזכר עדיין מן הרע והזל
משוקע עדיין בנח"י הרע ומזה כל לידי חטל וזהו כוונת
להרן שלמר כי ברע הוא היינו שהס עדיין משוקעים
ומעורבין ברע ולזה כלל לך כלל הס לא עשו כלום וק"ל:

בפסוק וישב משה אל ה' ויאמר אנא חמא
העם הזה חטאה גדולה בי . ולכאורה
קשה להבין דמשה הוא רע"מ מהימנא יקטרג חיו על
ישראל ויגדיל החטא בעיני ה' . אך כאבת כאשר
יתבונן האדם כלבו ויביל ויבין שאין לך בעוש
גדול של העובר על רצונו יית יותר מן העבירה גופא
כמיש חב"ל שבר עבירה עבירה . כשמישכ האדם
כדעתו האך נתרחק ע"י העבירה מאתו י"ת והאך
הפרוד נשמתו משורש החיים . כוודאיכל העונשים
החמורים קלים הם מננה . וזה שפיים משה להשי"ת
שרצה להעניש"ה לא חטא העם הזה חטאה גדולה .
ולפי ערך גדלות החטא אין להמציא להם עונש בי די
להם זה החטא גופא . ואין לך עונש יותר מזה : והבן :

כאבת הקב"ה הוא בעל רחמים ומתאוהו מאור כלתיו
יורח ממנו נשמה יקרה כנשמת אחר שהי' גדול
בתורה ובחכמה . אך כיון הדין נותן שלא לסייע
ולא לעורר אותו ע"ז עשה הקב"ה וסיבב דרך אחרת כדי
שיבין אחר שהקב"ה חפץ שיתעורר להשיב . אך
שאינו יכול לומר לו בפירוש מחמת שהבעים הבורא
כל העולמים כמכוון . ואין הדין נותן להספיק לו
תשובה . ע"ז נתן לו השי"ת מקום שיבין בדרך
רמו שזה הכרוז של שיבו בנים וכו' חוץ מאחר כדי
שיתעורר בזה הכרוז לעשות תשובה . כמו שמצינו
בנין העגל שאמר השי"ת למשה ועתה הניחה לי
ויחר אפי ודרשו חב"ז"ל והביאו רש"י ז"ל בפ"י החומש
כ"פ ואתחנן מלמד שפתח לו השי"ת פתח והידיעו
שהדבר תלוי בו שאם יתפלל עליהם לא יכלה את
בני ישראל . כמו בן לו השי"ת בזה הב"ק
שהכרוז חוץ מאחר כדי שכלבבו יבין כוונת השי"ת
ושב ורפא לו אבל כאבת גדולה תשובה שאין שום
דבר חוצץ בפניו והכל נמתק בתשובה והבן :

עוֹרֵר שמעתי ממורי הרב צענין הכ"ל גבי מנשה שנלחמ
ויתפלל אל ד' ויעתרו לו ודרשו חב"ז"ל אל תקרא
ויעתר חלל ויחתר לו מלמד שחתר לו השי"ת חתירה מתחת
כסא כבודו לקבל תשובתו וכו"ה בפרקי דרבי אליעזר שנעלו
המלאכים לפניו כל שערי תשובה עד שפתח לו השי"ת .
וכדי להצדיק מהז"ה החתירה מתחת כסא כבודו ית"ש .
דהנה כתיב גבי חיוז הנגלו לך שערי מות . דכמו שיש
שערי חיים בעולמות העליונים . כמו כן יש למטה בחי'
חי'ונים הנקראים שערי מותו וכו' יכנסו עובדי רצונו ית"ש .
והנה העולמות עליונים הם כסא כבודו ית"ש ומכל מצוה
ות"ש אשר נעשה עבור כבוד שמים נעשה מהעבודת כסא
לכבודו ית"ש . והנה גם השערי מות יש גם כח חלקים חיים
אשר ממנו הוא מוחם . כמ"ש וחתה מחי' את כולם . כי
לא יהי' קיום לבחי' חיוניות חס לא כח הקדושה וכבוד
חלקים נסתר ונעלם בתוכה חך שהוה ח"נה בהתגלות
מחמת שהוה מעוטף בכמה לבושין . וחלם המייגע
והמחפש ימלא גם סם חלקותו ית"ש חך שהוה רחוק מן
הגורש של כבודו יתברך וחלם נקראת תחת כסא כבודו
שהוה דבר מחסון מכבודו ית"ש וח"כ כל חלם סתם החוטף
וכז בתשובה שלימה אז הוא נכנס בשערי תשובה באתגליית
כי פותחין לו מן השמים . ופולחין לו מחשבה קדושה והרסורי
תשובה משת"כ מועל כמנשה דמעת והכעים לפניו ית"ש
תשובה

עוֹרֵר שמעתי מאדומ"ו הרב ש"י על הא דאיתא
במסכת חגיגה פרק אין דורשין שיצתה בת
קול ואמרה שובו בנים שובכים חוץ מאחר . ולכאורה
היא תמוה דהלא אין לך דבר שעומד בפני התשובה .
ואפילו על עבירה חמורה מעויל תשובה כמו שקיבל
השי"ת תשובת משה המלך שהכעים את בוראו
בכמה תועבות . ואפ"ה קיבל השם תשובתו . אך ו"ל
דכאבת אין הוונה דהקב"ה לא הי' מקבל תשובתו
אם הי' שב לפניו י"ת דהלילה לומר כן אך דכאבת
אחר חטא בכמה דברים אשר אין מספיקין בירו
לעשות תשובה משורת הדין . ר"ל רכאבת על כל
עבירה שאדם עובר אז הקב"ה הוא רחמן גדול על
האדם . ושולח לו הרהורי תשובה כלבו של אדם
כדי לעודרו שיעשה תשובה וישוב לשרשו כמו
שכתוב ותאמר שיבו בני אדם . והקב"ה פותח להם
שערי תשובה אבל כאלו העבירות החמורות כמו
אחטא ואשוב . או עבר עבירה ושנה בה וכדומה אז
אינו ראוי האדם שהקב"ה יחזור אחריו ויבקש ממנו
שיחזור בתשובה . ואין מעוררין אותו מלבמלה . רק
האדם צריך מעצמו להשים אל לבו ולהתנודות לפניו
י"ת ואז מרחמין עליו ומקבלין את תשובתו אבל
צריך להיות מעצמו בלי שום סיוע מן השמים .
וז"ש אין מספיקין בירו לעשות תשובה . ולא קאמר
אין מקבלין את תשובתו רק נקט לשון הפסקה .
דהיינו סיוע לא מסעיין לו . ובוה י"ל חך כוונת הכת
קול שהכרוז שובו בנים שובכים חוץ מאחר . דהנה

תורת

פרשת

תשא

אמת

תשובתו קשה כי עליו יש קיערוג למעלה לכל המלאכים נעלו לפניו שערי השמים והעליוני' וזה הורגך לחפור ולחפור בצמיגת התחמונות ומשם לקרב אל' אל כדבור י"ת וזהו שחרר לו השמי' שגולה לרכמו ע"י שערי מות אשר הם מכונים לתחת כדבור ומשם לא קיערוגו עליו כי הוא צאתה כסי' ונעלם מן המלאכים ומשם קובל השוכחו הבורא י"ת :

עוד

שמעתי מאדומ"ר על פסוק זרעו לכם לזרקה והנבית קרא לזרקה זריעה למשל לזריעה משם דכמו דלכו רוחים דדרך בני אדם לזרוע שדה ולקמחם התבואה לטומי'ם לתוך האדמה עד שנקבחה ואל"כ חורים וטומי'ם למעלה ואחר שנגבר גידולו חרין וקורין ולכאורה ח"ס פתי יאמר בלבו מה לו וללרה הוזה ליקח את התבואה אשר מונה תלמי צעין ולהשליכם לתבוא צדיים ליתנם לתוך האדמה להיות עיני מילוח בתועלת ממוסכה כ"ל ח"ס ילמח ח"כ אז לא זה ה"ס ודאי חסר תבונה ומחוסר אמנה וזה צא לו מחמת שאין לו בטחון ואתנה בהש"י שאלעני צער נראה כאילו נחסר ומחסר אל' אך לך לזרוע בהש"ס שבוודאי מכל גרעון יעלה וילמח כמה וכמה גרעונים וכמו כן בדרך לזרקה דא"כ ירע לבצו בלחיו האציון מהיירא לפתוח את ידו וליהן זרקה דהאריך יחסר אל' בטמונו בחסרון אשר לא יוכל להמנו' ולחיו מתמי'הש"י ימלא חסרונו וישלים לו ולא יעני תדרבה הזרקה מוספת חיים שפע צרכה בטמונו של אדם ע"ד מלח ממון חסר רק שאלם צריך להיות לו תמונה וצטחון כמו בזריעה וזו וראה בזריעה הארץ נותנת שפע לאדם ומעשרת אותו ובלתת הארץ לית לה מגרמה כולם תכל גם היא מקבלת צמחי' זרקה משמים דשמים ותרץ הם צמחי' דכר וניקבת והארץ מקבלת מן השמים כמו כן האדם משפיע מן ממונו לעניים וסובר דמשלו הוא נותן לו תכל הוא שוכה דגם הוא מאין צא לו השפע והעשירות גם זה מתת אלקים הוא אשר נתן לו עושר וכססים בתורת זרקה ולא כפי מעשיו ותן לו משלו וכמו כן עשאלם מתבונן במלות רוחה ג"כ שהוא על כוונה זו ע"ד שאלמו כח"ל כל מי שחיו נושא תשה ומוליד בנים כאלו שופך דמים וממעט הדמות של יאמר האדם למה אתן בנחם את חילו וכמו ואת טפה הבנ' מן המוח ואתן לתוך הנוקבת ספק ח"ס יע"י פרי ח"ס לא ולמה חפסיד את כחי בנחם ותף ח"ס נעשה

פירות ואוליד בנים מי יודע חסיה' ומי יודע חסיה' לו צמה להשפירם ודי לו להפקיע ח"ע אך דהאדם לך לעשות את שלו וליקח תשה ולצטחון זה' ובהדי כבשי דחמנות למה לך ומסתמא יזמין לו השי"ת את פרנסתו ולכך קראו הכתוב ג"כ בלשון זריעה כ"ל צבור זרע זרעך כו' דהוא דומה לזריעה אשר הוא ג"כ על דרך תמונה וצטחון וכמו כן לנו רואים במלות שבת שנתן לנו השי"ת וכל ימי החול אדם מייגע את עצמו לראות להרויח פרנסתו וביום השבת הוא שובת מכל מלאכה ח"כ הי' השכל נותן לכל ימי החול רצון לתכול מה שסרה תכל בשבת דהולך צעל וחיו מרויח למה יתכל ולהפסיד משלו ובלתת חיוני דהוא להיפך שהשי"ת פקד עליו וקראת לשבת עונג להתענג ביום זה ויהר מכל ימי החול ואף ח"ס אינו לו ע"ד לו עליו פורע ולדס שהוא צוטח בהש"ס אז מענג את השבת כרצונו לו כיון שבוודאי לא יחסר לו ע"י עונג שבת והאדם לרר להחמין דע"י עונג שבת מזה צא לו שפע וצרכה כל שעת ימי המעשה וזו וראה דבכולם כוה השי"ת להקדים הראשית לך דכמו צריע לך להפריש הראשית מן התבואה כמו הצמורים והתרומה ומלה ומעשר הנקראים ראשית כמו כן במלות פ"י ראשית חונו לו משפט הצבורה ובלזרקה ג"כ לך ליתן הראשית מן הקרן והרווח וגם יש צו ראשית שרין להקדים עני עירך קודמין או שרין להקדים ח"ס קודם לע"ה וגם השבת הוא ראשית מכל ימי החול דהיא הקודה הפנימית התמי' את כל ימי החול לך להקדישו ולתכרו ולקדשו ולתת חלו בצלל חלו חפילו מן החכמה לך להפריש הראשית ממנה דהיא היראה כמו דכתיב ראשית חכמה יראת' והבן :

עוד

שמעתי ממורי הרב הקדוש על פסוק הנותן שלג ככמר עיין בכוונת האר"י ז"ל דשלג הוא בנימטרי' ג' חלפין מ"ג אה"ה ע"ש דהנה יש ג' חלפין בעולם וכולהו מד דכתיב וזהה אחד ושמך אחד ומי כעמד ישראל גוי אחד וכל השלג אחדות כולם נכללו זה צוה בלחמדות גמור האמיני ועיקר שרין האדם להסתכל ולהתחמד ולהיות דבוק ב' חלפין הכל' דתף לעת עתה שהם צבולת הם בלחמדות צנה והוא צמחי' תחכסיה אך דבלחגלי' חין חזק הלחמדות כ"כ דיש אדם שגופל מדביקות השי' או מדביקות התורה או מהלכות ישראל ויש לפעמים נרגן מפריד חלפין ח"י שיפריד חלפיו של עולם

תורת

פרשת

תשא

אמת

כא

כפיות הכר מה שהיה, וצפרע ישראל כולם פה אחד ענו ואמרו כל אשר דובר ד' נעשה, אך שורש הדבר היא, דצודלתי קשה הדבר מאוד לכן חלם מנושם צחומר עבור אשר יקבל עליו עול לשמור התורה והמלות, וכל האומות לא רצו לקבל עליהם עמ"ש אך הכה ידוע דצדרי חבו"ל דלין הריס חלל חצות, דכמו הכר הוא שורש לארניות אלמה ששהר הוא חווק ועיקר ומש יא חווק והתפשטות ללמה אשר סביבות ההר המשפע מכל ד' כמו כן הן חצותינו הקדושים שרשם בצרן החיים והס הריס הגזוהיס אשר עליהם ועל כחם נשענו צית ישראל כולם והנה כשהשיית ב"ה ר"ה ליתן התורה לישראל, העלה את כל הכני' לשאר וינטלם וינשחם לדקיות עליון לדרכי חצותיהם ופתח להם חרובות השמים. וחתח מרצבות קודש, והעזיר עליהם כל המסכים המגדלין צינם לקודש הקדשים. והי' אור נשמתם מחיר שרשם, וחור קדושה עליונה היה חופף עליהם מכל ד' וי"ש שפה עליהם הר כוונה שהקיף אותם כהר משורש קדושתם עליונה. ואז כיון שלא הי' שום מנך מגדיל צנייה' לציון קונם ית' השקה לצם לקבל התורה והמלות כי היה קל צעייניהם לפי צמינת השכל הגזוה אשר היה להם צנת חזות ולכך קלמו נעשה לנשעם וקיבלו עליהם ועל זרעם לקיים פקודת המלך וזהו שאמר רבא מנאן מודע' רבה לאורייתא ולפי דצרינו הכיל אי"כ יש אונם ליהודים כי מתחר שזהו אז נקבלת עשרת הדברות צמדרינה גדולה, וצודלתי אם היה כן מתקיים בצמיכה זו לזורות צודלתי היה שזמרים תורת ד' ושזמרים המלות בלשן קיבלו עליהם, אך כיוון למדו אחר ממעמד הר סיני נפלו ממדריגה והזירלו את עדיים מעליהם ושזו אי"כ לשזו צו חלם להיות צדוק צבורה ולשמרה כלשאר היה אז ללצצ ולח על צמיכה זו קיבלו ומודעה רבה היא אעפ"כ הדר קבלוהו עליהם צימתי אשורוש דהיה אז צנת לרה וצריחוק גדול מלתו ית' ואעפ"כ קבלו על נפשם אף על הצמיכה תחתונה זו להיות עושים ככל הכתוב בצפרי התור' ושזו איין להם שום טענ' על התור' אחר שקיבלו צרונן נפשם הטוב: ודוק

עולם, חבל בתחת בכח כריך האדם לידע שהוא כולו חד וזה כוונת השי"כ שחלל חרע"ה חס יתמרו לו ישראל מה שמו מה חומר חליהם, ויתמח חתי"ה אשר חתי"ה דרתי הי"ג חלפיין באו לרמוז דלף בגלות חתי' עמהם ציעיבוד בחחדות אך שאינו צופעל, חבל לעתיד לבוא כתיסלק השם את החייונית ואי יתחמו בחחדות החמת ואז יכירו כל העמים כי הכל אחד והוא ככתוב גבי שלמה המלך ע"ה. וידבר שלמה חלפים משל ר"ל שדבורו הי' תמיד מן התחמו' שלמה חלפיין הג"ל, וי"ש וחתה למדת עליון להיות חלופים לרשת, ור"ל שבעיני האדם כריך להיות עיקר ורשע החשיפות מכל העיניים להתחחד הי"ג חלפיין הג"ל בקשר חמוך וחוק שלל יפרודו חיש מעל חמוי חמון והבן:

בפסוק

והסירומי את כפי וראית את חמורי ופני לא יראו דנהה הוא ית' צ"ה משתחר צפריר חציון, דמקום סחר של הקצ"ה אשר הוא ית' מסתחר שס הוא חור ח"ס הפשעו. והנה מצארי חמוי חלקי דלטי חמוי צצפר וסם דשדורה לככות ח"ע פורש צפיו על רשעו חו על פניו כמוכ כצכוכ הוא הכתר. וסם נעלם ונגזו חור ח"ס וגם מידת כפר חיון צ"ח יכול להשיגו וקברח חיון. ח"ס ח"ס הש"ת למשה חמת גדול האהבה שחש הקצ"ה את משה רבינו ע"ה ולא מנע ממנו כל מצוקשו והסירומי את כפי שאגלה לך את חייב הכ"ל וראית את חמורי כו', ואין לדבר יותר. וכבוד חלקים הסתר דבר כי הוא סוד עמוק וזו"ל רמזו כל העיניים צמלות קלרות מלמד שבראה לו קשר של תפילין שגילה לו הש"י קשר של דקיות הקברח תפילין דהוא מרמו להמוחין כדודע ודוק:

עוד

שמעתי ממורי הרצ צדק הלה על פסוק ציום ההוא יצוק עון צ"י ואינוני ראת חמת יהודה ולא תמלכה, דלנחורה למה יצוק וכי דבר טוב הוא כ"כ עד שצקשנו כדפך וכמטמוים אך דצאמת עון גופא אינו כלום אך הוא ע"ד משל כמו האום העשרון! הנקרא נו"ל, ואין צו שום מספר רק פעולתו הוא להגדיל המספר של האות הציח אחריו, כמוצן עזירה גופא אינה נחשצ לכלום, רק צא להגדיל המספר של זכיות, ובמקום שצעלי תשובה עומד' חיון דקיקים יכולין לעמוד וכיון שעש תשובה אז נגדל מעלתו יותר מן האדיק ונחשצ לו העונות כזכיות ודפיח:

עוד

שמעתי מא"ד ומו"ר הרצ על שחתו חנו"ל צמכת שצת ויתיצו צחתיים הכר מלמד שפה עליהם הכר כגיגת אם תקבלו את התורה מועצ כו', אמר רבא מנאן מודעה רבה לאורייתא. ואעפ"כ הדר קבלוהו צימי אשורוש, דכתיב קיימו וקיבלו. קיימו מה שקיבלו ככר וכדי להבדיל זה הדבר של

דןאי"ל ובצדעו חל פורים אכתוב מה שמעתי מתדומור' צעניני פורים:

כמדריש ויודע הדבר למדני אתמהה הלא זה ערל וזה מהול אמר ר' יהודה ז"ה מוקנים אתפזו וכו' שהרי יעקב חציו צירך את פרעה והוא תמוה ונראה דהרמציין כחצ עעס הדבר הוא דצירך יעקב את פרעה מאוס דיצע יעקב דזרעו יהיו צנלות צמלרים וכל השפעתם וחיותם יצא ע"י פרעה ומלרים ולא חו"ל לא יהיה שום תקומה חלילה להלכל מידם. ולכך צירך יעקב חצו. והשפיע מנחו חצו וי"כ כיון דחיות והשפעה לא פרעה חצו מנח יעקב לזה ויכלו חמיצ זרעו להכות מהשפעה זו כיון דהוי שורש יעקב, וזהו שהציח המדדש ע"ו דמלינו צמגינה דמדרכי הגיל אשורוש ממות לחיים, ולבאורה הוא פלח דמה היה כוונת מדרכי צו הבלה של

תורת

פרשת

ויקהל

אמת

של אחרונות הלא זה ערל וכו' אך הוא הדבר אשר דברנו דמרתו הסתגל צדוק הקודש שישאל יסיה גלרס גדולה אח"כ ויהיו נכתבים לכבודו ולאחד ח"ו: ויאמר לצדו מאין יצוא הללה לזרע ישראל שיתפך לצד אחרונות אח"כ להטיב ליהודי ולתחיותם לכך הללו ממתה. וז"ל כיון שיקר חיות אחרונות צד ע"י איש יהודי ממילא היה קל אח"כ להפך לצד של אחרונות הללו את ישראל והצד:

עוד שמעתי מאדומיר הרב על הא דיסק הפיטע שזענת יעקב ללהל ושמחה צראותם יחד תגלה מרדכי. להודיע וכו' תכלה דומה לים ולרקיע ולכסא הכבוד ור"ל דצאמת אין להשיג הצדוק כל העולמים, אם לא ע"י פעולתי ומעשיו הטורחים העושה לנו כיסוי ונקמה צדק עת ואלו משיגים הפעול' אצל לא הפועל, וזאת ע"י מעשיו אשר עשה עמו. ומוה ראי' על עלמותו הנעלם אשר הוא ית' משגיח עלינו תמיד, אצל צדי הכס של פורים נתגלה הפעולה והפעול' להפעולה הוא דראו כל אדם ארץ את ישועת אלקינו אשר הליל אונתנו וכהפך מיוגו לשמחה. גם היה עוד התגלות ע"י מי היה ההללה זה ההללה צד לנו ע"י גדולת מרבי אשר גדלו המלך שהשלוט שלו גלגל הדבר ע"י הלדיק מרדכי לצד סיצות. ע"י שהליל מרדכי את המלך אחרונות וכו' יחוד גדול שנתגלה הפעולה והפעול' ולכן הוא ימי שמחה שנתגלה הארת מרדכי כידוע לוי"ח וזכו שאמר הפיטע שזענת יעקב ללהל ושמחה צראותם יחד יחד תכלת מרדכי ור"ל שהשיגו שתי צדיקות צידת הפעולה דהוא הכס זהו נקרא תכלת הדומה לכסא כבוד שע"י הפעולה ייגר מי המלך הכבוד, ונעשה הפעולה כסא לכבוד ית' . וגם השגנו וזכינו לצחינת התגלות של הארת מרדכי שע"י מי צד הללה והכס לזרע ישראל זהו ע"י מרדכי מה שלא השיגו ישראל צדום נס וזכו להודיע שכל קוידלל יצאו, ר"ל שהקצ"ה רלה להראו' ולפרסם מעלי' הלדיק הדבוק צדי ית' אשר ע"י רלה הקדישה ושלח רווח והללה לזרע ישראל. כי הפלה ד' חסיד לו ד' ישמע צדקאו אליו והצד:

פרשת ויקהל

כפסוק ששת ימים תעשה מלאכה כו' : והנה בכאן פ' ויקהל הקדימה התורה אזהרת שבת למלאכת המשכן. ובפרשת כי תשא הקדים מלאכת המשכן ואח"כ שמירת שבת. וי"ל בדרך פשוטו דבאבת אמרו הקב"ה והמשכן הי' בא לבפר על השא העגל. כמו שגויאה מכל הפסוקים הנאמרים אצל מלאכת המשכן להקין באותו לשון שחטאו כמו דאיתא במדרש ובמפרשי התורה עיי"ש אבל נראה באמת אף אם לאחטאו ישראל הי' עושין המשכן. כמו שאמר הכתוב ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. דהמקדש בנוי בכחינה ודוגמא מעין המקדש של מעלה.

דיבול מול היכל. והקביה ציוה לעשות משכן למטה להמשיך השראת השכינה בתוך ישראל אך אח"כ בשעשו העגל ציוה השי"ת ב"ה שיתנו נדבת המשכן ושיכוונו לבם לבפר כזה על מעשי העגל ויתוסף להם עוד טעם וכוונה במלאכת המשכן. והנה שמירת שבת הוא ג"כ תיקון על חטא העגל כמו שאמרו חכביל כל השומר שבת בלכתו אפי' עניו כדור אנוש מוחלין לו. ושבת הוא תיקון פרטי לכל איש ישראל אשר ישמור שבת נמחל חטאו. אבל נדבת המשכן היא תיקון כלל. לכך ביפ ויקהל דהוא למחרת ית' אחר חטא העגל הקדים להם שמירת שבת למעשי המשכן. ונקיט תיקון הפרט. קודם תיקון הכלל דהוא מלאכת המשכן. משא"כ ב"פ בי תשא רעדיין הי' קודם חטא העגל הקדים מלאכת המשכן דהוא לעשות בקום להשראת השכינה קודם שמירת שבת ועיי' באור החיים שמדבר קצת מזה:

כפסוק ויקהל משה את כל עדת צ"י. ויאמר אליהם אלה כו' ששת ימים תעשה כו' דהוא הדבר דצדק חורג כשהקדימו נעשה לנשמת נתן הש"י צראם כל אלקי כני נתיים. וכשמחלו צעגו נסתלק זה מהם כמי' וישתללו צ"י את עדיים מהר חורג שנלמד מהם כל האורות הקדושות מה לזה שקיצו מהר חורג. והנה כל האורות הקדושות מה שקיצו מהר חורג. כל האורות והנתיים ששם התכשיטין של ישראל. וכשנעלו מהם צדוקים כולם נעלם משה לעלמו. אך משה עמד נאמן וצדקת קודש. שאז שורה הקדושה על כני' אז הוא מחזיר. הכתרים לישראל וז"ל מקבל לפני הקדושתו כמו שידוע מכוונת הארי' ז"ל על ישמח משה צמתנת חלקו. עיי"ש. וזה שכתב. ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר וכו'. עדת ר"ל עדים. הם התכשיטין כלומר שמהם הקביל את כל העדי והקדושה והקישוטה שהי' לישראל צדק חורג. ועי' חטא העגל נסתלק מהם. והי' מתיירא משה פן ישלעצו זרים ח"ו הם החילוניים והקליפות. לזה הקביל משה כל החילונות לעלמו. והוא רעיו מהימנא. וז"ש אלה הדברים כו' ששת ימים כו'. ר"ל עיי' שימרו שבת. אז כ"א מישראל יוכל לחזור ולקח האורות והכתרים נחטרו ממנו עיי' חטא העגל. ר"ל כי השבת תיקון על חטא העגל לכל הזמר שבת כו' אפילו עובד כו'. מוחלין לו ואז משה מחזיר לכ"א. וזאת מישראל חלקו מהארת קדושה כביל והצד:

כפסוק והמלאכה היתה דיים לכל המלאכה לעשות אותה והותר. והנה לנאורה האי דיים והותר הוא תרתי דסתי אהדדי. דאם היתה רק די לא הותר. ועיי' צדוק החיים. ונראה לי דהנה הוא ית' נקרא אל שדי. אל הוא מלשון תוקף וחזקו כמו זאת חילוי הארץ. שדי מרמו על השפעתו המכונה בשלשן שדיים. והקצ"ה הוא אל שדי סכא

תורת

פרשת

פקודי

אמת

כב

ללגיקים והכממים שצכל זור וזור אשר ישמעו וילמדו סדר מלאכת המשכן . והס יגמרו הצנין ויוסיפו מדעתס ממה שיסיג שכלס והצן :

פרשת פקודי

אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פוקד על פי משה . נראה דהנה באמת אמרו חז"ל דאין הכרבה שורה כדבר הספור והשקול והנה כאן במלאכה המשכן דנעשה הכל על פי החשבון . ועפ"י מרה הקצובה ואעפ"כ היה הכרבה שורה בה דהנה כתיב עיניך כריכות וחשבון , דבאמת שורש עין . הרע הוא כמו בלעם הרשע דבכל מקום שנתן עינו היה שולש מארה וקללה באותו הדבר מחמת להרשע במה שהיה מסתכל באותו הדבר הפריד אותו משורש העליון של מקור החיים מחמת שהיה להוש אחר אותו הדבר והיה הדבר נחשב בעינו אבל לא הסתכל בכח השי"ת אשר בתוכו אבל גבי זרע ישראל כתיב עיניך כרבות בחשבון אף כדבר שיש בו חשבון ובא לגדר מנין ומספר אעפ"כ אינו מויק הסתכלות הזה מחמת שאיש ישראל בכל רבד שהיא רואה ומסתכל אז ראה הכח הנורא אשר נמצא בו ובין שמדבק דבר ההוא לשרשו אז בראי זו ממשיך שפע וברכה ממקור העליון על הדבר ההוא . וז"ש עיניך כרבות בחשבון ר"ל שענייך נעשו כמו כרבות ומקורו השפיע אף כדבר חשבון , וז"ש אלה פקודי המשכן שנמנה במשכן כל דבר כמה פעמים ונעשה בחשבון ואעפ"כ היה הכרבה שורה והשכינה שורה בה . ואדרבא שהי' המנין צורך גבוה ובמנין הזה נתוסף הקדושה . וז"ש אשר פוקד עפ"י משה מחמת שיצא המנין מפי משה שהיה בקדושה וכרביקות עליון . ואדרבא על המנין נתוסף כרבה : והנה כבר כתבנו לעיל דמלאכת המשכן היה בה חכמת אלקות וצירוף אותיות ושמות כמו שהיה בכריאת שמים וארץ כמו שאמרו חז"ל יורע היה בצלאל צירוף אותיות והנה כמעשה בראשית כתיב בראשית ברא אלקים כמו שאמרו חז"ל כתיבה עלה במחשבתו לברוא העולם כ"י ואחר כך כתיב אלה תולדות השמים וארץ בכבראם כתיב ב"ה וצירא זהו מרמו על שם ארצ"י ואח"כ כתיב כיום עשות ר' אלקים ארץ ושמים הוא יחיד הוי"ה אלקים . וכמו כן התבין משה ויחד הכל במלאכת המשכן במספר אשר פקד ואשר מנה ובין משה בתחלה לייחד במלאכת המשכן שם אלקים . וזה שנרמו ברי"ת אל"ה פקודי המשכן א"פ"ה שהוא פ"ו בנימטיא אלקים . וסופי תיבות היין שהוא בנימטיא

הוא י"ת כיצול מתגבל עם השפעתו ומלמס אותו ומגבילו וזהו שדרשו רז"ל שאמר לעולמו די . להנה כל דבר הכח מנה ח"ס צ"ה אזי יש יכולת דצד הכוח להתרצח ולהתפעע צלי גבול . והולרך . הקצ"ה לומר די . לימן גבול כך וכך יהי' סדר העולמות . וסודור השתלשלות העולמות צמספר צננין לפי מה שהצין י"ת צמחמתו העליונה . ח"ך ומה וכמה הלריך לפי סדר הצירוף ואלו אמר די . והכו הגזורה ומלמס שהולרך הוא י"ת ללמס נחו . והותר השי"ת זה הכח ללגיקים שצכל זור וזור השס יגמרו הצירוף ויוסיפי על מעשי צראשית כמו לראיח צוחר הקדוש צמס דהלגיקים עופקים צתורה ומחשין חידושין לאורייתא . הס צוראים שמים וארץ חדשים וכמו שאלמר ואשים צדרי צפ"ך לנטוע שמים ולסוד ארץ . וכמו כן צכל המדות והחסדים אשר הוא י"ת משפיע לכנ"י למס הי' רולה להשפיע לפי הערך שלו הי' הדבר צלי שיעור וערך ולא הי' יכולין לקבל כי ישראל ח"ס יכולין לקבל רוב עוצה כ"י רק הוא י"ת ענעמס השפעתו לפי מה הנקצלים וזה המלמס גופא הוא החסד הגדול . והכו גזורה שצמסד . והנה גבי מלאכת המשכן שהי' מעין צרופת שמים וארץ . והי' צנו ומסודר עיפ שכל אלקות ונעשה עפ"י לירופים שנות ולותיות הקדושים אשר נצראו צמס השמים וארץ כמו שאלמר חז"ל וידע הי' צלאל ללרך לותיות כ"י וכן צלמס עיקר המלאכה של צנין ציהמ"ק והמשכן הי' מה שקיוונו צכל מעשי וצכל כ"י לצד רוחני והמשיכו מקדושת עליונים על כל דבר מעשה אשר יעשו ע"י השכל שהשפיע צמס השי"ת כמו שאלמר ואנוחל אותו רוח אלקים צמחמה הצצורה . וצדעפ . וע"י הי"ג אלו נצראו שמים וארץ כמו שאלמר הי' צמחמה יסד ארץ . כונן שמים צמחמה . צדעתו תהומות צצקו . והכה חס הי' רז"ים לכונן ולהמשיך ולעשות יסודים וכירופי שמות לפי שכלס ורוח קדש הי' הדבר על ח"ן שיעיר וערך כי רוח אלקים הופיע עליהם . והותלצצו צכח ח"ן סוף ח"ך הולרכו לתפ גבול לדבר . והותרו ללגיקים לעתיד לצוא אשר יצולו וילמדו צספר התורה הקדושה הזאת מעשו מלאכת המשכן וכל לדיק ולדיק אשר חלקו אלקים צצונה לפי שכלו יגיד תעלמות חכמה צכל דבר וצכל כלי . ויוסיפו עעמיתס וכוננת על כל גלי הח"ך הוא מתייחד צצרים רוחנים עליונים . כמו שהשי"ת מלמס כמו צמעשי שמים וארץ . אשר הי' יכול להוסיף עולמות לפי ערך כחו כגיה והסחיר ללגיקים ומכחו נתן למס שנס הס יוכלו לחדש דבר צצריאה זו . והס יצראו צכל ויס ויוס שמים וארץ . וצלאלל הי' צלל אל . הסנהג צמתו י"ת צמלאת המשכן שהסחיר משכלו להלגיקים שצדור חס יוסיפו לקח וכוונה צכל דבר על מלאכת המשכן . וז"ש כמחז והמלאכה וז"ש לעשות אותה ר"ל לתקנו ולתפ תיקון צכל כלי ולתימדו צקדושה העליונה אשר היו יכולין לכונן צכל דבר לפי שיעור שכלס . ח"ך והותר שהותיר

תורת

פרישת

פקודי ויקרא

אמת

בנימטריא מיה ארנ"י ואחיב יחרו בשם הוי"ה כ"ה בשם מ"ה הקדוש הגרמו בריח משבין זעירית וסית בנימטריא ת"ג שהוא בנימטריא י"פ שם מ"ה ונתבון ליחר הכל ע"י שמות הקדושים אשר בהם גבראו שמום וארץ . וז"ש אשר פוקר עפ"י משה שהוא התביון בכל אלה . והבן .

בפסוק וירקעו פחי זהב וקיצץ פתילים לעשיות בתוך החבלת בו מעשה חושב . דהג' מלאכת מחשבת אטרה התורה בשבת . וילף ממשכן רהו כל עשיותיו כמחשבה ע"י בצלאל ועושי המלאכה אשר אתו אשר מילא אותם אלקים בחכמה ובתבונה ובעת . והנה כבר כתבנו לעיל דמלאכתם ה' רונמא מעשי בראשית ובכר ידוע מאמר חביל דמתחלה עלה כמחשבה לברוא את העולם במירת הרין ראה שאינו מתקיים שיתף מירת הרחמים , רגם כמעשי בראשית הבין השי"ת צרכי עלמו כל הרברים הנצרכים להברי' כל המדות כמו הכסף וזהב ותכלת וארגמן ומתחלה ה' ברצונו להנהיג העולם במדת הזהב . אחיב התיישב כביכול ברצונו וראה לפני עולמו שיתנהג במירת כסף . כמו כן בצלאל והאומנים אשר אתו לקחו למשכן שהיא מעין דונמא של מעלה כל הרברי' אשר התנדבו בלבם בני' זהב וכסף . ונחשת והמשיך על הגרבות קרושות מבכף וזהב העלונים והנה כמו שצירף השי' והוצרך לשתף מירת הרחמים . כך התבוננו העושי מלאכה גבי המשכן וז"ש וירקעו פחי הזהב שעשו הפחים של זהב דק מאור . ר"ל המירה של זהב המתקין למאור לעשיות דק היטב וקיצץ פתילים לחתיכות קטנות שלא להיות המרה של זהב בשלימות רק לערבו בתוך החבלת ובתוך הארגמן בחך עיני העולם להיות מעורב בתוכו מעט עפרות זהב , כי גם הגבורות בחינת הז'ב צורך לעולם לפעמים להבניע חלקי הרע . אבל עיקר הוא המחשבה הלכן גיון הכסף וז"ש מעשה חושב . ר"ל שבחי' זהב הוא מעשי חושב אשר עלה כמחשבה לברוא במרי' . זה יהיה ג"כ קצת מעורב בתוך מירות העולם ולהשתמש בזהב בחי' הגבורות מעט מזער ועיקר להתנהג בחסד כמ"ש עולם חסד יבנה ותבן :

ויקרא

בפסוק ויקרא אל משה כו' תיחת צילקוט פרתח פנחם בפסוק צו לת בני' ולמרת אליהם לת קרצני לחמי לחש ריח ניחמיו השמרו להקריב לי במועזו . תיחת צילקוט שהי' דיק חוכל לשווע נפשו דיק' זה הקב"ה

למר הקב"ה כלום איני נהנה מכל הקרבות אשר תחס מקריבין חלה הריח . ונראה לומר דהנה כתיב ויקרא בצל"ף זעירא צסוק התיבה דיש להבין אמחי נגרע כלן מעלת משה שכתב צסוק התיבה חלף זעירא שמורה על קטנות ההשגה והדרכה ויקרא משמע לשון קריאה וחיבה . אך דהתיורן הוא בפסוק עצמו וידבר ה' אליו מחלה מועד לאמור דהשי"ת הסגל ח"ע לפני משה שלח יתמם חי' על מה שהקריאה ה' אליו דרך קטנות חי' לל מחסונו רק מחמת דבחינת הדיבור ה' מחוהל מועד . דהנה בודלתי חס ה' יכול האדם לעבוד חס ה' בתמימות שלל להפסיק רגע אחת מהדבקות מחשבתו משמו י"ח . אז ה' השי' בודלתי ג"כ מתגלה אליו צביליו והארה גדולה בלי שיעור וערך לכל מחמת דח"ע כנן חס להיות דצוק תמיד במחשבתו בצילקוטו י"ח ונריך לפעמים ליפול ממדריגתו חף שמור ח"ח ועולה לדבקות חלקות חל ח"ח להיות בתמימות . וכפי שעת הדבקות כך מהגלה השי"ת והנה בודלתי משה רבינו ע"ה ה' דצוק תמיד דבקות ע"גם ולא פסק רגע ממחשבה חלקות . ובודלתי לפי דבקותו ה' הבורא י"ת תמיד מתגלה אליו בצמינה גדולה בחלף רצונת אך מחנה שכני' היו אז צבחי' קטנות שעי' שנקלגלו מעשיהם נפלו ממדריגתו וממחשבות חלקות רק לפעמים נחדבוק בהשי"ת . וזהו צמינת חוהל מועד חוהל הוא מלשון צהלו נרו ענרשנו וז"ש חוהל מועד שהדבקות הוא רק על מועד ועל זמן וכפי הבחינה שהיו אז בני' כך ה' הקריאה אל משה דבודלתי כל מה שדבר השי' עם משה לת היו נוגע אליו לצדו רק שדבר עמו התנהגות התורה והמלות של בני' מחמת שהוה ה' השורר והכוללות של שנים רצות ישראל לכך חף שהי' שלום דבדקות לת דיבר עמו חלה כפי הבחינה שהי' אז בני' ח"ש וידבר ה' אליו שהקב"ה דיבר עם משה צבחי' חוהל מועד . לאמור ר"ל שילמד לישראל והס ה' אז צבחי' חוהל מועד לכך לפי מדריגתן ואיך ה' הקריא למרעיהם בחלף זעירא ח"ש אדם כי יקריב מכם קרבן לד' . דהנה עיקר הקרבן להשם הוא מכס דהלא הוא י"ח חין צריך לקרצמויו הלא חס חרעב לת חומר לך . רק עיקר החכילה והתענוג של השי"ת הוא כשאלם מקריב וממשיך השפעות מחמו י"ת לכל העולמות עליונים ותחתונים . והנה תיקנו חכמי' מלה צרכות בכל יום מה שהכני' צריך בכל יום מלה צרכות נגד

נגד מאה אלונים שהי' במקדש יהוה היסוד של ציה"מק
 אף שהי' עשר אמות הקדש והי' מרמז לדברים עליונים
 אך לכל זאת עיקר היסוד הי' מאה אלונים אשר הי' נגד
 מאה בזכות שר"ך להשפיע לכני' ממקור הזרחה כל עוב
 וכל שפע חסדים טובים לכל העולמות וז"ש חדם כי
 יקריב מכ"ס גימט' מאה מי שהוא צחינת דמס שיכול
 להקריב המאה בזכות לכני' זה הקרבן להסס ומזה הוא
 חינוג להצורת י"ת מן הבהמה ומן הזקן כו' תקריבו את
 קרבנכם וזכה כתיב לשון רבים לכללות ישראל מקריבין
 קרבנות כפשוטו מן הבהמה וכל קרבן האדם מעלה הגבוה
 הוא העיקר הקרבן מה שמשיך שפע לכל העולמות וז"ש
 את צני' ואמרת אליהם את קרבני ר"ל עיקר הקרבן
 שלי - הוא לחמי לאשי ר"ל מי שנותן להם לאשי היינו מי
 שנותן פרנסה ומזון לכל העולם לכ"א האטריותו לעולמות
 העליונים שפע רוחניות ועולם התחנות עולם העשי'
 ר"ך ליתן שפע מזון גשמי ונשמות ישראל רכיבין שפע
 רוחניות כ"א לפי צחינתו וכולם נקראו תישים שלו ומי
 שנותן להם חיות ומשיך להם שפע זהו הקרבן שלי
 וז"ש ריח ניחוחי ר"ל זהו המה רוח של שמו י"ת שכל
 הצדושים שלו מלאים טוב משפע זרחה ומזה החינוג
 והחדוש והרוח של שמחה היוכל מכל העולמות כשהם
 מקבלים רצון ומקבלים שפע פריחתם מזה יש שעשועים
 להצורת ונחת רוח ממי שמקרב זה הקרבן ולא מצעי'
 מאותם המקריבין זה הקרבן צתמידות דבר יום ציומו
 שעובדין תמיד חלקיות י"ת - חלק חפילו מאותן שאין
 עובדין רק לפעמים למועד ולזמן מזה יש ג"כ תעניג
 להצורת - וז"ש שמרו להקריב לי צמועד חפילו מאותן
 שהן רק למועד ג"כ תראה להקריב לו - וזה שסיים המדרש
 הה"ד ר"ך אוכל לשוב נפשו ר"ל ר"ך זה הקב"ה אוכל
 ר"ל חכילה לעילת הוא לשוב נפשו מה שהנפשות שלו הם
 האורות והכחות שלו הם שצעים ומלאים שפע מזה נהנה
 הש"י וז"ש חמר הקב"ה כלום נהיית מכל הקרבנות
 חלת הריח שעי' הקרבן היו מקריבין כל הציורות השפע
 ונעשה יחוד עליון ונע"ז נמשך שפע זרחה לכל העולמות
 עליונים ותחתונים מזה הרוח של שמחה - אשר יוצא מכל
 העולמות מזה יש נחת רוח להצורת י"ת והבן :

ועתה

אכתוב מה שאמר מדומיר הרב בצעורה
 שליטת' תיפת במדרש שחור טוב שלמה

המלך חמר ירחת ה' ראשית דעת , ולא הסכימה דעת
 לדעת רציו שאמר ראשית חכמה ירחת ה' והוא תמוה
 וכדי לזכר לך זה תלקיים לך קושיית הזוהר הקדוש כתיב
 ובראשי חדשיכם תקריבו עולה לה' ומקשה הזוהר וכי כמה
 ראשים ח"ת לה לסיהרא אחתי כתיב ובראשי לשון רבים
 והנה ידוע דברי המדרש תגומתי בראשית זרף חלקים
 חמר ר' יחזק לל ה' ר"ך להתחיל התורה חלת מהמודש
 הזה לכם שהוא מזה ראשונה ומ"ט פחה מצרשית חלת
 משום כח ומעשיו הגדי לעמו לתת להם נחלת גוים וכדי
 להציק קושיית ר' יחזקוטיורו הוא כך ד"ר יחזק מקשה
 דהוה עד המודש הזה לכם הוא הכל מעולם התורה כל
 הדורות אשר חלפו ועברו אשר השמיתו והתעבידו כמו חטת
 האדם ודור המבול ודור הפלגה כל המעשיות הנכתב
 בתורה ומה לורך צוה מה דהוה הוה והעיקר הוא העולם
 התיקון - כשכחו ישראל אל מעמד הר סיני וקיבלו התורה
 מפי הגבורה והשיגו רוח גבורה שהיו דור דעה וקיבלו
 התורה והמליח שאז באלו לכלל התיקונים ומכאן הי' ר"ך
 להתחיל את התורה ולא מעולם החרוז - אך דשרש
 הדבר כך דהתורה מורה לנו צוה שכתב זה כל
 סדר הדורות וכל מעשי בראשית חלם האדם רונה לתקן
 נפשו ונפש כל ישראל מצחינה התחנותה עד ראשית הנקודה
 שורש השרשים אשר שם מתפשטים כל ענפי נשמות ישראל
 חזי כשיסתכל האדם צומעשי בראשית דבר יום ציומו ויהי
 השתלשות הצריחה דבר יום ציומו עד שיגיע למחמר והי
 אור שזה מרמז על מעשי הנדיקים כדליתת במדרש
 וח"כ מה שעברו מהקלוקלים אשר השמיתו והתעבידו כל
 דור המבול ודור הפלגה כל עשרה דורות שחלם ועד נח
 שהכניסו הצורף והעשרה דורות שמנח ועד הצריחם
 וכשחלם רותה כל מעשי החבות אשר נכתבו בתורה עד
 שהתחיל לבזוז לכלל חיקון מעט מעט עד שצלו לכלל
 הזככות והגיעו למעמד הר סיני לתכלית זו הסגה עד
 שהיו נקראין דור דיעה - וכשחלם מתצומן צוה יכול האדם
 ליקח חיה השגה ושכל ומוכר הח"ך לתקנות נפשו וכשמתקן
 ח"ע יכול לתקן נפש כל ישראל ויכול האדם לזכך צבוב
 ולהכניע כל חלקו הרע ועיקר התיקון כשחלם זבוק
 צחינת מה בכל מעשיו ירחה ידע השפלות והקטנות שלו
 חלת מצעי' כשחלם הוא זבוק צחינת מחשבה צחינת מה
 חלקית צוה הוא בקל להשיג שירת הקטנות צחינת מה
 מחמת שזבוק צחכמת חלקית רחבה מני ים ולא ממילת
 נעשה

תורת

פרשת

ויקרא

אמת

נעשה האדם קטן צעיניו צפרט כשהוא לבוק צחכמה דהוא צחינת וי"ד שהוא קטנה חבל האותיות דזה יורה על הקטנות . חלח חף כשמחבונן האדם בהצבונות יתירה להטיב מעשיו דלזו היו לבוק צחינת ד' עליונה אז כריך ג"כ למלכות הכל במחשבה עליונה ולהדביק הכל אל השורש היינו ה' הוא חלופו של עולסותף כשארס הוא צחינת המדות והנו"ק דהוא אז צעולס הדיבור צחינת הו"א והוא מטרה מעשיו ומידותיו כריך ג"כ הכל לחבר לה' דהוא האחדות וחק כשהוא לבוק צעולס המעשה דהוא צחינה של ד' תתחי כריך כל העשי לחבר אל השורש שהוא הא' ולהביר את האלה להיות אחד ועיי' צח התיקון כשארס מדבק ח"ע במקור הטוב אז האדם נעשה כאבן השואבת המושך חללו כל דבר כמו כן האדם כשמדבק ח"ע אל חיות האמיתי שורש הטוב ומיחד בכל עובדת מעשיות אז הוא ממשיך לעצמו כל חלקי הטוב אשר הם לפיכך צבולתו צחוק החיילונים למחין יש הפשטו' החיילונים ונחלת גויס מחין הוא חיותם חין זה כ"ח מחמת ומלכותו בכל משלה שגנו ונעלס צחוכו כריך הטוב המח' אותו . וכשארס מדבק את הטוב אל השורש אז כל חלקי הטוב נמשכין להשורש וממיל' יתפרדו כל פועלי חון ונא חפילו נחלת גויס לא ניתן לרע ישראל צחוק מתנה רק ממילת כיון שנלקח החיות מהם אז יומחר הדבר לשרש כי כל זמן שלת צח הדבר לידי תיקונו אז שולטין ידי זרים צהטוב ובזול הוא צידס . וזהו שחירון ר' יחקה הא דלת התחילה התורה מהחודש הזה לכם דהוא העיקר החיך שצולו הכני' לכלל תיקון ולמה פחה צבראשית וזה שמתרדדרה להרחי' לכ"ח אשר יסתכל צמעשי צבראשית יטיב ויבין החיך כריך הכל לתקן על מקומו ולהדביקו צשורש האחדות . ולחסיף כל הטוב אל השורש אל האחדות האמת' וי"ש כח מעשיו הגיד לעמו כשארס ממשיך כל הכח והשורש הטוב של כל המעשים והעובדות אל העמו דהוא השורש ומקור של הטוב אל האחדות האמת דהוא א"ל פל"ח עליון עיי' פועל לתה להם נחלת גויס שנמשך להם כל חיות הטוב הנפון צנחלת גויס . ונחסיף אל השורש ונא ממילת יומחר הנחלה אל כנסת ישראל . והנה הצחינה התפתונה מן האחדות נקראת צח לשון נקוצת ותשנת כח עיי' שהיא למטה חיי' צה חילתה שלטות כחות החיילונים וכריך האדם לשמרה היטיב ולחבר זאת הצח אל השורש ולהעלותה לראש עיי' הו"א וזהו עיי' התיקון של צבראשית צר"ח ש"ח דהוא

הו"א שהוא לשון התחצרות וציקות' וכשארס מדבק הצח להיות החכמה תתחה אל הו"א נעשה הכירוף של צבראשית צ"ח ראש"י כמבואר צחיקונים שריך לחבר הצח להיות מדבק אל השורש צכל עניינים הן צחכמה תתחי והן צחכמה עליונה לצדקה אל הו"א ולהיות האחד ה' צשלימות וזו שמתנו לורת ה' שהוא וי"ד מלמעלה ויוד מלטה והו"א צחמלע . וצזה יחבאר המדרש שומר טוב הגיל דדוד המלך ע"ה אמר ראשית חכמה יראת השם פי' שהוא הי' הדור י"ד מן העולם התיקון ועדיין לא היתה הסיהרר צמילותה מחמת שהי' עדיין כמה לומות צעולס שלל רכו לקבל עליהם עול מלכות שמים . וכל העובדות של דוד הע"ה הי' לשמור את כני' ולהכילה מכל מקרים ופגעים ולכך לא הי' הדבר צשלימות יחודות לתה לכך אמר ראשית חכמה יראת ה' דהוא מרמז על הראשית של החכמה תתחה דהשחצון מן החכמה תתחה הוא הירחם ולא עשה יחוד רק היו"ד התחונה והו"א חבל צימי שלמה המלך ע"ה הי' צימיו הסיהרר צמילותה וטובה והי' מולך צכיפה וכל הלומות הביטו נמחה ל"ד ומלך צעליונים וצחחחחחחח ועשה יקוד גמור צכל דבר הן צחכמה עליונה ותתחונה קשר הכל ציחוד גמור חכ שרשט השרשים אל האל"ף דהוא האחדות האמתית לזה אמר שלמה יראת ה' ראשית דעת דדעת היא הו"א המכריע צין התחחחחח וצין העליונים והוא חיבר הכל צאחדות האמת צשני ראשית ויוד אל קולה של יוד עליונה והבן . וזה צ"ח ראש"י צחע עולה ויש צין עיי' הראשית העליונים ונעשה ה' עיי' הו"א כגיל וזהו . וצראשית חדשיכם כשארס מחשבת את מעשיו הקודמין ומציבת הכל לידי תיקון לחבר ה"צ וידין אל הו"א כגיל חש"ה צפי צו והי' היום הזה לכס לזכרון דר"ל דלזו צעת יראת מלכים לדי הזדככות גמור והי' מאיר להם האור קודשת פסח . והנה ליל עיי' דהוא ליל שמורים עם יום ש"ו דהוא צחינת צכור ושמור והארה של קדושת פסח הנעשה מחו צעת יראת מלכים זה מתעורר תמיד צכל דור ודור צשהגיע יום הגיל אז מתעורר האור ועת הגבולה ותיקון לכל זרע ישראל : חז ללשון והי' היום הזה לכס לזכרון צחינת דבר להשיע לכס תמיד שפע רטון וחגותם אותו חב ל"י ר"ל שחחחח צמחוגה כמו המחוגה של העגול אשר יסובב הכל כל עיגול על נקודה ומרכז האמלעי' כמו כן האור של פסח הנעשה אז צימי הפסח כמו המחוגה של העיגול והי' התיקון לצ"ח

צראש"י

תורת

פרשת

ויקרא

אמת

כד

ראשי שבת לכלל ראש זה האור והקדושה כל פסח יקוף לכס מכל כל שיהי' תחנות גמור והכל לבוק בשמו ית' וי"ש חוקת עולם תחובו ר"ל תפילו הכוכבים והמזלות ועולם הגבל אשר נטבעו ממנו לחוק עולם הכל יהי' מקוף תחם ויהי' בידכם להטב תוחם לכל כל שתרכו כמו שסיבב מרע"ה צעה יציאת מצרים כן יהי' לדורותיכם שאל ימנע שום מזל מלעשות רכונכם ולהכניע כל חלקי הרע תחת העוז ולהשפיע לכם ציומי דניסן ימי הרצין שפע צרכה וקדושה ודביקות והתעוררות הגאולה ולקיים בני כימי תחתך ממנרים תרצמו נפלות צמהרה בימינו תמן:

דרוש לפי החודש

בפ' צא בפסוק החודש הזה לכם ב' מררש הה"ד בי מלכים ימלוכו והנה תמרו חכ"ל דניסן הוא ר"ה למלכים ופריך למאי הלכתא תמר רב חסדא לטערות דתני שטרי חובות המוקדמין פסולין והמאחרין כשירין: דבאתמה למלכי ישראל מינס מנין כבשר ר"ה ניסן אז צא התחדשות לעולם וכחילו היום נברא העולם: ובאתמה איכא מ"ד בניסן נברא העולם ואז צא התחדשות לכל הדברים והימים הראשונים יפלו וההתנהגות העולמות מתחיל מחדש: ופריך למאי הלכתא ר"ל מה נרזיח צה שהתחלה הוא ניסן. תמר רב חסדא ר"ל דהמידה של רב חסד אומרת לטערות: ר"ל דתני שטרי חוב המוקדמין כנ"ל כלומר כיון דהתחדשות צא לכל העולמות והכל נחשב כאין ותוהו עד ניסן. וא"כ כל השטרי חובות שיש ח"ו על ישראל הן למעלה והן למטה ואשר ח"ו נגזר וכבש תייה דבר חוב על כלל ישראל אז על יחיד והן בעולם התחתון תכל מלכי האומות אשר נכבד ונחם ח"ו בעצמתם להרע נגד זרע ישראל הכל בעל כיון דהעולם מתחיל להתחדש מינסן וכל מה שיש תיזה שטר שהוא חוב על ישראל מה שהוא מוקדם מזה הזמן הכל פסול ובעל והמאחרין מה ש"ת מרי"ח ניסן כשירין דבר"ח ניסן הוא עת רצון ורחמים גוברין להיות השטרות יוצאים בשטרות וכל השטרות אשר יאלו על זרע ישראל צריך להיות כשרים להטיב להם להשפיע להם כל טוב ואח"כ שלח יעניש ח"ו על מה שקלקל זרע ישראל עד ניסן כי יהי' אז מעולם התוהו ובוודאי יאלו לענוש כיוון שצא לכלל עולם התקין והתחדשות ובוודאי צריך כ"ח לחקן כל מה שפגם וקלקל עד הנה תכל כפערין מעושה ומה שעבר

אין: ותדברא נהפוך הוא שבמי גיסן ימי רצון הם וימי גאולה אז הוא ית' משפיע לזרע ישראל כל מיני ישועות וחסדים טובים תמן כן יהי רצון:

בש"ס צא בניסן ר"ה לרגלים ומקשה צא בניסן כו' צט"ז בניסן הוא תלת רגל שבו ר"ה לרגלים דהכלל הוא אין לך דבר בעולם שאין בו מצחי' זכור ושמור דבר ונוקצא להנה גם בשלש רגלים יש דבר ונוקצא ודבר המועדות הוא הפסח דהוא הראש של הרגלים כמו דכתבי זכור תה היום אשר יתחת ממנרים וכל המועדים הם זכר ליציאת מצרים וזכור צגית' ע"כ קס"ח יחוד הוי' תהי' גימטרי' זכור וגימ' רגל וזה הפסח הוא המוח של כל המועדים ממחה דהוא המועד הראשון תיכף צעה ובזמן הגאולה עת יציאת מצרים וחק דמועדים תמרים יש כמה צחינות אשר הם גבוהים מצחינה של פסח מ"מ לענין זה הוה פסח צחי' זכור ומוח לשאר הרגלים והמועדים תמרים מקיפין את מוח הפסח דכשתלטרך צפ' רגל אזי תתחברין צ' ריש"ן ונעשה תי"ו ומן שאר התויות נעשה צ'רוף בגלגל כמו שהגולגלת מקיף את המוח כמו כן שאר המועדים נעשין מקיפין לרגל של פסח שהוא צחי' הראש והוא שחמר רגל שהוא פסח שבו ר"ה ר"ל שהוא ראש של שאר הרגלים ואל תחמה דככתבי התרי"ז של מכה לניסן צחי' גולגלתא אין זה רתי' דהתרי"ז של מיירי לענין שמות החדשים אז הוא ניסן גולגלתא תכל לענין צחי' המועדים אז פסח הוא המוח והרגלים תמרים מקיפים אותו: וכן תחלת כמה פעמים ככתבי התרי"ז של דלפעמים הם חשובים מאור הפנימי ולפעמים להיפך והמשי:

בפסוק נהר פלגיו ישמחו עיר חלקים דהנה יש השפעות אשר הם הולכים מאתו ית' והוא צחי' למצום המכונה חלקים שהוא צחי' גבורה ודין והנה כשחלק המצום אז נעשה מיעוט יותר אך ידוע דאין מיעוט תמר מיעוט תלת לרבות ור"ל דכשאלו מחלקים צחי' חלקים לשים דהוא צגימטרי' פ"ו וחזיו הוא מ"ד ונעשה ג"ס לרבות כל מיני השפעה וי"ש נהר פלגיו ור"ל דכשחלק השפעה של המצום דהוא מצחי' נהר דמוי' דין מהענין אז כשחלק ונפלב אז ישמח עיר חלקי ר"ל שתתברר וצא לידי מיתוק ונעשה הכל רחמים תמן כן יהי רצון: וידבר

תורת

פרשת

צו

אמת

פ' צו

ידבר

ד' אל משה לתאמר לו אתה אהרן כו' זאת תורת העולה כו' ופירש"י ח"ן לו חלל לשון זירוז עיד ולדורות . אמר ר"ש ביותר לריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כים זאת תורת העולה כל לרבות כל שפסולו בקודש שאם חלו לא ירדו וכל שאין פסולו בקודש כו' עכ"ל . ונראה לפרש בדרך רמז דהנה כבר הארכנו לעיל פי' ויקרא על פסוק אחד כי יקריב מכס קרבן לר' דר"ל דמי שהוא בחיי אדם מעלה הנבזה . קרבן שלו הוא מכס ומעממיכס ממש והעיקר הוא כשאלם מקריב נפשו ורומו ונשמחו ומדבק הכל אל השורש עד ה"א הנקודה הפנימית זהו קרבן ל"ד . מן הבהמה כו' הקריבו את קרבנכם כתיב לשון רבים זה קאי על המון עם שאינם בחיי אדם להקריב קרבן נפש הרוחנית ר"ל והם יקריבו קרבנות כפשוטו מן הבהמה מן הצפר כו' . ועיי' מה צו האדם לידי עלי' זו להיות קרבן ממש מכס משום דבשאלם מסתכל תמיד לשורשו כמו דכתיב עיניך לנוכח יביטו דכשאלם מסכל תמיד לנכ"ח הוא הרה"ת של נ"שמה כ"ל ח"י . זכס בגימ' מזלח . ר"ל דכל אדם חיי' ל' מזל עליון וכשאלם מסתכל תמיד לשורשו העומד לנוכח גברו בעולמות העליונים אז הוא צו ל"ד דזיקות האמה ועיי' יכול לעלות ולקרב ח"ע אל השם . וז"ש זאת תורת העולה דזאת הוא בחיי נכ"ח ר"ל דכשאלם מסתכל ומביט לבחיי' נוכח של מעלה בשורש העליון זהו תורת העולה עיי' . יכול לעלות ולהקריב הקרבן ר"ל מכס בלאשר הארכנו לעיל דמכס גימ' משה דעיקר הוא להמשיך משה ברכות לנכסתי ישראל בכל יום זהו תענוג הצורה כשאלם ממשיך ממנו ית' השפעות וחסדים לכח"י שלו והנה ידוע דח"ן בן דוד צו עד שיכלה פרוטה מן הכיס דכבר נודע דכתיב חכ"ל דהעוה"ב נברא בנ"י בהבראת בנ"י צראם ועוה"ב דכתיב ויהדבר הממלע הוא עיי' וח"י הממחר את היו"ד ה"א שיהא קו המסכה הממשיך שפע מן היו"ד עליונה אל ה"ה תחתה והוא בחיי לדיק שהוא יסוד עולם המחבר ומדבק היו"ד עם ה"ה . ונ"י"ס גימ' לדיק לדיק הוא מבונה בשם כי"ם שהוא הממשיך שפע לעולם וכל העולם יצונו בשביל חנינת בני כו' והוא נמשל לכי"ם שעי' נמשך שפע וכל התנגדות הבית והתערבותו כך עיי' הלדיק נמשך מזון ופרנסה לכל בצי' העולם וז"ל מעשהו מחבר את עמנו אל הלדיק דהוא בחיי'

וח"י ולא מקשר ה"ה עם הו"א ונעשה יחוד וקירוב בין עולם עליון לתחתון ועיי' נמשך שפע לבני . משח"כ מי שאינו מחבר ח"ע להלדיק אז הוא מפרד ה"ה מן הו"א . והוא פרוטה מן הכיס ר"ל פרטה מן הכיס שהוא הלדיק בחיי' וח"י ור"ל דכשאלם פורד ומפריד ה"ה מן הו"א וח"ן בן דוד צו עד שיכלה החסרון הזה ויהיו דבוקים בהלדיק וזו עיי' יתקש' הכל כל העולמו' אל ה"ה' זה שממרוין בזמר שבת בזיון התקטור . ר"ל עיי' הו"א' שהוא להלדיק צו קישור לכל העולם שהוא מקרב הכנסה ישראל להצורה . והוא שפירש"י ח"ן לו חלל זירוז כשנחסר מן מקו"ם מספר גים דהוא לדיק אז נשאר לו . כלומר זה ההיבד מור' על הזירוז דלו הוא לשון התחברות וליותה ר"ל דכתיב חסרון הלדיק אז נשאר לו כלומר דזה מור' את האד' לקשר ח"ע בעבודה ה' את הלדיק . וז"ש מיד ולדורות דכשאלם מור' ח"ע בעבודה השם אז הוא מקבל על עמנו ועל זרעו ועל זרע זרעו עם כל הדורות היוצאים ממנו כמו שאלו אומרים ונהי' תנחמו ואלח"ונו כו' . וכבר הארכנו לעיל פי' וירח על פסוק למען אשר יזיה את בניו כו' עיי' . ח"ש מיד ולדורות כתי' . וז"ש ח"ש ביותר לריך הכתוב לזרז במקום שיש צו חסרון כים ר"ל במקום שיש חסרון הלדיק דהוא בחיי כים ות"ש פי' רוד בין ה' לוח"י וז"ל זירוז גדול לזה להסתק' בו כתי' זה שכי' רש"י זאת תורת העולה דאיכא ריבוי דכל שפסולו בקודש חס עלו לא ירדו ר"ל דכל שפסולו שלו הוא הקודש כלומר שאלם מדבק ח"ע אל השם ומקשר ח"ע אל הקדושה עליונה ח"ק חס ח"ע בו פסול דנופל לפעמים כיון דהתחלת העובדת שלו ה"י בקודש לשמו ית' אז ח"ונו נפסל בכך ומיד חוזר למדריגתו ומעשיו רזין לפניו ית' . וז"ש חס עלו לא ירדו . משח"כ מי שאין פסולו בקודש ר"ל דכל העיקר והעובדת והתחלה לא ה"י בקודש לש"ש . צוה מיעט הכתוב דירדו מן המוצח והצן :

רדוש לשבת הגדול

בפסוק

דברו אל כל עדת בני ישראל ויקחו להם חיש שם לבית אבותם זה לבית . ח"הת במדרש רבה ה"ה"ד חלקים יראה לו השם לעולה בני ע"כ . ונראה בדרך פשוט דהנה יש כמה בני אדם דעושים מזה אחת . וח"ן טעם ותחשבה על מזה באלם זה כמו באתר דעיקר המצו' ה"ה בשאלם עושה אותה דחמילו ורחישו בכל לבו ובכל נפש

תורת פירשת צו אמת כה

נפשו ולמסור נפשו עלי' כך יהי' צוער בלצו עבודת ה' וזהבנת השי"ת כמ"ש חס תבקענה ככסף כו' וכמ"ש חס יתן חס את כל הון ביתו בזהבנה צו יבזו לו , ויהי' מתוק צעיוני עשות המצוה יותר מכל הון ושלל רב , ועי"ז עובדה לוחה במסירת הנפש וחינו חושש על המלעיגים , וחינו מתצייש משום חלם כמו כן צמלות קרבן פסח שזוה ד' להם שיקחו צעשור לחדש עלה ויקשרו לחוה בצרעי המטה ולהיו' מוכן לשחקו ציום י"ד והנה כמה אנשים שהי' ציניהם כמו ערצ רב שלת ה' להם תמונה דצבר הגבולה היו מחלוצי' עי"ז חבל אנשי בני ישראל הכשרים בני מצרבה יחמק ויעק' תפסו תמונת צבותיהם צידם ומסרו נפשם וקשרו העלה דהוא הי' תועבת מצרים כמ"ש הן נוצח תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלנו , והם לא חשו עי"ז וקיימו פחות המלך ומסרו נפשם ל' מחמת תמונת הגבולה שהלמינו צ"ה וצמשה עצדו צבולוצי' יהי' הגבולה , והי"צ מחמת שזוה הקצ"ה עשו פקודותיו' ולקיים מצותיו ית' ומסרו נפשם כמו יחמק על העקידה שפסע צווארו לקיים דצד ד' ולא חשו על המלעיגים ועל הילצנים כמו השרי מלוכה ועצדי פירעה אשר יראו וחת וישחקו עליהם , וחשי"ה דצרו חל כל עדת בני ישראל דהם הכשרים דבכל מקום שנזכר בני ישראל קאי על בני ישראל ממש , צעשור לחדש ויקהו להם חס ר"ל שכל חס יקיים את המצוה , שה לצית צבות שהי' גלקה השנה על צמניה זו כמו שהי' השנה של צבות וח"ש שהי' חלקים ירחלו השנה לעולה בני והות פשיע :

א י"ל פי' הפסוק הג"ל בלופן אחר דהנה ידוע דכנסת ישראל נמשלו להם כמו דכתב זה פורה ישראל וכמו שחמרו חכמי' לזקת פזרונו צירחל , לזקת גדול' עשה הקצ"ה עם כנסת ישראל שפיצר אותם צין הלומות כדי שיחוספו עליהם גרים ור"ל לצדותי עיקר הגלות תף שהות צתורת עונש מ"מ הוא לעובתנו דהש"י צ"ה וצ"ש חס על נשמות ישראל וניצולות קדושות אשר מפוזרים צארצע כנפי' החרץ וחלו היו ישראל זוכים ועושים רצונו של מקום היו יכולים להיות צתרכס צתרך ישראל צהשקע וצבעח וכל הניצולות צכל מקום שהיו היו נמשכים מעליהם חל כנפי' ולא היו צריכים לערות אחריהם כי ה' הענק נמשך אחר השורש תך כיון שקילקלו מעשיהם , והקצ"ה תעפי"כ חס עליהם כי לא יודח ממנו נדה , והוצרך לפזר אותם צין האומות כדי שילקחו כל הניצולות קדושות אשר הם מפוזרי' כמו בצג"ח מצרים , כמ"ש וינצלו את מצרים כמו שנודע לייח זה הוא הגלות שהשורש מוכרח לגלות ממקומו וליילך

צבולה וללקט ניצולות הקדושים לחספם חל השורש וצוה לפשר לכון המדרש גלחה יהודה מעוני מלחם עוני על שאלו חמץ צפסם , ולא שאלו חמץ צפסם רק דפסח הוא קדוש' ראשונה כשאלם יוצא ממצרים חצ"ר י"ם מעמקי הקליפות והחיצונים כשאלם יוצא מזה הגלות היצר חל המירות , אז הוא נכנס חל הקדושה ראשונה של פסח דהות חור רוחני , וזה הצחינה נקרת תמונה דהאלם משליך כל תמונות רעות וזרות ונכנס תחת תמונה קדושה להיות לו דיעה ישרה ונכונה וזלת למשן שמו וזהו צחי' מזה הנקרתה מהימנותה קדישא , והאלם צריך לשמור זה הצחינה מאד , מכל מחשבה רעה ודיעה כוזבת חפי' משהי חמץ מעכב , ושחור הוא היצר הרע , רק צריך להיות תמונה נקי' מכל רע ומכל חמץ וזה הי' צעת יציאת מצרים שזכו לגבולה עי"ז התמונה שהי' להם כמו שנחמרו ויחמרו העם ודצקו בזהבנת השם , משלחות צרורות צשמלותם על שכמם מחמת גודל האמונה והבעתון , חבל ח"ו כשאלדה תמונה מן החרץ ונתערבה דזיעות כוזבות וצתמונות זרות חל הכניסו חיינו לתוך הקדושה , ולת היו דצוקים צשורש הקדושה צבוד האמונה אשר היו כל הענפים נמשכין ממנה חל היסוד , ועי"ז מה שקילקלו האמונה ולא נדצקו בהשורש עי"ז הוכרחו לגלות ממקומם לחזור אחר הענפים , וחשי"ה שכן ארץ רעה תמונה היינו דיכולה את כנפי' לשכון צתרכך ארץ ישראל הקדושה , ולא תצטרך לחזור צבולה אחר ניצולות קדושות , כי הם יחלספו חליך תך עיקר שהי' חתה דצוק בהשורש ויסוד , וח"ש רעה תמוני' ר"ל שתהי' קשור בהתמונה הקדוש' וח"ש המדרש גלחה יהודה מעוני ר"ל שהוכרחו להיות מפוזר ומפורד צין העמים זה צת מהעוני מחמת שאלו חמץ צפס' ר"ל שאלדו התמונה ונפרדו מהשורש ונתצבלו דזיעות זרות הממתינים חת לצו של חלד'ם , וחשי"ה דצרו חל כל עדת בני' צעשור לחודש ויקחו להם חס , ר"ל כל חס יקה לעצמו ויצחר לו דרך ישרה שיעשה לצית צבות שה פורה ישראל אשר נתפזרו צין הלומות והשורש גולה ממקומו ללקט הענפים וצתחת רחיו שהי' השנה דצוק לצית צבות ר"ל שהיו דצוקים חל שרשם ויהי' להם תמונה , שה לצית שהנה הגיע העת שהי' השנה נלסך לתוך הצית ולא ללאת חוץ ולערות אחר ניצולות קדושות , והאל יזכנו להיות מן המתמינים צו צתמת וצבל תמים ויקצן נחמיו הנפזרים מתרצע ככפות החרץ חל השורש ויקיים בנו כימי חלחתך מתרך מצרים חרחנו נפלתות חמן :

צפסוק

תורת לפסח

פרשת צו

אמת

אל עולם העליון היינו היום דלעילא דהוא השורש אשר מיני'
דיינו מחשברין ושם נחשקו ונפלו כי בהשורש שם ילל יגורך
רע ואל זה ה' גם אף ששם חין קטרוג ועלמא דמירוח
והרע נופל ונחצטל , וזרע ישראל אף שהיו אז בצחי'
השתוות עם המלכרים תעפ"כ יללו ומתנהג עמהם צחט
ו"ש כי צל סוס פרע' רכבו ופרשיו אל תוקהים ר"ל כשראה
פרעה ופרשיו השורש אשר הולכים שם השי"ת אל הים
עליון וישב עליהם את מי הים ר"ל השורש הסוב אשר נחב'
להם בזה נעצבו ואל בני ישראל שהם משורש העוב הלכו
ציצשה בחדן הים ר"ל להם ה' הליכה בחדן העולי העליון
היינו יס דלעילא שמשם נמשך להם המירוח : והבן

דרושים להגדה של פסח

מעשה ברבי אליעזר בן עזרי' ב' שהיו בסוכין
ב' והיו מספרין בציאת מצרים כל אותה
הלילה עד ב' . ר"ל שהצדיקים הללו נתאספו יחד
והיו מספרין ר"ל לשון ספיר ובהירות ע"י שהיו
עוסקים בסיפור הנסים של יציאת מצרים בזה היו
ממשיבין הארה וקדושה לתוך הגלות הרויטת הלילה
והיו מספרין ומאירין בסיפור מעשיהם עד שהשיגו .
וקרבו יחד העליון הנעשה ע"י קיש של שחרית שאז
תניחוד קוביה ושכינת' :

יכול מר"ח ב' בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה
שיש מצה ומרור מונחים לפניך . דהנה באמת
אף אם התינוק שואל כשאר ימות השנה ג"כ יכול
האב להשיב לו כפי הכתוב בתורה . אך הדתורה
מורה לנו דכל ימות השנה אף אם יאמר האב לפני
הבן סיפור יציאת מצרים לא יהיו הדברים מתיישבים
בלב הבן ולא יבטו באזניו כי זה תלוי באמונה ולא
כל מוחא סביל דא . וזה שכתבנו לנו התורה בעבור
זה לא אמרתי אלא בשעה שיש מצה . ומרור מונחים
לפניך . ר"ל בליל פסח שאז מתגלה הארת המוחין
וע"ז מרמוזן המצה והמרור וכמו הלילה מתגלה אור
השכל והאמת והאמונה חופף בלילה הזו על כל זרע
ישראל . ואז כשתשוב לבגד והגדת לפניו כל הסיפור
הלו בראי ובטו דברי האב . באזניו יאמינן ביצי"מ .
אבל בשאר ימות השנה שאז החשבות גובר בעולם
ואף אם ישיב האב ויגיד להבן לא יקבל הבן :

עוד שמעתי מאדומ"ר הרב על הא דסידר בעל
הגדה בסדר של פסח רשע מה הוא אויב מה
העבודה הזאת לבם לבם ולא לו ולפי שהוציא א"ע מן
הכלל בפר בציקרא ואף אתה הקהה את שינוי ב' .
ולבאורה הוא מחוסר הבנה הכבייל ששאל מה
העבודה

בפסוק חלה מועדי ה' אשר תקראו אותם צמועס
דהנה אנו תומרים מקדש ישראל והזמנים
דבאתם הוא ית' חין שייך אכלו זמן' דהוא למעל' מן הטבע
ומן הזמנים' אך מלהבנת ישראל אשר בזה ועצורם
הולך לברוח כל העולמות הוכרח ג"כ למדש הזמן . והנה
בשלה רגלים אז השי"ת נמשך לתוך הזמן . ויס התגלות
אורו ית' לתוך כנסת ישראל . ובמה משיבים אותה אל הזמן
כשאלו מדבקים את עצמינו אל רחשית המחשבה אשר עלה
צרכנו לברוח בשביל ישראל הזמן' כמו שאמר הכתוב קדש
ישראל לה' רחשית תבנותו אנו ממשיכים ומזמנים את
הקודש לשכון בצרכינו להיות יורד לתוך העולמות , וזהו
צמועס שאלו מזמנים הקודש . ובה אנו ממשיכין אותה לתוך
הזמן ע"י שאלו מדבקים את עצמינו בצמורה בזה למעלה
מהזמן כי הזמן הוא כהוי לאחר שהחיל להטבלות מן
הנעלם אל הפשטות , אבל כני"הו חקוקים במחשבתו
הנעלם למעלה מהזמן ומן ההוי' . וזהו בחי' קודש וכשאלו
מדבקים את עצמינו שם אנו מעוררין חבבה אשר עלה
צרכנו לברוח עבוריו הזמן . וזשי"ה של פנעמים בנה
יראה כל זכורך את פני האדון ה' ר"ל בכל של רגלים אנו
מדבקים ח"ע בצמינה הבזה אשר היא קודמת להוי' .
וזהו פני האדון ה' . וז"ש חלה מועדי ה' ר"ל אלו הזמנים
הוא של ה' אשר ה' יתגלה בתוך הזמן ע"י
המועדים והוא שאמר הכתוב מקרתי קודש ר"ל זה הזמנה
הוא מצחי קודש אשר תקראו אותם ר"ל אתם ר"ל שאלו
ממשיכין ומזמנים מלכת עילאה לתוך העולמות והבן :

בפסוק כי צל סוס פרעה רכבו ופרשיו צים כו' ובני
ישראל הלכו ציצשה בתוך הים כו' דהנה
באתה בשעת קריעת ים סוף ה' קטרוג של שר של ים מה
נשתנו אלו מאלו , אך שהקב"ה ברוב רחמי פתח להם
עולמות הנגונים ממחשבה הקדומה ומשם יומשך חסד לכני'
וגבורה וזין על מרכבות פרעה . דהנה באתם כל הענין
נמתקין בשרען ר"ל שעי' שמתין להם השורש ושם בהשורש
הוא הכל טוב ומתקן וכן הרע כשמתין לפני השורש ושם
בהשורש חין לו שום עילאות וממילא כל הסוב עולה למעלה
והרע נופל ומחצטל וספרדו כל פועלי און , אף אז צעת
קריעת ים סוף הגביה השי"ת כל המרכבה ופרשיו של פרע'

תורת דרושים לפסח אמת כו

העבודה הזאת לכם יקרא רשע . אך שורש הרבר הוא כך רהנה ירוע מאמר חז"ל רכל העולם ניון בשביל חנינא בני וחנינא בני די לו בקב חרוכין כוי וכדי להראות לך מעלת הצדיק אעתיק לך מה שמצאתי ב"ם מדרש תלפיות ביאור עקב גרעין באמצע הדיבור וז"ל אמר המאסף מכאן תראה מעלת הצדיק לפני הקב"ה שמסר העולם ברשותו ושיעבר לו כל הכרואים לעשות רצונו כוי והטעם שבין שהעולם נברא בשביל הצדיק וכולם נבראו לצוות לו כמו שאמרו חז"ל לכן מסר הקב"ה כל העולם כולו בידו ושיעברו תחתיו לקיים כל מה שיגזיר . ואלו היו יודעים עמי הארצות בזה היו מעטים את הצדיק בכל יום עשרות והב לו והיו מספיקים לו לכל צרכו כי משלו נתנו לו כעבדים המשמשין את המלך כמסים ואינוניות רעבר שקנה נכסים עבדא דמאן נכסי דמאן ונמצא דהכל הוא משל צדיק ובשבילו נברא ולו נתן הקב"ה הכל במתנה וכל מה שאוכלין ושותין עמי הארצות כמתרות ופוסקין מהצדיק גזילה היא כידם . דבשלמא בשביל לשמש להצדיק בכל צרכו מה שאוכלין אינו גזול אצלם לפי שהם כעבדים המשמשין את הרב שאוכלין ושותין והוא ברשות רבם עכ"ל הרי לפניך דאם האדם מאמין בצדק שהוא עובד ה' בשביל כל ישראל וזכותו נחלק לכל זרע ישראל הנצרכים . א"כ אם ה' דבר זה ברור בלב או כוראי אף אם הוא בעצמו אינו יכול לעבוד את שמו יית כראוי . מחמת מדרת הכלי הזמן עכ"פ ה' מחכר א"ע אל הצדיק ומהנהו מנכסיו כיון דהוא ניון כזכותו אך ענינו רואות דיש כמה רשעים בעולם אשר אמרו כלככם מה כצע לנו בצדקת הצדיק ובעבודתו אם הוא עובד את ה' לו לכדו היתרון . ואם כן כופר בעיקר הבריאיה דתחלת בריאת כל העולמות ה' הכל עבר הצדיק וכל העולם לא נברא אלא לשמשו והכל הם ענפים ולבושים הצריכים להצדיק . ומשהוא מרחיק א"ע מן הצדיק ע"כ כופר בעיקר הבריאיה וכדבר זה ניכר רשעתו שהוא כופר ברבד שעיקר אצלו יית . וז"ש רשע מהו אמר כוי שינכר הרשע עיי דיבורו שאומר . ומתוך שאלתו ניכר מחשבתו הרעה ששואל מה העבודה הזאת לכם . וז"ש בעל מסדר הגדה לכם ולא לו רייל דהעבודה של צדיקים הוא להם לבדם ולא לו שאין עבודתם מועיל לכל הברואים וגם הוא בכלל . וז"ש ולפי שהוציא א"ע מן הכלל ע"ז ניכר שהוא כופר בעיקר ושורש הבריאיה שרכל נבראו בשביל הצדיק . וז"ש ואף אתה הקהה את שינוי רייל דבאמת אמור להצדיק להתפאר בעצמו לאמור בלבו מעשי מגינים ומצילים על כל העולם ושהוא טתן עבדו מוין לכל הברואים . ובאמת כל המעשים

מתחלה עובדי ע"ז היו אבותינו ועבשיו קרבנו המקום לעבודתו . ר"ל רהנה הכוונה בזה הסיפור דבאמת כלילה זו אנו מודין ומשכחין לשבו י"ת ובמגים כל הרע של עובדי ע"ז והנה מי שהוא צדיק מעיקרו אשר לא טעם טעם חטא לעולם ושום איסור זה אינו יכול לנגת הרע כי אך יכול האדם להעיר על דבר שלא עמד בה ולא טעם אותה אבל מי שהוא כעל עבירה ואח"כ שב מחטאיו ומואם כרע ובוחר ומרבק כטוב זה יכול להעיר על הטוב . ולאם ברע מחמת שטעם כבר כל התענגים ועבשיו ריאה בשכלו שהכל נמאס והכל כמו שכתבו המפרשים דלכן שלמה המלך ע"ה ה' יכול לומר הכל הכל מחמת שהוא מלך על כל העולם ולא חסר לעצמו כל תענוג ואעפ"כ הביין בשכלו הו"ן שהכל הכל וז"ש מתחלה עובדי ע"ז היו אבותינו רייל שגם הבני מעצמו טעם ואיסור ואבותינו היו עובדי ע"ז ואעפ"כ הכינו כשכלם ומאטו ברע . ועבשיו קרבנו המקום לעבודתו וה שמספ' הכתוב האיך הוא ית' צירף את הבני ובוחר אברה' ואח"כ נולד יצחק . ואח"כ היו עוד מעט סינים . לזה הוליד יצחק את יעקב ואת עשיו ונתן הקב"ה לעשיו את הר שיעיר . ואח"כ ה' עדיין עוד סינים והוצרכו לירד למצרים . ושמה נתלבנו הבני ונצרפי בצרף כספ' .

ברוך שומר הצמתו לישראל שהקב"ה מיטב את הן לעשות כמה שחמך לחברהם לזינו ע"ה ידוע דמע כי גרי י"ה זרעך כוי ותח"כ ילאו ברכוש גדול . וכוז שעתה ללזכותינו ולנו שלל אחד כלכד עמד כוי דהנה הרמזים מקסה מס ה' פרעה מיטב על סה' ישראל לללו

חישב לעשות צוה נשלם המחשבה כמעשה וכדבר השליה ז"ל • וי"ש והיא שממדה ללצחוניו ולנו כיו שלם אחד ר"ל שלם נגור על חלום פרמי שלם סתם על כלל האומות לכך הקב"ה מזליני מידם ועשה קמנה בהם על שהעיו פניהם לשעבד צנו כמ"ש הרמב"ם ז"ל והבן :

רמזי שיר השירים

שיר השירים אשר לשלמה בו • אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבואי תשורי מראש אמנה בו איתא במדרש עתידין צדיקים לומר שירה על נם העתיד לבוא • דהנה משבח בני' האין היא רבוקה בו ביחוד ויונו עליון בשני בחיית הן בכחי' כלה • וכן בשבאה הכני' אל התגלות והו"ה • דהנה באמת הקב"ה משתשע א"ע בנשבות ישראל קודם בריאתן מיד במחשבה שעלה ברצונו ביה לברוא העולמות בשביל ישראל שנקראו ראשית ושם במחשב נתייחדו ברצון הכלול ושם עדיין היא בכחי' כלה שהיא כחי' ארוכה אשר קרשנו בכחי' קודם במחשבה עליו ושם נתחידו • וז"ש אתי מלבנון ר"ל שהוא מורה על יחוד הלבנון גימטריא הו"ה אה"ה הו"ה ארניי שהוא שם המחשבה אשר עדיין היה נעלם בכחי' ה' אה"ה ר"ל העתיד להתגלות שם תהיה היחוד הנקראת כלה • וגם אח"כ כשנגמדי הבריאה ובא הכל אל הו"ה אה"ה יחוד בהתגלות • וז"ש אתי מלבנון תבוא ר"ל אחד שבא הכל • וא"כ ע"י שאנו דבוקי' בו ביחוד אף קודם שבא אל הו"ה אלא במחשבה לבד וא"כ ע"י האמונה הזו אנו יכולין לבטוח בחשיי שיעשה עמנו נסים ולטובה אות ולשיר בקול נעים אף קודם שיעשה הנם מחמת גורל האמונה בו ית' אשר אנו היינו חקוקים במחשבתו • וז"ש תשורי את כנסת ישראל תהיה אומרת שירה מראש קודם שנתגלה הנם ע"י האמונה • וז"ש המדרש עתידין צדיקים לומר שירה הבאה על נם העתיד לבוא ר"ל שעדיין לא בא מחמת האמונה יאמרו שירה מקודם ובין ועיין בשליה שדיכר קצת מזה •

רמזי ספירת העומר והגן השבועות

במדרש בפי' אמור אל תהי מצות עומד קלה בעיניך שהי אברהם לא זכה לירש את הארץ אלא בזכותה שנאמר ואתה את בריתי תשמור זו מצות עומר והוא תמוה רמה שייכות יש מצות עומר לברית אך יש לומר על דרך פנימי דהג' לבאור' יש לרקדק דהלא הוא דבר ושמידה הוא לשון נוקבא והאין אמר ואתה ברית תשמור אך רבאמת ידוע רמ"ל הוא

אלו בגלות הלא כך גזר הקב"ה בצרית בין הצתרים ידוע מדע כי גר יהי זרעך כו' • ותידין דשלמח חס היה הבזירה על חס פרמי אחת חומה זו יהי זרע ישראל בגלות לא היה פרעה לדיק ונקי מעון ולא היה מגיע לו שום עונם ע"ז חלל כיון שהגזירה הו' סתם שיהיו ישראל בגלות ולא פירש השי"ה חיה חומה ישלטו בננסת ישראל • ח"כ כל אחד יכול להתכלל ולא לשעבד עם ישראל כיון שאפשר ע"י אחר • ופרעה הרשע עשה מרלונו ושעבד עמהם לכך נענשו • והרמב"ם ז"ל ח"י כפשוטו דהקב"ה משגיח לגוים ויחבדם שהקב"ה חינו נפרע מן החומה עד שיהמלח סתתם וצוה שהיו ישראל תחתם נחמלח סתתם ונענשו • והנה המפרשים תירונו על הא' ללא היו ישראל במצרים רק רדו שנה והגזירה בצרית בין הצתרים היו שיומשך הגלות ת"ו שנה • והתידין דקושי השיעבוד השלים בגלות ת"י שנה • לו דגזירה זו התחילה משנול יחמק והשלה תירן דבצן חלם הדיבור חינו כלום כי החעיף עיידן צו וחינו וחינו נגמר גזירתו חלל כשנעשה הדבר בפועל • חלל בהשי"ה ביה וצ"ל דליצרו חסוד כמעשה • ומיד כשעלה ברצונו על חיה דבר לא מיד חשיב כמעשה כיון שפעשה בכחו"ה ומה שעלה ברצונו לפי חיה הגזירה של גר יהי זרעך חרבע מלות שנה נחשב כאלו נעשה לכך חל חממה מה שחסר מנין ק"ץ שנה מהגלות • וצוה נחשיב המדרש רבה על פסוק הווא חמר ולא יעשה זה קלי על גזירה של כי גר יהי זרעך בו ועינו חומו חרבע מלות שנה • גזירה זו חף שאחר השי"ה חעפ"כ לא נעשה • חלל מה שהבטיח וחל"כ ילאו ברכוש גדול הווא דיבר ולא יקימנה בחמי' וכולתי יקיים השי"ה דברו כאשר הבטיח ולכחורה הווא ממוסר הבנה וכי משא פנים יש דבדר שמקפתו יהי' צעל ומקפת דברו יהי' קיים • ועפ"י הנ"ל דשלמח הגזירה של די מלות שנה כיוון דחמר השי"ה לחברתם ידוע שעדוכו מיד החמירה נחשבה למעשה • ח"ש הווא חמר ולא יעשה ר"ל הלא חלל הקב"ה חין הבדל כלל בין חמירה למעשה לכך חל חממה ע"י שחסר מן ה"ה שנה כיון • שכבר היה הגלות חלל השי"ה בכח עשור זה גם הדיבור • של השי"ה שהבטיח וחל"כ ילאו ברכוש גדול צריך ג"כ לקיים לכני' • ח"ש ודיבר ולא יקימנה בחמי' ח"ש צעל הגדה • צרוך שומר הבטחתו לישראל כיון שקיים הבטחתו משהבטיח לנו וחל"כ ילאו כו' חף שהגזירה של ח"ש שנה לא נגמר בשלימות • וע"י חמר שהקב"ה חישב את הקיץ ר"ל מנין של קיץ שחסר •

תורת פרשת צו שמיני אמת כז

הסס ב"ה שלח יחפח האדם ויפגום ח"ו מעפיו הרשעונים ולכך הקב"ה מהלך לרום המעלות לעולמות העליונים הרופנים אשר הם אין מגיע להם שום פגם וקיעורג ומשפן ולכך הלך אח"כ ח"ו מרגיש בהם כיון שאינם נגד עיניו חף שנותנין לו האלה גדולה לשורש נשמתו וכל המעשים שעשה חף שהם (מתירין) למעלה הם מתירין לו כשם בלהרים להחיר שורש נשמתו ושכלו . ולכל זאת המעשים נשכחים ממנו ודומה לו שלא עשה עד יין כלום וזעק מכתב לב מקירות לבו בנחמה חבו בחי' יראי השם . וז"ש חס תצקנה ככסף כשחשכתל בנחי' של העשירים אשר מצקאי' כסף ומטמונים מזה תבין יראת ה' ודעת קדושים תמלא ותדע מלת הלזיקים אשר הנסגתם הוה לעוב כדמיון העשירים במסוגם כנ"ל והבן :

פרשת שמיני

בפסוק יורד מעשו' המטעה והעולה והשלמים ויבוא משה וזכרון אל תהל מועד ויאלו ויברכו את העם , י"ל ע"ד רמז דהתורה מורה לנו דרך הלזיקים דבולחי הם דבוקים תמיד במחשבתם ברוחניות העולמות לתקן הפגמים ומקריבין העולמות שמקריבין כל מיני עלויות והשלמים שעושין שלום בין הבורה ב"ה לכנ"י אך דזה חי אפשר להיות בהמידות בדביקות לתעלה . וכשהלזיק יורד מבחינה הזאת בחיפה ענין שהוה עובק בלוחו זמן רק באמה כשהלזיק נופל לתוך הזמן אז הוא משיגה על הטרבורה התחתונים ולהשפיע לבני אדם ולברך אותם בעין טובה להמשיך להם שפע בני חיי ומוזני ולהשלים להם כל החסרונות . וז"ש יורד מעשות המטעה ר"ל כשהלזיק יורד מן העש' כלומר מן התיקון של החטאת והעולה והשלמים הנ"ל . אז יבוא משה וזכרון אל תהל מועד ר"ל אז בל הזיק אל תוך הזמן , וכשהם למטה בעולם התחתון מה הם עושים , וז"ש ויאלו ויברכו את העם , והבן :

אך י"ל דבחתה אלל הזיקים חשוב זה יותר למעלה בעיניהם מה שמתבין תמיד עבור טובת ישראל ולברך אותם וגם להשפיע להם זה נחשב להם לעלי' יותר מדביקות פשוטה בעולמות העליונים וז"ש יורד מעשות החטאת ר"ל כשירדו מזה הבחי' של תיקוני העולמות ובל אל תוך הזמן וכנ"ל אז ויאלו ר"ל כשיאלו מזה הבחינה של הדביקו' ולקחו במחשבתם לברך את ישראל הנקראים העם ר"ל זהו טוב בעיניהם לברך את העם וצבור להם בחינה זו

ממדריגה

הוא מורה על התגלות החסדים והארת היייה הקדוש כמו דגרמו מי יעלה לנו ה' שמימה ר"ת מיל"ה שניי כריתת הערל' ופריע' נתגל' החותם הקדוש ומאירין החסדים . אך מקודם צריך האדם להכין איע להיות בלי לקבל החסדים . והעומר הוא הבלי והמדר' כביש' והעומר עשירית האיפ' היא . ואיכ' הוונה בספירת העומר הוא שצריך ליתן האר' להכלי רהינו שבמטריין הגבורות שעיי' שאדם מטהר מדותיו ומחשבותיו ומצמצ' עצמו מה לעשות ומה שלא לעשות וזהו נבור' מה שומגבלין הדבר וישראל כשיצאו ממצרים היו צריבין לספור ולעשות כלי שיהי' כולם מבשרין לקבל התור' דעדיין לא הגיעו לבחינת האיתיות הוא הא"ב עד ימי חג השבועות דהי' מקריבין שתי הלחם מן החט' דהט' בנימטרי' ק"ב אותיות ולכך הי' צריכים להקרי' העומר דהוא שעורה דהי' להם יניקה מאותיות מנצפ"ך דב' פעמים מנצפ"ך גימ' שעוריה דהוא ריבוי על הנכרות ואנו צריבין להבתיקן וליתן ספירה והאר' ולהעומר . וכמו כן באברהם דקיים מצות מילה שזכה להתגלות החסדים ולהאר' של הויו' אך לכל זאת בודאי ה' צריך להקדים להכרית בחי' שמור דהיא נוקבא שמרמיו על הדין ועל הצנצום שהבין א"עוטיהר את נופו ואיכריו להיות כלי מוכשר לקבל האר' הנ"ל כמו שאנו מבינין בכוננת הספירה לקבל אר"ב ברית התור' בחג השבועו' ודא ודא אחת היא דעל המילה נברתו י"ג בריתות והעומר היה צריך להיות מנופה ב"ג נפה בנימ' ע"ב סיג כי הם מרמזין על דבר אחד כנדע להבאים בסוד ד' והבן :

בפסוק חס הצקנה ככסף ומטמונים תחפסנה אז תבין יראת ה' ודעת קדושים תמלא . דבחתה לנו רוחין דלוחב כסף לת מצע כסף ותמיד תן להעשיר ויש ללמד זכות ע"ז חף דבחתה יש לו ועושר רב מ"ת כיון שלח זכה ואין מעפיו רזיון לפני המקום ב"ה אזי כל העשירות מהעלם ממנו ודומה כאלו אין לו . ולכך הוא מייגע ח"ע להריות סטובר שאין לו כמה לפרנס ח"ע כי נוגעו עיניו בעורון וח"ו רוחה חף עשירו כספו והבנו וכשהבונן ע"ז רוחה שביגיגון זה הוא מעלת הלזיקים שאנו רואין חף שעובדין השי"ת כל ימיהם ועושים מצות ומעש"ט ותמיד חף כועקים שלא עשו כלום ולא בעדו לשמו יח' ולכלאורה הוה זר דהוה חסור לומר דבר שקר וידע אינם בנפש חס לדיק גבור הוה חס קיים התורה והמוט' אך דהוה על בחינה הנ"ל דבחתה כל העובדות ומעש"ט שעושי' הלזיק אינם חלל בשעת המזוה . חבל חס"כ יש להם הסתלקות למעלה והם מתגמים בעולמות העליונים כפי ערך מעשי ידם אשר הם מגיעים לרום השמים העליונים וכל זה עשה השם מחמת שהוא דקדושו לא יאמין ומתירא

תורת

פרשת

שמיני

אמת

ממדרגת הדבוקות וחסיה ויקרב את העולה ר"ל הדבוק
 הוא איש חסד העובד את עבודת ישראל הוא מקרב כל
 העלויות לשמו ית' וחס ויעשה כמשפט ר"ל עשה זה העלי
 באלו הי' כך המשפט והדיו כי אחר כל העלויות צריך להיות
 ירידה אל הארץ עשה זה באלו אורח הדיו נותן כך ואלו לא
 הי' משום זה לעלי רק מצד הישר העלה הכל כנ"ל :

שמעתי

מאלומו"ר הרב רמז על מה שאנו רואים
 מקצת לדיקים מזכרים את העם רק צד
 אחד שהוא מרומז בתורה דכתיב וישא אתהן את ידו אל העם
 ויצרכם כחצי ידו וקריני ידו והכוונה בלמה לא הי' רק ידו
 אחת הוא יד ימין בגולה צוה צירף את העם אך כיון דבלמה
 צמחשצחו צירף אותם בשתי ידים ממחמת דחמיה השמאל נכלל
 צימין ואלו אף דבלתגלי לא הי' רק יד אחת מי"מ
 בלחכמי' וזה להם בשתי ידים לכך קרי' ידיו וק"ל

במררש

ר' הנחומת בפסוק זאת החי' אשר תאלכו
 וזה שאמר ד"ה ע"ה לעשות רעוק חלקי
 חפצתי ותורחך צמוד מעי וי"ל כוונת המדרש דהנה בלמה
 כל התורה כולה ומלתי' הם שייכים גם לשמו ית' ברוחניות
 דגם הוא מקיים התורה והמלות ע"ד שאמרו חז"ל מנין
 שהקב"ה מניח תפילין והאידן שייך ענין תפילה אללו ית' אך
 בלמה נודע ליי' וצפרע בספר זוהר הקדוש שמכנה גם אללו
 ית' ענין תפילה וכן אמר שלמה אללתי יערי עם דבש שחיתי
 ייני עם חלבי אללו רעים שהו וטכרו דודים : דהנה הקב"ה
 קורא אותנו לחיות רעיתי ואיתת במדרש פרנחתי י"ל ע"ד
 שאמרו חז"ל ישראל מפרנסין ללציהם שבשמים והיינו ע"י
 מעשיהם הטובים הם משפיעים תענוג ושעשועים להבורא
 צ"ה ומוסיפין כח בגבורה שלמעלה ע"ד הכתוב תנו עוז
 לאלקים ומזה שאף עושים ראונו ית' לנו עושים תענוג לשמו
 ית' ומקבל הענוג צמה שאנו מקבלים עלינו עול מלכותו ית'
 וזהו שצ"ה ותפילה דלעילא דהנה אללו ית' כתיב פותח את
 ידך ומשביע לכל חי רצון ר"ל דהוא ית' ברצונו הטוב הוא
 משביע לכל חי דראונו ית' הוא חין סוף וליון שיעור וערך
 להטות דראונו דיעיר כוונת בריאת העולמות הי' כדי להטיב
 לב רוחו וליתן להם מתנת חסד ושלא לקדק עם נביאיו
 להשפיע לבני כל מיני טובות ומסדים בלי גבול וערך : אללו
 מלך במשפט יעמיד ארץ שהארץ העולם להסנהג במשפט
 וצדיו כדי להיות קיום לעולם ולהנבצריא' אללו מצד ראונו
 השפוט חפצו רק להטיב וצוה הרצון הוא משביע לכל חי

והנה גם הכניי ע"י החורה והמכות ומעשים שהם עושים
 משפיעים תענוג ונחת להבורא צ"ה אך בשלח מהתבלין
 במעשינו האידן כל התענוג הבא ממעשינו להבורא ית' הוא
 מועט מן המועט לפי הרמזי לעבוד אותו ית' בכל מיני
 עבודות אך שחין בלשפרי צכה לפי מיעוט כמינו והשגת
 שכלינו אללו ברצונו חפצתאור לעבוד אותו בכל מאי דלשפרי
 אז השוב לפניו ית' הרצון הוא הטוב ומקבל תענוג מזה
 הרצון כי קשר הרצון הזה ברצון הבורא ית' ונעשה יחוד חינוב
 להבורא צ"ה עם הכנסת ישראל' וזהו תפילה ותענוג ילי'
 שאנו משביעין אותו כביכול ברצון הטוב שמתוך חמדה
 לצינו להשפיע לו תענוג בכל מאי דלשפרי ונמשך הרצון
 שלנו אללו ית' כמעשה ממש כמו דכתיב רצון יריאיו יעשה
 דהרצון נמשך לעשיה ותפשי ית' לכיון צוה פירש המשנה
 אנטיגוטו איש סוכו קיבל משמעון הדבוק הוא הי' אותה אל
 תהיו כעבדים המשמשין את הרב ע"מ לקבל פרס אללו
 היו כעבדים המשמשין שלט ע"מ לקבל פרס כך יש נוסחאות
 בשניות וי"ל המכוון צוה דשמעון הדבוק בא לרא' אותנו
 לעבודת האדם הי' כל כך ע"מ שללו בלבו בנפש חפציה להשלים
 עבודה ברצון חף מה שלט יכול לעשות ולעבוד בפועל ממש
 ישלים ראונו צמה שהושק לבו לעשות כל מאי דלשפרי דהנה
 בלמה חסור ללמד לעבוד את שמו ית' עבור השלום גמול
 לקבל פרס שר טוב צפון' או צבחה צ"ד ולכל זאת חנו
 מאמינין ויודעין זה בצירור' שהקב"ה אינו מקפח שר כל
 צד' והוא משלם ועושה חסד לעושי ראונו ית' ולמי צריכין
 בכל רגע לטובתו ולחסדו ולהטיב עמנו ואנו מבקשין ממנו
 כל הצרכותינו כי על מי לנו להשען אם לא עליו ית' אך
 בלמה אם עובד אותו ית' בכל לבו ורצונו הטוב אז אינו
 חסר לו כלל ונקשר ברצון שלו במדת כל כמיש בצברהם וי"ד
 צירף את הצרהם בכל שנתקשר במדת הדבקים בחינת כל
 אשר הוא מדת הסתפקות ואז אינו נחסר לו כלל אללו אם
 האדם אינו עובד אותו ית' בכל לב משלש חתיכה ע"ד פרום
 שפע ממנו ית' הוא צדק פרום משלש חתיכה ע"ד פרום
 לרעב לחמין אללו עבודת האדם צריך להיות כל כך עד
 שיהי' קשור במדה של כל חס' אל תהיו כעבדים כו' לקבל
 פרס דהוא חזי דבר אללו ע"מ לקבל הכל חז' צ"ה ע"י
 עבודה שלימה שהאלים נתקשר במדת כל הבוללת כל הטובות
 והצרכות ונחזור לענינינו דלעילא דלעילא הוא מה שאנו
 משביעין אותו ית' כביכול בתענוג ושעשועים הבא ע"י
 מעשינו וחיות העולם למעלה מראונו הטוב והנה יש כמה
 מיני

תורת

פרשת

שמיני

אמת

כח

מיני חיות קדושה העולם מעבודת האדם כי עבודת השם נחלק לכמה בחי' שונות והחיות העולה מכל מין ומין עבודת הם חיות הקודש הנוטתו את הכסא כי יש שצובד אלוה' ית' בחיות והתלהבות ולבו צוער אליו ית' זהו חיות הקדש הנקראים חיות אל' ויש חיות העולה ע"י מצות מעשיות זה מכונה בשם מים' ויש חיות הנעשה ע"י עבודת האדם הבא מבחי' מהוהנפסם כעפר לכל תהי"ק עד שאמר אברהם אבינו ואלוהי עפר ואפר ויש חיות הבא ע"י התעוררות עליון והוא בחי' רוחין קדישין המעוררין את האדם לעבודתו ית' והנה אלו החיות נוטות את הכסא כי גם באלה יש כסא שגופו ורמ"ח חיבריו הם כסא ומרכבה לכבודו ית' וד' חיות הנוטות אתו הם הי' יסודות א"ר"מ"ע' ונר"ך האדם לחזק אלו הי' יסודות וליהן בהם חיות כדי שיהי' בהם כח לעבוד אתו ית' ובמה אנו נוטתים להם חיות ע"י האכילה שאדם אוכל כי יש כמה מינים לומס' לוטח' חי' מדבר' וכ"א משונה במצבו מחבירו כי יש כמה מינים מאכלים אשר צה יש התגברות יסוד האש' וצה יסוד האויר וצה יסוד המים אז יסוד העפר כנודע לחכמי הטבע והרופאים' וצ"כ שאנו אוכלים בקדושה צה אנו נוטתין כח וחיות קדושה להיסודות הנ"ל' וזהו שכתבה התורה' לנו חיה מיני חיות שהם עהורים וכשירים לאכילה' וזאת חיות עממית כי יש כמה חיות אשר הם רע להאדם וזה מכונה בשם חיות צרה שהם חיות רעות' והשם ית' הבין שאלו העופות וחיות עממות אינם טובים כי ישקלו את נפשותינו ע"י אכילתם נדוע מחכמי האמת טעמים על איסור אכילת אלו העופות והבהמות העממות וחיות העממות' וכידרה התורה לפנינו החיות העהורות והתיר לאכול אותם בקדושה וכשירות לחזק את לבבינו וחיותינו לעבודתו ית' וצ"ש המדרש על פסוק זאת החי' אשר תאכלו ר"ל דעיקר האכילה הוא החיות מה שאנו עושים רצונו ית' ומעלים חיות ורצון טוב כנ"ל' וצ"ש דוד לעשות רצונו חלקי חפצתי דעיקר העבדות הוא להשלים חפצך' ורצונו ותורתך בתוך מעו ר"ל דשאלם מכנים למעין מה שמותר ע"י התורה ואוכל אותם בקדושה ואנו משלימין רצונו ית' שאנו מקבלין עלינו עול מלכותו ומלותיו ית' ע"י אנו נוטתין שצוה וחיות לעילא ונעשה יחוד למעלה :

או יל

כמראה באצבעו וכי משה הי' מראה

לכני ישראל איזה מין אשר וזיהו מין עממ' דהא לת מסר להם אלא סימני טהרה ועומתה' ובחמת רבותינו ז"ל דרשו דהקב"ה הראה למשה כל מין אך ע"פ דרכיו הנ"ל יל' דזה הוא סימן לאדם לידע חיה מין עהור וכשר לאכול לאדם אשר אין חפצו כי אם למלאות רצונו ולהעלות תענוג למעלה אז חינו יכול ליקרב אליו דבר איסור כי כל דבר הכשר ויש בו חיות וקשר בשרשו אז טבעו תמיד שחוק ומתאוה להעלות ולדבק בשרשו משא"כ דבר איסור וחי' חיוני אשר הוא נפסם מהשורש אין לו רצון כלל להיות לו עלי' כי חי' אפשר וע"כ האמאלות האסורים אשר הם מעטממין לבו של האדם וע"י נפסק האדם מרצון הבורת' ואלו בולחי זה האדם שרצה להשלים רצונו ית' ובח' לפניו דבר איסור אז לא יוכל להתקרב אליו ואין לו רצון כלל שאיכל אותו כי זה נגד רצונו ית' ובולחי מה שהשם מזמין לפניו ורצונו מסכים שיהיה יצתה וידע שטוב הדבר וכשר לפניו שיהי' עלי' לדבר מאכל ע"י האכילה הלזו כנודע ליו"ח' והקב"ה מזמין לדקיקים אותם הדברים הצריכין להעלותם' וצ"כ התורה הוא בתוך הבני מעיים של האדם שעי' יוכל להבין אם יאכל או לאו' וצ"ש זאת החי' אשר תאכלו ר"ל אותם הדברים שחפצכם ורצונכם יהי' לאכול זאת בולחי הוא כשר ויהי' חיות נמשך ע"י אכילה זו: וצ"ש המדרש ובאופן כמו שאמר דוד המלך ע"ה לעשות רצונו חלקי חפצתי ותורתך בתוך מעי ר"ל דכל זה שאמרנו חינו אלא בלדם אשר כל מבמתו וחפצו חינו אלא להשלי' רצונו ית' אז תורתו בקרבו ובתוכו ויכול להבין דעתו חיה יכשר לאכול אשר רצון הבורת בכך והוא ית' ויכינו להיות כל מעשינו ורצונו ותשוקתי' לעשות רצונו ית' בלב שלם אמן :

עוד

שמעתי מאדומי' הרב על הא דלמרו חכז"ל ההוגה את השם בלוחיותיו אין לו חלק לעוה"ב דהנה אסור להזכיר את כתיבתו בבחי' הוי' רק בבחי' חדשי' וזאת לעתיד השם יקרא ככתיבתו מחמת דעת בגלות אין ניכר אלקותו וזאת מציאת חיותו ית' כי בגלות האמת יעלם והשקר גובר ואין נרגש כלל חיותו ית' אבל אנו מזכירין אלקותו ית' ע"י שליטתו מחמת שאנו רותים שמלכותו בכל משלה' וע"י פעולותיו ונסיו' שששה עמנו ע"י ניכר אלקותו ית' לכך כתיב ד' ימלך לעולם ועד' דלעת עתה הוא מלכות בלתי כסוי' אבל במקדש ששם הי' התגלו' לזרי ית' והשראת הקדושה הלא חיותו והכניס היו מרגישין בנועם ובמחוקות של ה' מעין עוה"ב שהיא עולם

תורת פרשת שמיני אחרי אמת

עולם אשר עש הוה מקום האמת לכך היו חסיו הכהנים מצליעין את ה' בעשימה ר"ל בזה הנשימה שהרגישו עש במקדש שהופיע עליהם אור הנועם העליון והאמת הפשוט לכך הזכירו את השם חבל מי שלח מרגיש זה הנועם בעוה"ז אסור להזכירו ולעמוד שיהי נגלה כבוד ד' ורחו כל בשר יחדיו לכך יקרא ה' בכתובתו חבל מי שהוגה את השם בזהותיותו חף שאינו מרגיש חין לו חלק לעוה"ב מדה כנגד מדה פורעין לו חסיו מרגיש חף עש לעוה"ב והבן :

פרשת אחרי

בפסוק בזהות יבוא חסרן אל הקדש כו' ביזדרש רבה היא מה שאמר דוד המע"ה ד' אורי וישעי ממני חירא רבנן פתרוהו להאי קרא הכי ד' אורי בראש השנה . וישעי ביום הכפורים והוה מחוסר הבנה וגם למה מכנה אור לר"ה וישע ליוה"כ' אך י"ל עפ"י הפשוט דבזה"כ היו זריבים לישועה ד' בעצמו כמו דאמרו חז"ל על שמעון הכדיק שכנסם לבית קדש' הקדשים שר"ה זקן ת' אשר הלך עמוזה ה' בצדו ית' ממש שסייעו שיהי נכנס בשלום ויולא בשלום וגם הירדו אשר התודה הכהן על השעיר כל עוונות בני ישראל וכתיב והשעיר אשר עלה עליו הגורל לך' כו' עמד חי לפני ד' לכפר עליו וזה ה' כריך להיות לפני ד' ממש כי היו זריבין לסייעתא דשמי' וז"ש וישעי ביוה"כ' וגם הא דקרא אורי לר"ה הוה משיב דכתיב כסא ליום חגיו דהוה לר"ה הוה אתכסי' דסיירת ויש ח"ו חשכות גדול על המוחין כו' יש מסכים המזדילים בין הכני' להבורא ב"ה ע"ז נתן לנו השי"ת עלה נכונה לעשות ר"ה ותנו תוקעין בשופר ומעוררין את חיותנו וכל היסודות תרמ"ע לתוך השופר צהבל הפה היוולת מן התוקע לתוך השופר הצל של אמת . וזה ב"ה אנו מזכין מעשינו ונותנין אל לב ח"ך שכל ההבלים של שקר וכל הרע הכל הוה כאין וריק ותנו מעוררין ההבל של אמת ומייחדין אותן י"ה ועולה עקרת הלז ויחוד עליון מן השופר לתעלה לרוח השמים ובוקע רקיעים ומעורר הקולות של השופר העליון והכל האמת הרוחני ועי"ן כל הרע כריך להסתלק וכל המסכים נחצלו ותור של השי"ת מתחיל להאיר על גממות ישראל והשען מתערבב ואין עוד קיערוג כי אור פני מלך חיים חופף עליו וכמו שאמר הכני"ה ויהי' ד' לך לאור עולם וז"ש אורי בראש השנה :

אין י"ל דהנה חיתא ב"ש' אור לתרבעה עשר זכ"ו ותמרו חז"ל מתי אור נגה דתיכא אור ימתא ואור לילא ולכאורה יפלא ח"ך עש הכתוב אור למשך ח"ך דבאמת יש הרבה בחי' האור זו למעלה מזו אשר כל אחד מאיר יותר מחבירו עשר מעלות * אור התחתון הוה השזו למשך נגד אור הבהיר וגדוה ממנו כמו כן כני' כשהה דבוקים חליו ית' ממש דבדיקות אמת לא מאיר להם המלך העליון האור ה"ש המצהיק ומנאיר עיני חכמים חבל ה"ן כשהם נופלים מהדביקות זו או נפסק . אור העליון רח"ל * אך לכל זאת הרשימה נשאר חללו ועדיין מאיר להם חבל מ"מ חיקרי חשבות נגד אור הבהיר שהוא בדביקות אור עמוס זך : והנה הפיעין יכד צעיר כתרו ישועה והכונה שהוא ית' ומתיר את עצמו בזהישועה שהוא עושה עס זרע ישראל זהו הכתר שלו ומעטיר ח"ע ית' בזה שהוא עומה דקדק ומשיע את זרע ישראל . והנה מר"ה עד יוה"כ עשרת ימי התשובה אשר זרע ישראל ב"ה ליד דביקות וטארת הלז בכל יום ויום עולים במעלות מעולם לעולם עד יום הכפורים שאז מאיר להם עולם הגבוה ועלם כתר העליון וזהו ב"ה הישועה לישראל ח"ש ח"ר ב"ה שאז מתחיל אור העליון של ח"ש להאיר לישראל ע"י שהם מעררין את עצמן ומדבקים ח"ע לחיבהם ששמים ואז מאיר להם האור יאמס הארה וזה בכל יום ויום ויותר עד יום הכפורים בחי' כתר כתרו ישועה ח"ש וישעי ביוה"כ ח"ש בזהות יבוא חסרן אל הקדש בזהות שהוא לכנח ר"ל כשאלם מתחיל על הנכח והדוגמא שלמעלה אשר כנגדו כמה דכתיב עיניך לכנח יציעו ויעתר יתכן לכנח אשתו כשאלם מביט ע"י האור והישע של שמו ית' בזה יבוא חסרן אל הקדש לתוך הקדושה ליד דביקות אמת בשמו ית' ח"ש דוד ד' אורי וישעי כשאלם מביט ומסתכל באלו הבחינות של אור וישע הבא מתחת ית' על כני' אז יראה שחין לאלם לירא משום דבר כי אט מתדה מ"י ר"ל מ"י חכ"י . וזהו ממני חירא ר"ל כשאלם מסתכל בדלתות הבורא וביל החסד אשר הוה ית' עושה עמנו ובאורו אור לנו אז ב"ה ליד יראה הרוממות וחיין לו לירא משום דבר זולת ממ"י אנכי ותכנינוי . מדת מילתא היא פ"י מי ש"כני ד' אלקיך כפון בלבו ויש לו אמונתי אלקות של חכ"י לה ב"ה ליד יראת ה' מי מעו חיי ממני תפחה ר"ל כשהשי' נותן לי עו ותעצמות ומיות עליון ואז ב"ה ליד פחד ממנו ית' חבל בקרוב עלי מרעים ר"ל היינו מיראה התחתונה היינו בקרוב עלי מרעים לחבלו את צערי צרי ואיביו לי ר"ל עש ב' מיני

תורת

פרשת

קדושים

אמת

כמ

קניי שונאים אשר הם מצידים להאדם ולבע"ח. וזו"ש ח"ג ללכול את צערי. וזו"ש ח"ג הסנוכאים צופו וצוממונו ח"ג ללכול את צערי. וזו"ש ח"ג הסנוכאים את הצדקים מנחמת זהם מובדלים לשמו ית' כמו דכתיב ויבדל אתכם מן העמים להיות לי ע"ז מה חפס. וז"ש כרי ולויזי לי דייקא ע"ז חאר דהמע"ם מאלו הכ' מיני שונאים לת חירא כלל כיון ע"ז לי פחד שמו ית' כי צטוה אני שהמה כשלו ונפלו צלי תקומה ולל יהי יכולת צידם להניק כי יפלו ממוענותיהם ויקים צנו חמה על צמותו מוהרז ק"ל.

פרשת קדושים

כפסוק קדושים תהיו כי קדוש אני ד' אלקיכם. איתא במדרש הה"ד ויגבה ד' צבאות במשפט. והאל הקדוש נקדש בצדקה. ר"ש בן יוחאי אומת הקב"ה נקדש בשעושה דין ומשפט ברשעים ואומתו הקב"ה נקדש בצדקה שמלמד סגורו' על ישראל ע"ב. דהנה הש"ת ביה גבוה על כל גבוהים דבאמת השו"ת מתנהג בעטה עם כני' ואף שאין ערך לגדולתו ולרוממותו ולכל זאת הוא מקטין ומצמצם א"ע כביכול לתוך המדות של חסד ורחמים כדו להטיב להנבצרים כפרט לרע ישראל וכל זה הוא לאוהבי שמו אבל מי שהוא גבוה כדעתו ואין משים יראת אלקים נגד פניו אז הקב"ה מגביה א"ע לרום השמים להעלוינים ואז ממילא נעשה דין ברשעים כזה שנעשה גבוה על גבוהים ונאה על גאים. והו' ויגבה ד' צבאות במשפט שהוא ית' מתרומם כשעושה משפט ברשעים. וכן והאל נקדש בצדקה דעניני קדושה מורה על הפרשה והבדלה דכשהקב"ה מלמד צדקה וזכות על ישראל אז הוא נתקדש דבשארם עובר עבירה או איה תאור רעה הקב"ה מלמד זכות עליו שהארם אינו חייב כדבר ולא בא זה מצד שמתו ושכלו כי אם מצד אחר כי כודאי הגשמה היא קדושה ואינה חפציה כרע רק שזה בא מצד החלק אב ואם של השותפין שיש באדם האב מזרוע בו' אשר מאלו החלקים של אב ואם בת האר' לידי עבירה. אבל מצד החלק של שמו ית' היא הגשמה הקדושה לא במהרה האדם חוטא כי הוא ממקום קדוש ומצא ע"ז שיש זכות על ישראל מזה נתקדש שמו ית' כשכפריש הגשמה שהיא חלקו מן הרע ומחזיקו בכשרות וזהו קידוש שמו ית'. והו' שאמר קדושים תהיו כי יש בכם גשמה קדושה חלק אלקי ממעל כי קדוש אני ומצד ישראל ראו להם להיות קדושים. וז"ש איש אמו ואביו תיראו ר"ל שכל אדם יתבול וירא מוחלק אב ואם שבו שלא יבוא ע"י אלו החלקים לידי חטא כי זה תלוי בקדושת

פרשת בחקותי

בפסוק ונפלו אויביכם לפניכם לחרב. האי לחרב הוא מוהרז דמה נפקותא באיזה אופן שיפלו ונראה דהני שורש כל הנסים הוא דלא מוקרי נם וחיזושו אלא בפעם הראשון וכוה תבין כזה דמצינו כפקודת עקרות מה שהתורה כתבה ור' פקר את צרה והי' פלא גדול ואח"כ מצינו כמה עקרות שנקדו ולא חשבם התורה לשום נם דמצינו אח"כ שרבקה היתה עקרה ונפקדה ע"י תפלת יצחק. וכן רחל היתה עקרה ונפקדה וכמו כן בקריעת ים סוף שאנו אומרים שירה על נם גדול כזה ואח"כ מצינו ביהושע שהעביר כל ישראל בתוך הירדן וכן רבי פנחס בן יאיר גבי נהר גינאי אך דשורש הדבר הוא דכל ימן שלא נפתח השער של זה הריכר כמו עקרות וכוהמה אז לאו כל אדם זוכה שיתחלו לו זה השער. אך אברהם אבינו נגודל צדקתו כגודל אהבת הש"ת וזה לנס ופתח לו הקב"ה השער ונפקדה אשתו וכיון שפעל אברהם פעם א' פתיחת השער וצינור הלזה אינו כול ויכלו הדורות הבאים אחריו להתעורר עוד פעם באותו נם וכמו כן בקריעת ים סוף שהיא נגד הטבע אך משה רבינו וכל ישראל פעלו זה הדבר שוב אין נם מה שיוכל יהושע אח"כ לפעול אותה הנם נמצא כשהצדיקים עושים א"זה פעולה כמו על מפלה שונאיו שהקב"ה שומע תפלתו ועשה הנקמה בשונאיו. לא די שהפעול' הזאת פועלת בשעת מעשה רק שהנפילה נעש' כחרב לדורי דורות כשארם מעורר הנפילה וישנה ממילא פועל הרביר שגם עתה מגיע להם נפילה גדולה וא"כ הנפילה הראשונה פועלת שתי פעולות בשעת מעשה ולאחר זמן. וז"ש דוד המלך ע"ה וחרב גפיות בידם ר"ל שיש לחרב שתי פיות שהולגת שתי פעמים. ונפלו אויביכם לפניכם ר"ל אותה הנפילה בשיצד לכם השונה תתעורר הנפילה הראשונה ואז יהי הנפילה הראשונה כחרב ויהרג אותם וק"ל.

פרשת נשא

ב"ם השמיני נשיא לבני מנשה גמאל בן פדהצור כמדרש אני פי מלך שמור דהנה תבין ויקרא יוסף את שם בנו הכבוד מנשה כי נשני אלקים את כל עמלי. ואת כל בית אבי ואת שם השני קרא אפרים כי הפרני אלקים כארץ עניי. דהנה יוסף הוא צדיק יסוד

תורת

פרשת נשא

אמת

יסוד עולם וכל הצדיקים נקראו על שמו והג' עיקר תולדותיהם של צדיקים מעש"ט ויש מיני תולדות היוצאים מה הצדיק בחינה אחת היא אשר הצדיק הוא השליט והמשכיר לכל עם הארץ הוא הממשיך שפע פרנס' ומוזן לכל העולם בני חיי ומוזניו וזו התולדה מכונה בשם אפרים מלשון פרו ז' רבו כי הפרני אלקים שהוא הממשיך פירות לעולם מוזן ושפע. ויש תולדה שני' הנולד מן הצדיק רהנה יש עולם התשובה ע"י הצדיק דאם ה' הצדיק דבוק תמיד בעבודת ר' ולא יהיה נופל אפי' רגע אחד במחשבתו מן דביקות ר' ואהבתו ית' ה' יכול להתבטל ממצויאות מחמת זה ולזה עשה הוא ית' סיבות ומגבלות מה שהצדיק נופל לפעמים במחשבתו הקדושה ושוב ברגע ואז אחיכ כשהצדיק מעורר א"ע ומתחיל להשיב ע"ז ולרפוק על שערי התשובה להשיג מחילה ע"ז שעבר על השבך פן תשבח את ד' אלקיך ומעורר א"ע מגפילתו ואז ע"י תשובתו מעלה כל קילקולי הרשעים ומכניס הרהורי תשובה בכל באי העולם אפילו כאותן שהם בעמקי שאול ואיב ע"י שבחה של צדיק נפתח שערי תשובה לבני אדם וזה הצדיק מכונה בשם מנשה. לשון שבחה ועיניו בא והתנשאות לכל העולם ע"י שבחת הצדיק. וז"ש גשיא לבני מנשה. אך באמת מאין בא התעוררות לצדיק שיעשה תשובה בין שבח אלקיו ונפסק מהדביקות אך בין שהצדיק משים אל לבו שכלא כל הארץ התחתונה אשר נופל שם הצדיק גם שם יש בח וחיות אלקות ואי"ב לא נפסק כלל מדביקות השם בני יודע שהשם עמו בכל מקום ואפילו בבהינה פחותה. ובכין הצדיק שזה לא היה כי אם סיבה מן השמים ליפול מדביקות עליון וירידה זו צורך עלי' היא כדי להעלות אח"כ כל הבני' ע"י תשובתו. ועיניו מעורר הצדיק א"ע לשוב לשרשו וממשיך כל הנשמות עמו ע"י תשובתו וז"ש ונשיא לבני מנשה ר"ל הנשיאות אשר בא ע"י הבחינה של הצדיק הוא ע"י שהצדיק חושב בלבו שגם שם בבחי' התחתונה הוא דבוק עם האל. וז"ש גמליא'ל ר"ל ג"ם ל"ו איל שגם שם הוא עמו האל רק שסיבת גפילתו הוא מן השמים כדי לפדות כל הניצוצות קדושות בעליותו אחיכ בו פדיה ר"ל שהקביה שהוא צור ישראל רוצה לפדות כל הניצוצות קדושות אשר הורידו בני האדם למטה וע"י הצדיק נופל תחלה במחשבתו אח"כ בחזירתו מבניה ומעלה הכל לשורשו וזה שקרא יוסף שם בנו הבכור מנשה ר"ל שאצל יוסף זה הצדיק מנשה אשר בשבתו מעורר עולם התשובה לזה הקדים ונתן לו משפט הבכורה מן הצדיק הממשיך שפע ופרנסה לעולם ואת שם השני קרא אפרים לרמו על בחינה שני' בגיל אבל יעקב אבינו רחוק ה' השורש והאב

של בני' וחס על זרעו לזה הקדים יעקב וישת ימינו על ראש אפרים ואצלו ה' חשוב זה הצדיק אשר במשי' פרנסה ושפע והצטרבות לבני' וכדאי הצדיק מנשה ח' ג"ב חשוב בעיני יעקב וז"ש ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו שזה הוא דבר גדול אשר כל העולם ניוונין בזכותו אבל אצל יוסף הצדיק אצלו הוא הכבוד מנשה ע"י השבחה שלופותח שערי התשובה בעולם אך זה אינו אלא כהצדיק שדבוק תמיד בקשר אמיני לעבודת ה' ואינו פוסק מחשבתו אפי' רגע אחד בזה אם אירע שנשכח ממנו רגע אחד הדביקות ונפל מדביקות אלקות זה כודאי היה משמים כדי להעלות כל ניצוצות קדושות בגיל משא"כ מי שאינו בכל אלה בזה השבחה אינו עושה פעולה ואין בא לו התנשאות מזה כי השבחה יש לו כקביעות ודרך עראי יש לו הדביקות זה אינו מעלה ומוריד לבני' רק שישמור מצות אלקיו בכלל מעבדיו וישמור את מחשבתו תמיד שלא לחשוב מחשבת חוץ. וז"ש המרשש אני פי מלך שמור ר"ל ששומר תמיד פי המלך ואינו עובר על רצונו ית' בהוזה הצדיק אף אם נשכח ממנו איזה רגע חוזר ועולה מיד ושב לשורשו ומעלה את כל הבני' בו' והכן :

פרשת קרח

ביחוקאל

בפסוק ואתה הוזרת רשע ולא שב מרשעו ומדרכו הרעה כי הוא בעונו ימות ואתה את נפשך הצלת לכאורה הוא תמות מאי משמעונו בזה הדרשנו בעונו ימות כודאי לא ימות רק בזה איזה טובה שהרשע ימות בעונו. ונראה דהנהיש כ' מיני צדיקים בעולם דיש צדיק שמרחה את הרע מעליו מכל וכל. ויש צדיקים שאין להם הזדככות כ"כ ויש כח ומציאות להרע אצלו. אך מחמת אמת המלך שבשמים וגורל אהבתו להשי"ת ואהבת הטוב הוא כוחר כטוב ומואם ברע ומכניע אותו תחת הקדושה והנהי' ידוע דכל דבר חושק תמיד לדיק א"ע אל מקורו ושרשו ובמקום שיש לו התנשאות וחשיבות. והצדיק בזה חשוב אצלו רק הטוב וזה הוא היקר בעיניו וכוחו בו בכל רגע ומציאות הרע אף שנמצא אצלו מ"מ הוא מאור במאם בעיניו אבל אצל הרשע הוא בהיפך שאומר לרע טוב ולטוב רע כבוחרים תמיד בהרע ומגניחים אותו והוא הדבר החשוב בעיניו והטוב שעושין הוא נמאם בעיניהם שאף אם עושין איזה דבר הוא מחמת הכרח או מחמת איזה פני' רח"ל. והנה (כמ"ש) כשמודמנים אלו שני

פרשת חקת

שני הצדיקים וזה הרשע להרדי וזה כזה נפשו ע"י איזה התוכחות שהצדיק מוכיח לרשע או שמקבל יסורים ע"י הרשע מה שמיצד לו או מתעוררין כחות הכמוסין אצל כל א' וא' לפי בחינתו אצל הרשע הרואה הטוב איך הוא נאמם בעיניו ואצל הצדיק אשר הטוב חשוב ונבזה ויקר בעיניו אז הטוב חושק וכוסף לרבק א"ע אל השורש אשר יש בהצדיק ונעשה הטוב של הצדיק כאבן השואבת ושואב אליו הטוב שנמצא בתוך הרשע - אבל הרע של הצדיק כשרואה את הרשע שהצדיק מוכיחו ואינו רוצה לקבל הטוב ממנו - אז נמשכת אל הרשע שהוא שורש הרע - ולמה לו להרע להיות אסור בזיקים אצלו הצדיק אשר מבניע אותו בכל רגע ובין שמשניג מקום הטוב לפניו אז הוא נמשך אחר הרשע וכל מין נמשך אחר מינו זינא כתר זינא - נמצא הטוב של הרשע נמשך אצל הצדיק ונשאר בשורש הטוב של הצדיק והרע של הצדיק נמשך אחר הרשע ונתחבר שם בשורש הרע - והוא בוננת שער המשתלח שהיו שולחין הבניי כל העונות והחלק שהי' בהם אל המדברה אל שורש הרע ונמשך אל מקורו וקובעין לו שם רובתא בתרומא רבא אל ארץ גיזיה כי הרע אף שנדרחה צדין ליתן לו מקום כיב כשהצדיק מוכיח לרשע ואינו שומע לו אז מצא הרע מקום ללון והרע קובע את מקומו אצל הרשע כי שם מקומו - וכזה תבין בוננת הש"ס וזה נוטל חלקו וחלק חבירו בני"ע לא וזה נוטל חלקו וחלק חבירו כנחיהם כיון שהטוב שלו יש לו שורש בעולם העליון עוה"ב א"כ כשהטוב נמשך למטה להצדיק - במילא גם רוחנית הטוב כעוה"ב נמשך אליו וחלק הרע אשר אצל הצדיק עם חלק גיזיהם נמשך להרשע - ומענישין אותו גם על הרע של הצדיק כיון שחבר בו אך דכאמת רגם עונש להצדיק לא טוב שהצדיק אינו רוצה שילקה הרשע ע"י וירש גיזיהם ככפלים והו שהבטיח השי"ת לנביא שהזהיר אותו שיוכיח להרשעים ואולי לא ירצו לקבל ויהיו מורין ויקבלו עונש ע"י ולזה הבטיח לו השי"ת שאף שהרשע יקבל עונש לא ימות עובר עון של הצדיק רק הרשע כעונו ימית ולא יהיו עונשו על ידך כי יהי' די לו בשלו ואתה את נפשך הצלת דיל הפרשת חלק הרע על הרשע ואתה תוכה לחלק חבירו בני"ע שתדבק כהטוב ונטל חלק חבירו בני"ע - ובמדרש ויקח קורח שעלך מקר רע לעצמו - ר"ל שע"י המחלוקת שעשה עם משה ואהרן עיי' נמשך לו כל הרע ונפרש ממנו חלק הטוב שהי' בו וז"ש התרגום ואתפליג קורח ר"ל שנחלק הטוב מרעו ונעשה כולו בו היכל:

בפסוק וירכר ה' אל משה קח את המטה - והקהל את העדה - איתא בילקוט ההיר מטה עוזר ישלח ה' מציון ררה בקרב אויבך והוה המקל שהי' ביד יעקב כמו שאמר כי במקלי עבדתי את חידרן הזה והוא תמוה - ונראה דכמה דקרוקים יש בפרשה זו - א' מה שבכר האריכו מפרשי התורה להבין מאי הי' זה למשה ואהרן דפעם אחת מצינו בקרא יען אשר מריתם את פי - ובתוב א' אומר יען אשר לא האמנתם כי להקרישני וחלילה לומר דהם המרו את רצון הכורא ב"ה וכאמת לפי רכרי כל הכפרשים נראה רמשה רכינו לא הי' חייב כדרכו וכוננו הי' לטובה אך שהי' לאיזה שגגה וטעות - גם ממה שאמר לו השי"ת קח את המטה נראה ג"כ דבנות השי"ת כמה שצוה לו ליקח את המטה עמו. כרי להכות את המלע וגם צדיק להבין מה הי' זה מעיט הנס כמה שיצא מים ע"י שהכה את המלע יותר מאם הי' המלע מוציא ע"י הריבוי ששניהם פלא להבות - או לרבר ויותר נראה דנהפוך הוא רלפי השכל מחויב הרחיבו של הצדיק - יכול לפעול בקל להוציא מים מאבן יותר מע"י הנאה בעלמא - גם מאי דאמר השי"ת ונתן מימיו הוא משולל הבנה דהוי סגי לומר ונתן מים רכיון דכאמת לא הי' הוצאת מים מן האבן כשום ררך ותחבולה - טבעית כי אם כדרך נס כי כאבן לא הי' שום לחלויות מים ויבש הוא ומה זה לשון מימיו - גם מה שאמר והוצאתם להם מים מן המלע הוא מיותר ובפל הרברים שכבר אמר ונתן מימיו גם מה שאמר ויקהלו משה ואהרן את הקהל אל פני המלע אינו מוכן - וחזיל דדשו זה א' מן המקומות שהחזיק מינוט את המרובת - אך הדרשה תרדש אבל אין לו ביאור לפי פשטות הענין - גם לשון פני המלע אינו מוכן - גם מה שאמר משה שמעו נא המורים הוא תמוה כמה נתחדש לו עבשו איזה כעס על בני ישראל לבנותם כשם מורים הרי לא מצינו בשום מקום שחשב השי"ת לחטא עבדו זה ששאלו מים שהרי פקר השי"ת ב"ה שיתן להם מים וגם משה לא קצף עליהם אז כעת השאלה ומאין בא כעס הזה קורם שהכה את המלע וברי לבאר לך כל זה צריך אני להאריך קצת ומתוכן יתבאריו הפסוקים כטובטעם ודעת רשורש הדבר הוא דראוי לאדם להיות אוהב את האמת להיות העובדות ומעשים וכל דרכים של הארם שלא לחסות א"ע מדרך הישר והאמת והאמת

תורת

פרשת

חקת

אמת

והאמת וכל זה הוא מחמת כשאלם נותן אל לבו שכל הנמצאים בעולם הם אמיתות מציאותו והוא קיום העולמו' ע"י האמת והוא העמוד של העולם שעומד עליו . ואל"כ כיון דכל האדם יש בו נשמת רוח חיים אשר נפח בו השי"ת צ"ה הבא ממקור האמת אל"כ ראוי ללמד להיות כל מגמותיו בכל עניניו להדביק את נשמתו בצורש האמת שלא לפסוק א"ע מהשורש כדי להיות באמיתות המקור של ח"ם אשר הוא כולו אמת אך אעפ"י שח"י דבר זה נודת אמת הוא מ"מ יש שני מינים דביקות במדה זו אחד להיות דבוק בהנהגה של אמת אשר העולמות מתנהגים ע"י להיות הכל מתנהג עפ"י הוישר ליתן שכר וגמול טוב לעושי רצונו י"ה ולמקיימי התורה והמצוות ולהעריש לעוברי רצונו כפי המדה אשר מתנהגים זרע ישראל למטה הן עובד או רע ח"ו אל"כ יש התנהגות של דביקות אמת אשר האדם הוא דבוק באמיתות מציאותו שהוא למעלה מן העולמות והוא רק התפשטות הטוב שפע רב לכח"י כל אשר יאטרונו זרע ישראל בלי שום מדה ושיעור לא כפי התנהגות האדם רק ההטבה בה ממקור האמת בתכלית הפשוט וזה הדביקות הוא רם וגשח מאלד שהוא למעלה מן האמיתות והעולמות והוא מלחו של יעקב שה"י מתנהג בדרכי האמת ובכל מעשיו ה"י מאיר בכל העולמות היות האמת המתנהגת בקו של האמת . וצוה הבין מה שחכמ"ל כל המענג את השבחה נותנין לו נחלה בלי מזריס שגח' והאלכהיך נחלה יעקב דהנה יעקב זכה לנחלה אשר אין לו גבול ומילר ומאין בה לו זה משום דיעקב ה' נותן תענוג והתפארות לכל העולמות באמיתות מעשיו אשר ע"י דביקותו בתמימות לב להאיר קרן האמת בכל העולמות ולחזו כלבד אלח לכל מגמותיו של יעקב ה"י לדבק היות הנהגת אמת של העולמות בדביקות אמת אשר הוא הנהגה ואמיתות מציאות עממותו י"ה שם למעלה דיבק יעקב את שכלו ויאלד מגדר העולמות ולח שהניח את העולמות למטה אלח אדרבה בהליכת יעקב בדביקותו למעלה באמת הפשוט משך עמו כל העולמות להיות הנהגת האמת של העולמות דבוק בטעם ומיות עצמותו הפשוט במקור ושורש האמת וצוה עשה תענוג גדול לתוך העולמות כי זה הוא שמחה שלהם כשמרגישין העולמות האידך היותם דבוק בעממות האמיתות של הח"ם הפשוט והאידך הם נשפעים ממקור האמת

והח"ם אשר וזה ה"י העובדות של יעקב צבינו תדיר לכך זכה עבור זה לנחול נחלה בלי מזריס להיות שכרו ג"כ בלי שום גבול ושיעור : והנה לאותן השני בחינות של הדביקות הנ"ל לאותו הנהגה אשר העולמות מתנהגים עפ"י דרך האמת מכונה בבח"י נקודה שהיא תחת האות שהאותיות מתנהגים כפי הנקודה אשר עושים תחתיו כי הנקודה מנהיג את האות וכמו כן הנהגת אמת של העולמות לפי התנהגות התחתונים לפי ערך זה יונקים השפע מהעולמות . אבל לאותו הבחינה של העולמות אשר הוא בהתפשטות אמיתות עצמותו י"ה בח"י טעמים וכחדי אמתיות אשר הוא למעלה מן האמיתות והוא מתנהג עפ"י הטעם האחר למעלה מן האות כמו כן העולמות מתנהגים ע"י היות הנשפע עליהם מהתפשטות האמת והטוב אשר הוא דק מן הדקה והוא תענוג ואור נעלם אשר הוא מאיר לעולמות הרוחניים תענוג בלי שום שיעור ומדה ושם חינו רק טוב ארצון הפשוט . וכשאלם מדבק ח"ע בדביקות העליון במקור האמת להיות דבוק בטעם העליון אז הוא באל"כ השגה של טובת הבורח האידך שהוא טוב ומטיב . וזהו שאמר דוד המלך ע"ה טעמו ורצו ר"ל כשצבולו לבח"י ודביקות של טעמים להיות יולת מגדר העולמות אז תרלו כי טוב כ"י הוא י"ה שמו ע"ם הטוב התפשטות הטוב האמת בלי שום גבול וזה ה"י בח"י יעקב אשר יאלד מגדר העולמות והדביק היות האמת של התנהגות העולמות להיות מרגישין בטעם נועם אמת העליון הפשוט בלי שום זמאום והוא ה"י דבוק בבח"י הוא"י של הו"ה צ"ה והוא ה"י הברית התיכון המצריח מן הקלה אל הקרה והוא הדביק כל העולמות לשורש האמת של ח"ם כמ"ש חז"ל . וזה מורה הוא"י על התחברות ודביקות ועפ"י"ה תוכל להבין דברי חז"ל ומימותם דלמרי כל אמתם דריבוע אמתתו ותרי חומשי באלכסונת' דהנה אמת הוא מדה בח"י קו הוא"י הנמצא דריבוע של ד' אמות הו"ה צ"ה אשר הסמארי"בד' עולמות אצ"ע דיו"ד הוא מרמז על עולם חליו' והבריאה הית נגד ה' עליונה ועולם היצירה הית הוא"י . והעולם העשיר הית נגד ה"ה אחרונה וכל עולם ועולם מלול מחזירו ח"כ בכל עולם יש הארה של ד' אמות השם הח"י צ"ה וב"ש ייעקב דהוא הוא"י הממוצע המחבר את האלה לאות האחד וא"כ כשיעקב דבק ח"ע אל מקום עליון דבוק באמיתות עצמותי יח"ש במקור האמת וה"י נועה ח"ע לאלת מגדר העולמות

ללכת חוץ אל רוח המעלות דהוה צחי' תלכסון אשר הוא יוצא מקו הישר דרך תלכסון ואז פעל יעקב זי'יאה ורוסס זו ע"י הו"א"ו ללכד כל העולמות עולם שלמעלה עם עולם התחתון להיות נעוץ סופו בהמלתו וזהו דביקות וחיבור ה' אחרונה אל ה' עליונה דהוה הארש והמקור להיות תס' הבנים שממה וזהו שאמר הש"ס דביציאת יעקב פעל להיות אמתא ותרי מומס ר"ל צ' ההי"ן אשר נתחברו ע"י הו"א"ו וזהו צחי' תלכסון ר"ל כשנטה יעקב את עצמו מההנהגות הישר והאמת של העולמות להיות מרגיטין הנועס והועס :

עוז ובצורה שלמעלה להיות נתחקים זה ישלח ה' מציון ר"ל מהלדק המכונה בשם ליון כלומר ע"י דביקות הלדק דביקות אמת הרוחנית העליונה צהטי"ו זו יכפה תף ומתחיק העוז והבצורת מכ"י ומבטל כל הדין מעליהם וקובע להם דוכתת במקום אחר להיות הקב"ה וב"ש שופך חמתו על העכו"ם שהם שונאי השי"ת ח"ש רדה בקרב חויצך ר"ל שימשול השבט והבצורות בקרב האומות שהם שונאי השם וישראל תכל על כר"י גמשך שפע רלון ממקור התענוג . ומעתה נבוא לדברי הפרשה הג"ל דהשי"ת ב"ה אמר למשה קח את המטה דהוה ה' ג"כ כל צחי' יעקב כמו לתמרו-צוה"ק יעקב מלצר ומשה מלגאו ר"ל למשה הוא ה' הפנימית של כל העולמות והוא הדענה המחבר את העולמות למקום וה' דבק תמיד בשכלו אל חיות האמת של הא"ס הפשוט בעצמותו ית' אשר ה' הנהגה אשר ה' למעלה מן הנהגה של חיות האמת . אשר מתנהגים בדרך העולמות וזה שאמר השי"ת ב"ה קח את המטה ר"ל זה הכרעה אשר הוא מכריע בדעתו להטות א"ע ללכת חוץ מגדר העולמות למעלה מן הנהגה הבזולות והוא יכול להנהיג את העולמות העליונים כפי חפצו ורלנו ולא כפי הטבע אשר הוטבע בהם ולכך זכה משה למטה חלקים אשר ה' חקוק עליו סס המפורש שהיה יכול להטות כל העולמות חוץ מדרך הטבע אשר הוא צחי' חלקי גימטריי הטבע וזה שהשי"ת ל"ה לו שיקח בחינה של מטה זו ולהקהיל את העדה ולקרב אותם שיוכלו לקבל השפע עליונה אשר הוא למעלה מן העולמות ושהיו נדבקים אל הנהגה של עצמותו הפשוט אשר עס יכולת להשתוות כל דבר טבעי וכל הדברים מאועדים לעשות רלון הלדק ח"ש לו השי" ודברתם אל הסלע לעיניהם ר"ל אל הסלע העליון דהנה השורש והמיות של הסלע הם בצורתיות סלע אשר הם הריחמיות והוה צחי' ספר משלשה . ספרים אשר הם מוזכרים בספר יצירה כמו שכתוב לקמן ורצה הקב"ה ית"ש אשר ע"י דיבור של אל משה אשר יקבע אותן משה רבינו הצותיות של הג"ל צפה ב"ה מולאות אז יגלה להם ע"י דביקות עליון אשר יהיה לו בעת דיבורו מקור של הצותיות דהוה צחי' ספר מג' ספרים הג"ל והמיות הנעלם בצותיות של סלע ואז כשיתמלח הסלע מחיות המקור של הא"ס התפשטות הטוב אז תלח מיס כי המילוי של תיבת סלע דהוה סמ"ך למי"ד עי"ן תורות האמצעים הם מיס וזה המילוי בת ממה שנתמלח מהשפע של

וזהו כוונת חכ"ל כל המענג את השבת נותנין לו נחל' בלי מצרים ר"ל להשבת הוא העולמות והוא הנקודה של ששת ימי המעשה הוא מרמז על חיות הפנימית של העולמות וכשאתם מנהיג זה החיות להיות מדביק זה החיות בטעם הרוחני של אמתת מליאותו כמו שהארכנו כג"ל והם מרגיטין הליך הם נשפעיין ונדבקיין בחיות הא"ס של המקור אשר שופע לתוכם וזהו תענוג שלהם ותלם המעורר זה התענוג ומענג את החיות הג"ל המכונה בשם שבת להיות נהנין מיו אמתת עצמותו אשר הוא בלי גבול ואז עבור זה רוצה להנחיל נחלת יעקב שהוא בלל מייר וגבול כיזה ה"י מדת יעקב כמ"ש חכ"ל צמס' שבת לת כחברתם שכתוב בו קוס התהלך בארץ לארצה ולרחבה ולא כימק שכתוב בו לך ולארעך אתן תלל כיעקב שכתוב בו ופרכת ימה וקדמה . והוא כדברינו הג"ל דיעקב פעל תענוג בכל העולמות שחיבר כל ה' עולמות לתענוג שלמעלה הימנו אשר הוא בלי גבול וזהו שאמר יעקב כי צמקלי עברתי את הירדן ר"ל כי מקל ומטה יעקב הוא צחי' הו"א"ו אשר ע"י דביקותו שדיבק חיות האמת הנהגה של העולמות אל דביקות עצמותו אמתת מליאותו אשר הוא רק התפשטות הטוב ושם לינו צחי' סכר ועונג גבולות כי עס המקור אשר ממש ישאבון כל מיני השפעות לכניי ושם לינו צחי' סכר ועונג כי עס המקור ושם אין קיטרוג ומסעיין על כניי וצוה העביר יעקב כל הדינים היורדים למטה ע"י התפשטות הטוב אשר המשך מן המקור הבאר מים חיים אשר חפר בדביקותו שכלו בנועם עליון ח"ש כי צמקלי ר"ל הטיה הג"ל כלומר צמה שנטה א"ע לדביקות עליון חוץ לעולמות עי"ש עברתי את הירדן העביר מכניי כל הדינים היורדים ממרוח צחיבת ירד"ן יר"ד די"ן וזה שאמר דוד המלך ע"ה מטה עוון ישלח ד' מציון ר"ל להטות

תורת

פרשת חקת

אמת

ולאמר יען אשר לא התמנהס צי להקדישני לעיני בני ישראל שהקב"ה רנה שמשפ יפעול להם להם ע"י הדיבור לצד ע"י שדבר אל הסלע בדביקותו ע"כ וידבק א"ע אל אמתה מציאות עצמותו יח"ש ויהע"ל ויגלה להם המילוי של חיבת סלע הנשפע מחיות מקור העליון אשר יוכל הנדיק לשנות הטבע ע"י דיבורו הקדוש ולא ה"י נתקדש שמו ית' כי היו רוחים חשיבות של פעולת דיבור הנדיק אשר הוא יקר בעיני ה' ולא ממנו וילכו הכ"י ויהיו לוקחים מוסר לעצמם ח"ך לקדש אדם א"ע וכל חיבורו ודיבורו להיות כל ה' מולמות הפה שהורים להיות לדבק במקור האמת וכל א' יכול לבנות לבנות לבניה זו א"ש ישמור שפתיו מלפגום אותם וידבק א"ע אל המקור האמת משא"כ כשעשה משה זה ע"י פעולות השמות ר"ל ע"י הכתת המטה אשר ה"י חקוק עליו שם המפורש אז אמרו לבלם דמשה זכה לזה המטה לבד יכול לפעול מה שרואה - לבל ש"ר בני אדם אשר לא ישיבו מטה חלקים לא יהא להם יכולת לפעול ולשנות הטבע ועי"ז נחמטע האמונה מקושט צ"י אשר היה נתקדש שם שמים ע"י עולם הדיבור של משה וי"ש יען אשר כו"אח פי בני מריב"י ר"ל שפגמו בעול"י הדיבור לבל משה בגודל דקתו לש"ש נחב"ין - ויותר ח"ן להאר"ך ותן להב"ם:

בפסוק ע"כ נאמר בספר מלחמות ד' את והב בסופה ולבאורה חינו מונן בתיזה ספר נאמרה דבר זה ובי"ג לנו ספר מלחמות ד' ונראה להנה ח"י בספר יצירה בשלשה ספרים נברא העולם בספ"ר וסופ"ר וסיפוי"ר והכוונה לספר מרמז על בחי' של ציור העולמות אשר נעטיירו האותיות במחשבה ה"א וכדומה - וספר מרמז כשאלו האותיות אל השגלות ונחבולו בספר במכתב ובאלו לכלל דיבור , וסיפור הוא מרמז על חשבון וצירוף אותיות וגמיטריאות וצירוף שמות ועי"ג בחי' חלו יש שורש לכל מיני מציאות שיש בעולם כי ח"ן לך דבר בעול"י אשר ח"ן לו שורש נעלם רוחני צ"י ספרים הג"ל והנה ח"ן רוחים שנמצא בעולם מלחמות השם כלומר הח"ך שהרשעים רוצים ללחום עם השי"ת צ"ה ולבאורה יפלת מח"ן בה זה דה שי"ך לומר דהשי"ת צ"ה לוחם עם האומות ויעשה נקמה בזנאיו כמש"ה מלחמה לך בעמלק אבל מה שהרשעים לוחמים עם השם זה הוא פלל - וע"כ יש לו ג"כ חיה מציאות בספר הנ"ל מלחמות ג' ספרים שנברא בהן העולם כי כל דבר יש לו שורש בספר עליון וצ"ך להבין מה

של מיות העליון ע"י הדיבור של הנדיק בדביקות עליון , וזה שכתב ונתן מימיו . רנה לומר מים הרשעים הגנוזים בו וכמו שאמר והולאתי להם מן הסלע ר"ל מפנימיות של הסלע חולית מים כלומר שחרתה לפתוח מקור השפע הקדושה של מים מן הסלע גופי' אשר נשפע בו מלא רצון חסרת מים ע"י התגלות המקור אשר נחמלה החיבה בהטבה עליונה אשר הוא למע"ל מן האותיות והעולמות - ואם משה ה"י עושה כאשר כוה השם ה"י יולא קידוש השם גדול שהיו רואין כל זרע ישראל גודל פעולת הנדיק ודיבורו הקדוש אשר ע"י דיבורו בקדושה ה"י מגלה חוץ הדיבור והחיבה היו"ל מפי הנדיק את המקור העליון וה"י משפיע לחוכו מהתפשטות הטוב נעלם בחוץ היות של האותיות והדיבורים ובה יכול לפעול בדיבורו ח"ך לשנות הטבע ולהשפיע לכל זרע ישראל כל מיני הטבה אבל משה רבינו בגודל דקתו חשב שזה חינו חלל בנם יחיד ש"ז יכול הנדיק לקשר אותו במקום עליון במקורו ושרצו וסם פועל כל השנים שרואה ח"ך לשנות חיה נ"ס גדול כי מה שצ"ך דרך הטוב אשר מתנהג בעולמות זהו דרך הטבע אבל מה שצ"ך ממקור העצמיות של הטוב אשר הוא חוץ מגדר העולמות זה מיקרי נ"ס לשון הרמה למקום גבוה ע"י הרימו נ"ס ולחיות דברים קשה מאוד כי ח"י אפשר להיות לבד של רבים להיות כולם דבוקים למעלה אל המקור וללאת עמם חוץ מגדר העולמות ולשנות הטבע עבורם ומשה הסתכל בצנ"י וראה שהם עדיין רחוקים מבחינה זו לכך כתיב ויקהל אותם אל פני הסלע ש"ל ה"ירוצה לקרב אותם אל בחי' ההגל"י ה"הו חותיו"ל של הסלע בחי' הספר ולהתנהג ולהוציא אותם חוץ מן העולמות ולשני הטבע ע"י המלואים שנ השפע הב"ת ממקור העליון וה"י הדבר קשה למשה מאוד ש"ל יה"י חילול השי"ת ח"י לכך כעם עליהם ולאמר שמעו נ"ה המורים המן הסלע הזה נו"לית לכם מים ר"ל וכי אחם סבורים שובחי' התגלות של הסלע החמתון . ותף ש"הה דבוקים בבחי' סלע זה בבחי' של התהגות העולמות אשר הוא דרך טבע וכי לוכל בלל דביקות עליון לשנות הטבע עבורם ולהוציא מים מחלמ"ש לור ושהמת כעם צ"ה לכלל עעות - ח"הו שאמר וירם משה את ידו ויך את הסלע במטם פעמים ר"ל ע"י המטה ש"הה חקוק עליו ש"המפורי' בזה הכה את הסלע פעמי' ר"ל שבי' הב' נדיים דהיינו אותיות התארוכים של סלע ונשאר מים בר"ל - ח"ש וילכו ממנו מים רבים וזה שכתב להם השי"ת

תורת פרישת פנחס אמת לב

מה תועלת יאל מזה זשיה ומוסן טעם לטבח ע"כ יאמר צ"ם מלחמות ד' ר"ל שלם הדבר דנמאל זה צאורש של הספר הנ"ל הול עבור כמי שיהי א"ת וה"צ צסופ' דהנה תיבט א"ת מרמו על היראה כמו דכתיב א"ת ד' חלקך תירט ונקרל א"ת דהול כמו עם דר"ל דמחוד הירא' בל האלד לחוד אהצ' והיא מדה הגוררת חל מדה האהבה וה"צ הול אוריות א"ת צ"ה ד"ח עם ה' נכלל צ"ו של וה"צ והנה ה"צ מדה דהול א"ת וה"צ דהול אהבה וירא' צסופה הול ל"יוק שני שמות חדני גימטרי"ם ס"ה חלקי"ם גימטרי" פ"ו והול ה"ציוק של תיבט סופה שהול מלשון סופה וסערה וגם רוח סערה עושה דצרו שסם ניכר עליטת כמו ולדנותו וכטאלד מחצונק הא"ך גסם צסופ' וסערה שהול דין נמאל כמו חיות חלקות ומחוכו בל ל"די יראה ותיבטה ולו יכול להפוך ה"ציוק הנ"ל ונעשה יחוד של התיבטה הנ"ל לטובה כמש"ה חלקים נתן לי לשון לימודים שבלשון לדיק מוכרע הדבר לקב זכות וט"כ ע"ז מה שנמאל הרע מכל מקום כשמהצונק האלד בכה הנעלם צו מחיות ועליעט חלמותו וחלקותו בעולם ולו יכול לבזא האלד ל"די דביקות היראה ותיבטה ולהפך הכל לרחמי ולשנות ה"ציופי אוריות מתיבט לרה לרלה ולו נעשה ע"ז הרע כסל לעוב והכל נחתק ונעשה כולן רחמים חמן :

פרישת פנחס

בפסוק ויאמר משה יפקוד אלהי הרחמות לכל בשר איש על העדה אשר יאל לפניהם ואשר יבזא כו' . צמד"ט תגחומח ילמדיו רצינו הרותה בריות משונות בי"ל מצדך . כך שנו רבותינו הרותה בריות משונות אומר צדוך משנה הבריות . אכל חס ראה אוכלסים הרצה אומר צדוך חכס הר"ס לפי שאין דעתן שיה והול חמוה . ונראה דהנה עיקר חיות ה"ציוק הול כשרותה שנחמד לזרע ישראל כל מיני חסדים טובים וכסהם שלימים בכל מיני שלימות הן בעבדות השם והן בצרכי עוה"ז . שאל יחסר להם שום דצר זהו חיות ה"ציוק ותמיד הול משתוקק וכוסף ע"ז אכל ח"ו כשהם נעדרים מקצבות החלו ולו לא יערצ ל"ציק נפשו והנה ה"ציוק עושה בשביל זרע ישראל שני דברים . אחד שאף שהוא תמיד דבק בשכלו צנועם עליון לתקן שרשו והול דר בשכלו וד"ציקתו צמקוס עליון לחיות צנועם ל' ולצקר בהיכלו חעפ"כ עבור אהבת ישראל הול מוריד ח"ע לפעמים מד"ציקות זו ומשגיח על לרי זרע ישראל צעניקת פקיות להשלים חסרונם ולהמשיך להם כל מיני השפעות טובות ונוסף עוד על זה מה שה"ציוק עושה משוס דיש שני מיני ההגה' כחשר הארכנו לעיל צוה פ' חוקת צב"ד דיש הנהג' אשר העולמות מתנהגים ע"ז כפי זכות הצנין אשר מטיבים לטובים ולישרים ולהעניש לעוברי רצונו ולמנוע מהם השפעתו . ויש הנהגה אחרת אשר הול למעלה מן העולמות

מה תועלת יאל מזה זשיה ומוסן טעם לטבח ע"כ יאמר צ"ם מלחמות ד' ר"ל שלם הדבר דנמאל זה צאורש של הספר הנ"ל הול עבור כמי שיהי א"ת וה"צ צסופ' דהנה תיבט א"ת מרמו על היראה כמו דכתיב א"ת ד' חלקך תירט ונקרל א"ת דהול כמו עם דר"ל דמחוד הירא' בל האלד לחוד אהצ' והיא מדה הגוררת חל מדה האהבה וה"צ הול אוריות א"ת צ"ה ד"ח עם ה' נכלל צ"ו של וה"צ והנה ה"צ מדה דהול א"ת וה"צ דהול אהבה וירא' צסופה הול ל"יוק שני שמות חדני גימטרי"ם ס"ה חלקי"ם גימטרי" פ"ו והול ה"ציוק של תיבט סופה שהול מלשון סופה וסערה וגם רוח סערה עושה דצרו שסם ניכר עליטת כמו ולדנותו וכטאלד מחצונק הא"ך גסם צסופ' וסערה שהול דין נמאל כמו חיות חלקות ומחוכו בל ל"די יראה ותיבטה ולו יכול להפוך ה"ציוק הנ"ל ונעשה יחוד של התיבטה הנ"ל לטובה כמש"ה חלקים נתן לי לשון לימודים שבלשון לדיק מוכרע הדבר לקב זכות וט"כ ע"ז מה שנמאל הרע מכל מקום כשמהצונק האלד בכה הנעלם צו מחיות ועליעט חלמותו וחלקותו בעולם ולו יכול לבזא האלד ל"די דביקות היראה ותיבטה ולהפך הכל לרחמי ולשנות ה"ציופי אוריות מתיבט לרה לרלה ולו נעשה ע"ז הרע כסל לעוב והכל נחתק ונעשה כולן רחמים חמן :

מה טובו חלה"ך יעקב משננותיך ישראל דהנה יש צחי' יעקב וישראל דר"ל דלפעמים אלד עושה . עובדת ופינו מולא שס חלקות זולת צסוק המעשה זהו צחי' היו"ד עק"צ ר"ל דהחכמה של חלקית המרמו בי"ד בל צעקב לצסוק . אכל כשהאלד הול"ך דביקות הישר ותיכף בתחלת העובדת הול בשביל כבוד שמו ית' מרגיש חיות חלקות ולו הול מכו' צסם ישראל ר"ל ישר' ח"ל שהול מרמו על ד"ציקו הישר וזה הד"ציקות לריך להיות צתמידות רק דלפעמים דרך ערתי ר"ל צחי' יעקב להשיג ע"ז עכ"פ צסוק חכמה ית' וז"ש מה טובו חלה"ך יעקב . צמדריגת יעקב הול חל"ך רק צבחינת חולה לחולה הול ערתי . וזה שאמר הכתוב מה טוב זומה נעים הדבר כשהד"ציקות המכונה צסם יעקב הול חל"ך צבחי' חולה רק לפעמים . אכל משננותיך ישראל שהד"ציקות המכונה צסם ישראל יהי צבחי' משכן שיהי צתמידות דרך קבע וק"ל :

שמעתי מאלדמ"ר הרב הקדוש דיש צענית המורה כמה צחי' ללל כל צבד דחשוב לפניו ית' המורה גופת רק הכנת המורה והסיצה שאלד מחשב ח"ה

תורת

פרשת

פנחס

אמת

רמז כפי מה שכתוב בתיקונים על פסוק כוס ישועות אשא חמש אלכזרות דסחרון לכוס מרמזים לה' ישועות עילאין דנפקין מנו עלמא עילאה עולס החירות ר"ל שבע כלין מנו"ן שערי בינה שכל אחד כלול מעשר קדושות והן הן אלוהיות מלפ"ך כפולות ופשוטו' זה פירוש הכתוב ותקרבני צנות זלפח"ד שהיו מקריבין עמחמס' לשרסם עליון לה' ישועות הני"ל הקרוין זלשון צנות דסחרין לשכינתא מחמתה הם מקבלין שפע ממקור עליון וקראוין צנוה של זל"ף ח"ד אילן חד דלית חמין פירוד צמוד תרין רעין' דלח מהפרשין אז זל"פח"ד זל"פח"ד כי ה' אלוהיות מלפ"ך כפופים רמוזים לגבורות קדושים שמטיילין פחד על שאנאי ישראל שלח יתקרבו אל קדושה עליונה בן חפ"ר לשון צאר חפרה שרים הכל שורה אחד בן גלע"ד ע"ד שיעקב קרא לו ג"ל ע"ד הוא ג"כ עולם החירות מיתוק הדינים שש של ע"ד בחילוף של שם חלקים :

א יאמר בן גלעד ע"ד זה ש"ע ודל"ת רבתי הרמוזים בפסוק שמע הם אלוהיות ע"ד מחמת שגגתו עם צ"י מיהדים שמו ית' לעילא ותתא חנו מעירים על יחודו של עולם ית"ש וקבלה לנו שם ח"ת צבחי' דכר השוא ח"ת זה בן גלעד הנהגלה לנו שם א"ח ע"י ע"ד רבתי' בן מנשה לשון נשני זה כל עמלי מחמת זה העולם כולו עובד דלית ביה רע כלל נשכחו ימי הרעים העובדים בהתגלותו של עולם החירות ואלה שמות צנותיו ד' ישועות הני"ל כ"ל יש לה שם מיוחד בפ"ע מחמת פעולתה העובד שם ראשון מחל"ה לשון מח"ל לה' כי תמן מקור הסליחה הו' לשון מחול' לזדיקים לעתיד לבית' שית עם הצירוף שיהם רמז מחלה נוע"ה פי' שגו ואיזכר כל מחלה מישראל מחמת מיתוק הדינים הגל"ה לשון חג לה' שמחה וחמדה תמן דלית תמן ענינו כלל רביעית מלכה בהתגלות מלכותה קדישא ותלצה הוה רמז שכיני' היא מרוצה לעשות כחפצם וכרצונם אחר ההגלות אור העליון מעלמא דחירות' ונעשה מצרה רצ"ה מיתוק הדינים והו' ותלצה זה פי' הפסוק ותעמודנה ה' ישועות לפני משה צחי' דעת ולפני אלעזר הכהן גדול העליון ולפני כל צ"י הנה לנו תחומה בתוך אחי צביונו אז הוא לשון רגון כמו ולא אזכר כלומר רגונינו שיהי' לנו תחומה צבחי' ח"ח דכר זה בתוך אחי צביונו' ויקרב משה יתא משפטן משפטן גו"ן רבתי עולם החירות מין שערי בינה לפני ה' דייקא ויתמר ה' אל משה בן צנות זלפחד דוברת פי' כן הוא שבעין עטרין עלאין בגימטריא' כן' נתן התן להם נחלה גמ"ל ה' בתוך אחי

העולמות אשר העולמות מהנהגים לפעמים ע"י הנהגה עליונה הבא מכה עלמותו הפשוט של הא"ה אשר משרש הנהגה זו נמשך שפע לכל העולמות והנבראים בלי שום מדה וגבול והנה הצדיק עצור בהצנח ישראל יורא מגדר העולמות לחון מהם ומדבק את עצמותו אל הנהגה עליונה וממשיך את השפעת הנהגה הני"ל לתוך העולמות להיות העולמות מהנהגים ע"י הנהגה הפשוטה הבא מעצמותו ית' ומשם ממשיך הצדיק שפע בני חיי ומזוני וכל מיני השפעות טובות לזרע ישראל' וזהו שביקש משה רבינו ע"ה מאת השי"ת שיפקוד את זרע על זרע ישראל שיהי' על צחינה הני"ל אשר יורא לפניו ה' שיהי' יכול לזאת חוץ מגדר העולמות ולהביא השפעת הנהגה זו אל העולמות להמשיך משם לכני" כל מיני שפע וצרכה' והו' שאמר המדרש הרואה צרות משונות כילד מצרף ר"ל להצדיק מוסר נפשו עובר זרע ישראל ומטריח א"ע לזאת חוץ ולצוא ולהמשיך להם שפע ומזון ופרנסה וכל טוב' ואל כשהצדיק רואה שיש צרות משונות בעולם כלומר שנמלחו רשעים בעולם ותנשי בליעג אשר נמשלו בזהמות וחיות רעות והם מלערים להצדיקים אף שהצדיקים נותנין להם שפע וחיות' ע"ז אמר כך שמו רבותינו ואומר ברוך מהנהג הצרות כלומר להצדיק אף שרות' אלו צרות רעות עובר זה אינו מניח דביקותו וצטחונו בהם ואלה הצרות ישראל הכללי אשר הם דבוקים בהצדיקים והוא ממשיך לזרע ישראל כל מיני חסדים טובים והמסכה השפע ומשם צטחונו בשמו ית' שדוראי לא יעוצו ד' את חסידיו ויעשה נקמה בשונאיו' ומסכה את דעתם לטוב וצדיק נותן הודאה לשעבדו כאלו כבר נשתחו אף שעדיין שופים במדרס מ"ח אומר הצדיק שצח על צטחונו להנס שיהי' בזהרה וכי"מ בשל"ה הקדוש על המדרש הידיון ישראל לומר שירה על הנס העתיד לבוא בו' שממחה גדול צטחונו שיהי' לזדיקים אחי"כ וזו יהי' אללם העצר והעתיד שיון וכללו כבר נשתחו ואומר צדיק על זה השבח ושיר ברוך משגי הצרות שדוראי השי"ה יגה ויהפך את דעתו ויפרע את עמכם ויקלקל את מהשבתם ואל אסרוהם וכוללים הרבה של בני אדם ר"ל הרואה זרע ישראל הכשרים אשר מתספים א"ע לעבוד את השי"ת וידבקו בצדיקים ע"ז ראוי ליתן שבח ברוך חכם הרזים שתף שכי"ת יש לו שכל אחר ועובד את השם בצחינה אחרת מ"מ הכל אחד בזה ממקור אחד ועליה' הנוח צרכה טוב תמן סלה :

בפסוק

ותקרבנה צנות זלפחד כו' אפשר לומר ע"ד

אזיהם כלומר כרונם שיהא להם הי' ישועות הנ"ל בצמי'
 א"ח דבר משפיע לכנ"י' או יאמר בן חפר שהוא בגימטרי'
 רפ"ח שהס' ד' פעמים ע"ב דיוע ששם ע"ב הוא עולם
 המחשבה וזבל עולם ועולם מ"ד עולמות אצ"ע הוא ג"כ
 שם ע"ב עם הכולל ובעולם היצירה שם מ"ה עם הוי"ה
 פשוטה ג"כ שם ע"ב ובעולם העשיה רבוע שם הוי' ג"כ
 ע"ב והנה חמשה ישועות הנ"ל אובזין לכנ"י כחמש עלין
 תקיפין דאובזין לשושנה לשומרה מכל זינין צישין דלת
 יתקרבון לה ורונס למשך לכנ"י שפע זרכה מעולם
 המחשבה מכל ה"ד עולמות אצ"ע כך הוא כוונת ה"ה
 ישועות הנ"ל בהתקרבם לפני משה סוד דעת עליון כחמ"ר
 הכחוז ותקרנה בנות כלפמ"ד לפני משה כנ"ל ולכן בצחינה
 זו נקראת ג"כ בן חפר שהוא בגימ' ד' פעמים ע"ב והבן'

פרשת מטות

בפסוק

ומקנה רצ"ה לבני ראובן ויאמר משה בן
 לכה ערים לעפכם וגדרות ללכנס. והיואל
 מפיכם תעשו ובמדרש ה"ה"ל לב חכם לימינו כו' דמשה הפך
 הדבר והקדים הטף להלאלן וכדי להביך למה הם הקדימו
 הלאלן לעפם ומשה הפך הדבר ועוד הלוי לאמר להם
 והיואל מפיכם תעשו מיופך דכבר התנה בעמהם בתנאי
 כפול אך שורש הדבר הוא דולתי' כריך טעם על בני גד ובני
 ראובן דהיו לדיקים גמורים מפני מה מתאסו בארץ המדה
 והתאלו ליעול חלק כחלתם דוקא בחוק לארץ דולתי' הי'
 כונתם לשם שמים ולת צביל אחיה הנאה גשמית אך שורש
 הדבר הית דהנה ידוע דכרי בעש"ט הקדוש המוצא בספרים
 דרכושו של אלם כמו בהמותיו ועבדיו דזה הוא ודלתי חלקי
 נשמתו המתנולצים מנפשו ורוחו אשר הניולצים שלו בלתי
 ומתפשטים לדברים וחלקם תמרים והנה הם מזדמנס
 לאלם להיות משמשין והונו ורכושו וצול ורלה מצבותיו
 הקדושים אשר תמיד הי' עסקיהם לזכר יצולות שלהם
 והיו רועי אלן תמיד מחמת שידעו שהם מחלק נשמתם
 ושרשם אשר נתפשט במקנה שלהם ולכן היו מנהיגים את
 הלאלן למרעה טוב למקום אשר הבינו צרות קדשם שהוא
 ראלוי לזכר הניולאות קדושות והם במקנה בע"ה ח"ש ומקנה
 רב הי' לבני ראובן ולבני גד שהי' חלקי נשמתם ורוחם ונפשם
 נתפשט הרבה בצורך התקנס והבינו שבעבר הירקן שם יש
 מקום ג"כ למרעה הלאלן אשר שם בנאות דשא יוכלו לרעות

את כאלם ולזכר כל הטוב מהם וזה הי' יקר מאוד צעייניהם
 לכך תפסו צפיהם והקדימו תחלה גדרות אלן ובהנה ללכנינו
 וכוונתם הי' לשם שמים אלם משה רבינו הבין הדבר ויאמר
 להם כך עשו בנן לכה ערים לעפכם ונתן להם ענה לתקן
 חלקי נשמתם בצופן אחר והקדים הטף שפן כריכין שמירה
 יותר נשהם בקטנותם ואין בהם שכל להיות עושים טוב
 והתיקון להטף ולהבנין קפים הוא כך כאלדס עושה
 מעשיו בקדושה ובמחשבה וצטרת הלצ' לוי האלם צורת
 מלאך הקדוש וזה עולה ויושב בשמים להמליץ עבור האלם
 כי הוא נותן לו כח מיות ושפע ומלאך נקרא עירין ע"ד עירין
 קדישין' ולכן נקרא עיר מלשון התעוררות שמעורר את
 האלם לעבודתו ית"ש ומועיל להאלם שהוא נותן לו מיות
 להטף ובנים הקטנים שלים שכל והמלאך מעורר אותו
 לעבודת שמו וזה כריך עובדת ובנין וזה שאמר בנן לכה ערים
 לעפכם ר"ל שתרלו בכל העובדות לעשות מלאך הקדוש
 ויהי' תיקון להטף וזה הוא עיקר אלם ללאלן אין כריך בנין
 ועובדת רק כריך לגדור עבורם גדר שלת יתפורו ולת יתפשטו
 ודי להם בשמירת גדר אלם הטף הוא העיקר שהם חלקי
 נר"ן היותר חשובין הליך שמירה מעלוי' ובנין שלם אלם
 ללאלן יש תיקון קל דזה בלה מהבל של אלם תכל נשימה
 ונשימ' היואל מהבל פיו של אלם אל יולת ממנו שלת בקדושה
 ח"ו לוי נתפשט זה הכח בחלקי מילויים וזה כריך תיקון
 בשמירת הכל פיו של אלם לתקנו שלת יאל לריק וצוה נעשה
 גדר ללאלן' ו"ש והיואל מפיכם תעשו ר"ל כל ההבל היואל
 מפיכם תעשו ר"ל לתקנו שלת תפגמו טוב בהבל פיו רק הכל
 יהי' צוק בקדושה בהבל עליון ח"ש לב חכם לימינו ר"ל
 שמהה הסתכל על ימינו של הדבר דהוא הטף הניולאות
 קדושות אשר מתפשטים שורש ועיקר של חלקי נר"ן לכך אמר
 להם בנן לכה ערים לעפכם' אלם הם כיונו לחלקי
 ניולות שלהם המתפשט בלאלן אשר היו רויים לרעות אותם
 במרעה טוב שלת יתפורו לכך הסכים השם עמהם' והבן':

בפסוק

שם את ראש המלקוח והרמותם מכס ומן
 צבת מלחמה תקח וי' מחמת מלות וכי' ה'ת
 דנח מצינו בשום מקום תרומה כזה רק כאן יש לומר משום
 דזה לל' ה' רק מן אלשי מלחמה אשר הם מן הכצולות לנקום
 נקמת חלקי הכצולות ובלאות בנימ' תי"ש לכך לקחו מן
 ת"ק אחד ונשאר להם בנימין כצולות וגם שלת נפקד מהם
 תיש שהיו נלחמי' צהרם בען'החיי' אשר הוא המהלך ת"ק שבה:
 ששמי

תורת פרשת מטות מסעי אמת

פרשת מסעי

שבועתי

על מאמר חכ"ל מאי ליראי השם ולמושיגו שמו מלמד שאם אלם מושב לעשות איזהו חטא ולא עשה מעלה עליו הכתוב כאלו עשה והנה הרי לשון מעלה עליי הכתוב אינו מובן דהוי אגבי לומר הרי זה כאלו עשה אך דלכאורה אין לריך קרא ע"י דבדלתי הדעת מהייב כך דמי שהול מושב בדעתו וחושק וכוסף לעשות מצוה ורצון השי"ת וליהן תענוג ונחת רוח ליורכו אך שבת אחיה סיב' ונאנס אשר מניעי מלהבי' זה הדבר מכח אל הפועל דודלתי בשביל זה לא הפסיד שכרו ויחשב כמעשה וע"י לא לריך קרא אך דחכ"ל ביוונו לדבר אחר דכבר נודע דקוב"ה ברא עולמות לאין מספר גבוה מעל גבוה וכל עולם משונה מחבירו בצחינה אחרת כמו דנודע דיש עולם המחשבה והציוור ועולם הדיבור ועולם המעשה והנה בודלתי האדם ע"י מעשיו הטובים אשר עושה בכוונה ובמחשבה ובטהרה הלכ' הוא מחיר ומשפיע חיות לכל העולמות במחשבה הוא מחיר ומביא התרוממות לעולם המחשבה ובדיבור הוא מחיר לעולם הדיבור ובעבודת מחיר לעולם קמעשה ומייחד הכל בכח הא"ם ונעשה יחוד וקשר גדול אך כשאדם עובד השם במחשבה לבד נהי דפועל תיקון לעולם המחשבה מאין בא זה שיעורר עולם המעשה ונהי דחשוב כאלו עשה ומקבל שכר עבורו מי' במה יתקשר עולם המעשה לריך לתקן ולעשות עובדת גס בעולם המעשה ומה מועיל המחשבה ולוה אמרו חכ"ל דהתורה הנביאה להאדם שיכתב בספר זכרון לפניו אף לחשבי שמו כלומר אף אם לא עבד את השם אלא במחשבה והיה מניעה להביא הדבר לרי מעשה הנביא הכתוב שהתורה תהי' עומדת במקומו של אדם כיון דלורייתת וישראל וקוב"ה בולנהו חד' וכש'אדם מקשר מחשבתו אל המצוה וחושק מאוד לקיים ככל הכתוב בתורה אז נדבק הרצון הזה בצחותיות התורה והתורה היא צבוח"י עולם המעשה אשר היא בתוך האותיות ולבוש התחנות והתורה מקבלת מחשבת אדם והארה של הרצון ואז התורה פועלת לקשר כל העולמות ולהחשב כמעשה כאלו עשה בפועל והתעורר את עולם המעשה ויש מעלה עניו הכתוב בעלמנו כלומר דרומן על אותיות החורה שהם מעלין מחשבה זו כאלו עשה האדם בפועל להאיר כל העולמות חבי"ע לחבר את האהל להיות אחד : חכ"ר

אלה מסעי בני ישראל כו' ויכתוב משה את מסעיהם כו' . הא דמכנה העובדת על שם המסע ולא על החני' שהי' בכל המקומות . אך בלמח' ידוע דעיקר מסעי צ"ה הי' דבר גדול כי אלם הרשון בחמתו גרס גירושין וסילק לשביבת עוזינו מן עולם התחנות והארץ ומלוחו ונתמלח האויר שבין השמים והארץ בחי'ונים וגילגולים ונתפרו כל הניצויות קדושות בכל תרבע רוחות השמים והארצו לעהר הארץ ולפנות הרע ולחסוך כל הניצויות קדושות אל תוך הקדושה ולוה נתנס' ב' בגלות מצרים ושם נכרפו מעט וחח"כ משה רבינו ע"ה הוריד השכינה למטה ע"י מתן תורה אך עדיין מה שקולקלו אח"כ לא הי' גקי מכל סיב'ים וגילגולים ולוה הורכו צ"י להיות נע ונד ליסע ממקום למקום ולכתת רגליהם לבקן הקדושה וע"י נסיעתם בקדושה משה רבינו שהוא השרש של כל הדורות והצדיקים עם ששים רבואת ישראל שהם ענפים שלו ואז בכל מקום שנכע היו מטהרים האויר ומדחים הרע וקולעים הטוב אשר הי' בלחיה מקום והמיונים היו נכנעים מפניהם כי בכל מקום שי' הקמת הקדושה אז הרע נופל וגוסע ונכנע מפני הכני' לא מיבעי' שלא במקום הראוי להם שלא ינו לריך עבודה גדולה והי' יכול הצדיק לדחות אפילו במחשבה שלו לחוד רק אף במקום הראוי להם ומקומות מושבותיהם אשר שם הוא מקום ממשלתם כמו המדבר אשר הוא מקום נחשים אפי' משם לריכין לדחות מפני הקדושה ונכנע הרע תחת הטוב וזה הי' העובדות של מסעות שלהם במדבר וזה הנסיעה הוא דבר יקר ולכך החני' אין לריך להודיע כי ודאי הנסיעה טובה מי' ועיקרה הנסיעה ח"ש משה בנסו' הארץ וקומה ד' ויפלו אוביך דיהי' קומ' לשמו הגדול ולקדושתו והשגותי' יפלו ויפלו תחת רגלי זרע ישראל כדי שלא יוכלו להרע ולמשול על בני' אמן .

והנה נסעו מ"ב מסעות שכונתם הי' לפרסה הג' ידות של שמותי' בי ישי' הגדולה כמו ביציתת מצרים שהראה השי"ת חסדו הגדול די ימין אשר המשיך חסדים על זרע ישראל אף שלא הי' ראוי' אז לבטול ולהגלל ממזכרים גם לעשות להם ניסים ונזוה נהפך ימין של השי"ת כמו שאמר וירא ישראל את ה' הגדולה . וגם ישי' החזקה אשר הראה השי"ת בה' תקפו וגבורתו לעיני כל כי נפל על האומות חיומה ופחז ועשה נקמה בשונאי ישראל ושלח

חזרת

פרשת

רברים ואתחנן אמת רד

הישר לפני איש כמו שזכר הרמב"ם ו'ל צמ"ס אבות ע"ג והרשעים שמתין עולמם לדרך הרע נקרא לידונים והם קוראים לתרמון שהוא הילה"ר שרי"ן ר"ת שמאל רס ימין כפל חס ושלוס שרונס להכניע הקדושה חיו ולהיות עבד כי ימלוך חיו . חבל והאמורי היינו הלדיקים שנשחטין סמיד להקציה מלשון ואת ה" האמת . יקראו לו סני"ר פי' שרונס סמיד סיהי שמאל נפל ימין רס שהוא ר"ת סני"ר וק"ל :

ושלח לחזות ומופתים צפרעה וכל עבדיו ובעם ארצו וע"י נתפרסם ידו המצקה וכן יש"ד הכמה שהוא כח אשר מורה על התרוממות חלקותו הנגלה פי' תניית הסורה לרע ישראל והרים קרן הכני"ע פי' רוממות האל אשר נתן תורה ומלות וע"י זרע ישראל נתפרסמו הג' ידות הכ"ל וזה הי' כל כוונת זרע ישראל בכל מקום צואם ומשעם לפרסם ולהודיע כי כל תלמי עשתה ידו וג' פעמים י"ד בגימ' מ"ב נגד שם מ"ב למה כיוונו צמ"ס מסעות לכך משבח הכתוב תלמי מסעי צ"י עלוה נסמו כדי שילת מזה פירסום חלקות .

פרשת ואתחנן

ואתחנן אל ה" צעת הכיה לאמור . צמדרש תנחומא ה"ל" צמסנויס ידבר רש זה משה רבינו שאל לנפש מתנת חס . ועשיר יענה ענות זה עשירו של עולם שהשיב לו רב לך אל תוסף דבר אלו יעוד צדבר הוה והוא תמורה דמה הי' קשה להמדרש ומה צעי המ דרש צוה . אך נראה דשורש הדבר דעיקר צריאת אדם אשר נשאל ממקום עליון להנשמה היפה חקוקה צכסא כצודו י"ת מקור הקדושה ועוד האמיתי וצאתה לעולם המעשה עולם השפל והתחתון כדי ליתן תענוג ונ"ר לשמו י"ת צ"ה ויתעלה י וזה התענוג כשהאלים עובד ומשמש אותו צתורה וצמלות לשמה ומאיר את נשמתו צאור הצורה ויקשר התלת קרעין אשר ניתן צאדם והס נפס . רוח . נשמה הקשר זה צוה ומאיר אותם צאור הצורה והמלות ומדקק א"ע צהמקור אשר שם פוא הנעימות והערצות ומכניע הרע ומשעבדו תחת הטוב . ושואצ כל הטוב אשר יש צעולם צברע כפפות הארץ ומדקק אל השורש והמקור ומאיר אותם צאור הצורה והמלות ומאיר התקורין עליון צאור הפשוט של א"ס צ"ה וצוה נתרצה תענוג זשפע צכל העולמות כאלס עובד כל ימיו להיות מרגיש נעימות הטוב הלפון ולהיות צומר צטוב ומוחס צרע ולקבל כל חלקי הטוב אשר הם נפוליס ותלעו צחס ידי זריס והס צשפלות וכהלס הלדיק צעצודתו וצעסקו צתורה לשמה נעשה כלצן השואצת ושואצ אליו כל חלקי הטוב וכל כנילית קדושות אשר הם מפוריס כצחילוניס וזו נתרומס אותו הילוך הקדוש מצחינה התפתוה ומתנשא א"ע אל מקור הטוב וצחיס הוא כילא משציי ומצית האסוריס אשר היו אסוריס ענה צנה צמקוס רע וצפלות וכש"ש עלי לחק הטוב אז מאור תצובר הצשוקה נעלות אל המקור ולקצ אל שורש הטוב ולהרגיש נעימות ומתיקות של האורה הצאה מאיס . וכשאלס פעל זה העלי' לנילון הקדוש הכ"ל . וזו כשהגיליות הקדושות מרגישין צנועס העליון אז נותנים שצח והודי' לאל חלקי עולם וכל חלקי הטוב היולאיס מן הרע מודיס ומשצחיס שצין טוב ונכה כמו קדושת שמו"ס . וצתורה של א"ס אשר הוא מתחלל על פלחין ומח"י את כולם ועיין נתרצה תצמו אללו י"ת . כשרואת שמתעלה חלקי הטוב וחלקי הקדושה שחיו ציד זר והלסם הלדיק עיי' עבודתו וצורתו צאור נשמהו מחזור כל הכייק לשרש הטוב ועצור זה התענוג שרצה

או יאמר להכתוב משצח הכני' דצחמת חף שהיו זרע ישראל צגלות מלרים צשיעצוד גדול שיעצוד הגוף צעצודה קשה צחומר וצלצנים לכל זאת כשילאו לא שמתו כלל על שילאו לחירות מעצודה קשה . רק עיקר השמחה הי' על אשר צגלות מלרים הי' גם השכינה עמהם וכל המרצבה הקדושה ופמיליא של מעלה כמ"ס צוה"ק פי' שמת עיי"ש צני ישראל הצאים מלרימה את יעקב . וכמו שהארכו לעיל פי' שמת . והיו שמתים ציליאת מלרים על הולאת הקדושה וכל לצח מעלה מן הגליות והשיעצוד ונתרומס קרן הקדושה . וזש"ה אלה מסע צ"י אשר ילאו מרצן מלרים לצלותם דעיקר המסע אשר ילאו מתחיל לא הי' נחש צעיניהס . כי חס מה שצלות ה' ומלאכי מעלה אשר ילאו עמהם מזה הכוונ ושמחו עד מאור ולח על שיעצוד גופם כפערו מגלות הגשמי . וזהו עובדל גדולה . ומאור הי' חצני זה המסע ומשצצה טובה על ישראל ציל"ת . וזהו ויתבז משה את מסעייהם כדי לחצס צעיני המקוס מחמת שהוא כסיעה עצה ויקרה צעיני המקוס ולש"ש שאל כיוונו להנחת עלמן . והצן :

פרשת רברים

בפסוק לידונים יקראו לתרמון שריון והאמורי יקראו לו סני"ר . ולנאורה מה משמעני צוה ולמה נקצה הצורה חך נקרא צס אלל כל אומה ואומה . אך יל דהענין הוא כך להנה הלדיקים שצכל דור ודור רלונס והשוקס סמיד להיות ימין ה" רומנה ושיפקד שמו הגדול והקדוש צכל העולם וגם רלונס להפיל ולהשפיל עד לרצן הסערה אחרא שנקראת צס שמאל סערה לשמאלה ושלח הי' ס"ו עבד כי ימלוך כידוע מספרי המקובלים והנה היליה"ד נקרא תרמון ע"ש שהוא מחריס ומחרצ את האגשים הסרים למשמעתו וגם על שהוא מלודה פרוסה על כל החיס לשון חרס ורשת . וזה פי' הפסוק לידונים היינו הרשעים שהולגין מן הצד ואינם הולגים צדך הממונע שהוא הדרך

תורת

פרשת

ואתחנן

אמת

שרלה מלכו של עולם קבל שעשוע מהנצחיים שע"י עבודת הכנ"י ותיזירו הכל להשורש והתקור ועצור זה האליל וצדק ויזר כל העולמות ונתן לנו תורה ומצוות שרלה לנו את ישראל שיוכלו ע"י אור התורה והמצוות אשר יעשו בהתלהבות לשמה מחמת אהבתי ויראתי ייתאז עיני יאירו כשמתין צדק צדור הקדושה ויתגשאו כל ענפי הקדושה וכל הניה"ק מצירא עמיקתא ליהות עולה צדקא חלקי ולעשות ממנו כתר ר"ל מתענוג זה המתרבה ע"י על"י זו וע"י פעולת הדקיק להעלות הניה"ק כתרזה צח"י הו"ד בעולם שגא ממני הוד"י ושגח על הגאולה שה"י להם ויו"ו להשם כי עוז ועי"ן נהפך שמו ונעשה ממנו כתר ועטרה • וזהו שהצ"ה יושב וקושר כתרים לאותיות כל זה עושה השי"ת מתלקי הקדושה והטוב אשר הם כצדק צדק צד והדקיק ע"י עבודת שנו ואור תורתו מאיר הכל ומחזיר הקדושה ותלקי הטוב למעלה • ומזה ההפגשות והתשוקה אשר כל חלקי הטוב אז הם פורחים לעילא ולעילא להיות עטרה לראש הדקיק שמה נעשה כתר וגם זה הוא מאותיות התורה אשר הם חיות העולמות ומזה העל"י של חלקי הטוב היוצאים מן הרע נעשה תמיד כתרים שגאו למעלה מן האותיות ולדקיק צמקור העטם העליון והוא צח"י התנין שר"ך לתיג האות שהם שעטו גך שהוא נעריקון שטן ע"י כלומר שהלדק משבר העזו והתקוף של הרע ולוקח אמתיות ממנו ומחזירו אל מקום הטוב והקדושה אז נעשה כתר ותג למעלה מאותיות התורה :

יהנה כבר כתבתי כמה פעמים דיש שני מיני הנהגות א' הנהגת הו"י המהוה את העולמות ומח"י אותם ויש הנהגה אחרת למעלה מן העולמות שהיא מקור ושורש של הנהגה אשר לפעמים העולמות מתנהגים ע"י נועם עליון מקור הטוב אשר משם בא שפע לאדם בלי שום מדה ושיעור וגבול לא מחמת איזה גבול ותשלום שכר זולת מדרגת החסד והטוב הפשוט הבא מאמיתת מציאותיות והיא המדה נקראת חנון שהוא כח"י מתנת חנם והנה משה מקור ובולל של הקדושה והטוב כמ"ש וירא אותו כי טוב הוא ויראה ואהבה ה"י אצלו מילתא זוטרת ולא עלתה על רעתו כלל שבעבור עבודת האדם לשמו י"ת בה יקבל שכר ולגבי משה ה"י די לתשלום שכר עשיות המצוה גופא ולימוד התורה כי אהבתו ויראתו לשמו י"ת וב"ה ה"י בלי שיעור וערך בתמימות גדול ואם השו"ת משפיע לאדם הוא רק בדרך מתנת חנם הבא מהנהגה עליונה לכן משה רבינו התפלל והרבה להפציר בתפלות כמנין ואתחנן ע"י שגרה בתפלתו לעיור אצלו המדה של חנו"ן שנקרא מתנת חנם ואף התחיל לבקש אעברה נא ואראה בו ורצה משה ליכנס לא"י • וזהו שאמר המדרש תחנתים ידבר רש זה משה שבא כמתנת חנם ר"ל רבונות משה ה"י שיתנהגו העולמות תמיד ע"י הנהגה עליונה של מתנת

חנם דכאמת אם ה"י משה בא לארץ ישראל אז ה"י הרעי נתבטל מן העולם וה"י מקבץ ושוב אליו כל חלקי הטוב וכל הנייק וה"י בגל זה התענוג מהש"ת ב"ה אשר בא ע"י עבודת בני האדם אשר הם ממרדחים א"ע לאסוף נדחים מאד כעבודת הארץ ע"י אור התורה והמצוות וע"י יסורין והגלות ומזה ה"י בא תענוג גדול ומשה רבינו ה"י שגא מאוד הרע וה"י רוצה להעבירו מן העולם • ואי כשביל עבודה שיתבטל מבני אדם ועבור מה יקבל שפע וחיות לזה רצה משה להתעורר כח"י מתנת חנם שהעולם יתנהג ע"י מדה זו ובאמת יקבלו מתנת שכר בחנם מגדל הרמיו טובים :

אבר דעת הנורא צ"ה עשירו של עולם לתן כן ימנה שלח חפץ צזה • כי תרצח רוצה בעבודת האדם שיבולו דקיקים ויעבדו אותו ע"י תורה ומצוות וע"י הגלות אשר יפצרו בין האומות בכל ד' רוחות העולם ויעלו וידביקו כל חלקי הטוב והניה"ק עם אשר ילימו לתקן ולצדק כל הניה"ק ויקחו כל הטוב הכפון צרע וישלחו הכל מן כל המקורות ויהיה תענוג להשם יתברך וזו יקבלו שכרם דקין חלק עבודתם ולפום צע"ר תגרא אשר תעריחו להעלו הטוב מעמקי שולל אל רום הקדושה העליונה ולעשות ממנו כתר על ראשו י"י ולהיות תנין וכתרים על אותיות התורה ולהכניע השטן ולצטל העזו והתקוף המצדדות המיונים והשקר רק לרצק בהטוב וליתן תענוג לכל העולמות והנצחיים וזהו שאמר ועשיר יענה עזות ר"ל צח"י עזות שגאולת אשר לר"ך הצטל להכניע • וישראל הם עזות שגאולת ר"ל שהם לר"ך הצטל התקוף והעזו של האומות ליקח מהם חיות וכל הניה"ק ע"י מעש"ט של האדם והוא שהשיב לו רב לך אל תוסף דבר אלי עוד דבר זה עלה ראש הפסגה • ר"ל הצט והסתכל בראש הפסגה ר"ל התנוג צדקתי האותיות וכתרי אותיות וש"ת עיך ימה וצפון וקדמה ר"ל הסתכל בכל הניצולות הקדושי ובכל חלקי הטוב והקדושה אשר הם נפזרים בכל חלקי העולם בכל ד' רוחות השמים ורחה צעידך כי לר"ך הכל לעלות ע"י מעשה בני האדם אשר ע"י עבודתם יפעלו זאת וע"י צדק צעלמך כי לא תעצור את הירדן הזה צולתי צעלמך לת תרצה לעצור ולצול לתרץ יתחלל כי ע"י צדק שמה יצטל עבודה זו מצני חכם ויצטל עיקר הצריחה אשר ה"י תענוג זה • וזו את ר"ל אשר הוה תמיד צמילוטו וטובו כי פני משה • כפני חמה וצדוקת יצטל התיקון והיורו

הזכירור מהן חבל לו את יהושע כי הוא נמשל לסיהרה
 כי יהושע כפי לבנה והלבנה פעמים צמילוי ופעמים
 צחסרון ותח"כ חזרה ועלת ומן ההורדה גלה תח"כ
 העלי' ונלמח מזה הענוג לכן ע"י שיהושע יעביר את העם
 לח"י אז יהיה קיום לעבודה השם של כנ"י לפעמים יחסרו
 חבל תח"כ ע"י עבודתם מעט מעט יעלו לרום המעלי'
 ויבניעו את הרע וישאבו ע"י עבדות שלהם וע"י התורה
 והמלות כל חלקי העובד בכל מקום שהן מדי' כנפות הארץ
 ואז יגדל העענוג בכל העולמות ועי"ז יקבלו הדליקים שפע
 וכל העולם ניווין בנדקה והם נוטלין צרוע שחר ערחתם
 אשר עבדו את השי"ח צ"ה צבל כחם ע"י שיהיה להם
 עבודה גדולה להור"י יקר מוולל לשבר ולהכניע כל מליצוי'
 הרע וליקח הקדושה ולדבק הכל אל מקור העובד ושורש
 הקדושה תמן כן יהי רלון:

בפסוק שמור את יום השבת לקדשו כאשר צויד' ד' תלקיך
 צמרה - דהנה רש"י פ"י צמרה שם נלעוו
 על שמירת שבת יודיע דברי זוהר הקדוש מהו שבת שמת
 דקוב"ש שמת דחיהו שלים מכל סטרוי וכדי להבייך זה צריך
 אני להאר"ך קצת דהנה כתיב' ויקח תחת מלעוהיו ויאסור
 צטר תחתנה ויצ"ה אל האדם יודיע דלדח"ר ה' מצחר
 הצרותים יז"ר כפיו של הקב"ה והוא היה כולל לכל
 הקדושי' ולכל נשמות ישראל וכל הסערה דקדושה ה"י נלחמים
 וכוללים צו תלום היה כלול מדכר ונוקב"ה כי זו פרצופין
 נצרת דצבל דצר שצעולם יש דכר ונוקב"ה צפרק בהלדיק
 צריך למלות צו צח"י דכר ונוקב"ה זהו צח"י זכור ושומר
 ר"ל משפיע ומקבל דרך משל דהלדיק צח"י דכר שלו הוא
 מה שדכרו להשפיע תמיד ע"י קדושתו וגדול הדביקות וטרה'
 הממשצ' הוא משפיע תענוג רוחי צלורות ועולמות ומדו'
 עליוני' וגה יש חלצו צח"י נוקב"ה שמקבל וממשיך שפע
 מעולמות עליונים לתחתונים ולכל הכרי' יכל הכטרכות' כל
 מיני חסדים טובים - בני חיי ומזוני' ורפואה וכדומה כל
 מיני שפע גם תוהו צח"י דכר של הלדיק מה שגירס שפע
 למעלה תוהו שפע נתהפך לזרע ונעשה צחינה לנוקב"ה
 להוליד פעם אחרת מין השכנת חסד בעולם לכל עובד' של
 הלדיק פועל לדורות ונתעורר תוהו פועלה ונולד ממנו שפע
 אחר צומן אחר - זהו ויקח תחת מלעוהיו ר"ל חד
 מסערוהי ר"ל תוהו הצחינה והלד' של נוקב"ה לקח מהלחם
 ויסבור צטר תחתיה כלומר שנתן צמקומה צחינה בשמיות
 ר"ל שצה הצחינה והלד' של נוקב"ה אשר הלדיק יהיה יכולה
 לציבירים

צידו לקבל שפע ולמאוך מלמעלה למט' כל מיני טוביו חפ"י
 צדברים בשמים זהו ויצן את הללע שהקב"ה עשה מצח"י
 נוקב"ה צו צנין שלם זהו שדרכו חז"ל מלמד שהקב"ה נתן
 בינה יתירה בלשה יוחר מבליש ר"ל דצה הצחינה של
 נוקב"ה שר' הקב"ה צחוהו שכל גדול שיהי הלדיק יכול לעבוד
 את השם תף צזה הצחינה של מקבל שלכחורה עיקר הצריח'
 של הלדיק חסר צכאן' וכדי להצידק זה תלקים הקדמ' תחת
 דהנה ככר נודע דכל הנשמות של ישראל היו כלול' בלדח"ר
 כמו שחז"ל תיפה הית ציוסדי ארן וכל אחד היה תלוי וקשו'
 בלדח"ר' ויש כמה צחי' ידועת נשמות צמעלה זו מוזו תותן
 נשמות אשר ה' תחוזים צרלשו ובצומו של האדם קדמתה
 צודחי הם צבוהים מאדו ומהם צגופו ומהם צרגליו
 וכפי צחי' האצבר שהי' להנשמה צו אחיזה כמו כן
 תגדל צחי' השכל להנשמה דודחי צחי' תותן נשמות
 אשר היו כלולים צעקב של אלה"ר היו שפלים צמדריגו'
 מערך הנשמות אשר היו נלחמים צגופו ומכ"ש צמומו - וכן
 הוא צכל אלס עיקר משכן הנשמה הית צמומו רוח צבל -
 ונפש צכצד וכל מה שהגוף יוחר למטה כמו כן תמעט
 צחי' השכל והחיות דליוו דומה החיות של אלס השריו' צבל
 לחיו' הנמלצ' צרגליו ויוחר צעקב הרגל שנות סוף הגוף
 שש החיות מועט כמו כן עד הנה צורות שצברו מעת
 צריאת אלה"ר עד עתה ה' להם נשמות צבוהי' אשר היה
 להם חמיזה צחיצברים צבוהים של אלה"ר והי' להם חיות
 הרצה חבל עתה שכבר נשלמו תיקון הנשמות כולם ומעתה
 לח נמלצ' כ"ח הנשמות מעקב שנות צחינה עקביים כמו
 שחכז"ל בעיקבות משיח צבוה' הגלות קודם ציאת משיח
 אז הנשמות הנשפעים מלמעלה הם צחי' עקב שנות צירור
 ותיקון אחרון והנשמות הללו הם נמשכין משיעור קומת
 אלה"ר' תך לכל זאת תף צבור - זהו שיש לנו נשמו' מעקב
 מ"מ כשאלס מתחזק צעבדו' השם ומקשר ח"ע צלדס עליון
 אז גם הנשמות הללו צאים ליוי עלי' גדולה שמתעללים
 לשרשם וכן הלדס חעפ"י שחיות אשר הוא צעקב הוא שפל
 ונמוך מחיות הגוף ומכ"ש מחיות הירלש מ"מ כשאלס
 מדקב ח"ע ומשעבד כל הרמ"ח אצבריו לרמ"ח מלות עשה
 ושס"ה גידיו לשס"ה מלות לח תעשה ומשעבד כל האיצברי'
 תחת הלצ ותח"כ משעבד הלצ והת המות ומקשר כל גופו
 עש צחי' כר"ן ומצדק ומיחד הכל צמקור הקדוש וצבור
 עליון תזיש עלי' לכל גופו כי נעשה עולם שיעור קומה
 שלימה מרכזה לקדושה עליונה ואז יאירו כל הרמ"ח
 לציבירים

תורת

פרשת

ואתחנן

אמת

תחאה מדת המלכות שהיא יס תחאה הכל יהי גבולכם וכולו יהי נכלל בגבול הקדושה ע"י פעולות הנשמות הג"ל אף שהם מתקן דגל מצחי' עקביים הג"ל ועי"ז הצטיה להם השי"ת צ"ה לא יתיצב איש צפויכם שלא יהי להם שום התנגדות מכל צד רק פחד ומורא יתן השם על כל פני הארץ כאשר דיבר לכם :

עוד לאלקי מילין לבאר הכחושים הג"ל באר העיב עפ"י דרך דרוש ומתוך זה יתבארו הכתוב וכוה ענינים בדרך השכל והוא דלכאורה יש לרקק דמה זה שאמר ושאר ד' תלקיך את הצרית ואת החסד אשר נשבע לצבותיך כיון דזהויר להם שיהיו כניי' שומרים התורה והמצוות והחוקים והמשפטים א"כ כשהאדם עובד את השם כראוי בדין הוא מטל שכרו ולמה הוארכו לזכות ולטובה והצטחת לצות אך נראה שזרש הדבר הוא דידוע דהוא ית"ש מתנהג ע"ע עם האדם - מזה כנגד מזה כפי מה שהאדם מעורר למטה את מידת רמתנות כטו כן השי"ת מתנהג עמו והנה כבר נודע דבכל דבר שבעולם נמאץ בו צחי' זכור ושמור וכדי להציקן זה צריך חני להאריך הנת והוא דהנה תמרו חכ"ל אין צרכה השם אל על דבר ריקס וכן אמר הכחוש יביב מחכה לחימוין כל זה הוא דאף שההצ"ה משפיע שפע רב חס לא יעשה האדם הכנה וכלי מוכשר לקבל השפעת השי"ת אז לא יהי יכולת ביד האדם ליהנות מהשפעה זו רק חס יש לו כלי כגון חס האדם מנפיה ומחכה ושומר לחמתו ית' ועי"ז עושה הכנה וכלי לקבל השפעת חכמתו ית"ש ואז באתה הקב"ה משפיע לו שפע חכמה וכן כל הדברים ועושה הדבר שצריך להכין הכלי תחלה הוא עפר ועושה השכל וציה הבין מה שתחז"ל אין לו להקב"ה בעולמו חלף תוצר של יראת שמים בלבד שנתאר הן יראת ד' הוא תוצר ולכאורה הוא מחוסר הבנה לומר דח"ל הקב"ה בעולמו חלף תוצר של יראת שמים בלבד הלא הכתוב תומר הן לד' תלקיך השמים ושמי השמים וכי"ש לך דבר בכל העולמות שאינו ברשותו ית"ש וגם מהו לשון תוצר של יראת שמים וכן תחז"ל בכלל המקומות דשאלין לאדם כמה שאלות עסקת בצורה וכדומה ועל כולם תי תיבת יראת שמים ח"ן דכתי' הן יראת ד' היא כו' אך כשמתבונן האדם יסביל ויצין שבתחת ח"ן להשי' חלף תוצר של יראת שמים ר"ל שכל הדברים וכל השפעות הבת מתחתו ית' ח"י אפשר לבני אדם ליהנות מהם חלף שתקדים להם היראה דתוא הכלי והאוצר הג"ל וכדי להצטרך לך הענין הוא ע"מ שאל דברי עינינו רותים להבטוח

חיצרים כשארם מקבל עול מלכות שמים ע"י הרמ"ח חיצות דק"ס ואז מהבז את האהל להיות אחד ועשה גם העקב רב מאוד שדבך הכל במקור הקדושה וזה שאמר גם עבדך נזרר בהם ר"ל כשחני מהזיר ומחיר ח"ע וגופי על התור' והמצות ואז בשמרת עקב רב שלי מגבי' כל הגופי' ואפי' צחי' עקב שלי ועשה רב' וזש"ה והי' ר"ל איש שמחה ושעשועים לפניו ית' עקב השמעין את המשפטים האלה אפי' אותן הנשמות שהם מצחי' עקב עקביים ג"כ תשמעין את כל התורה וזה שמסיים ושמתם הללו שהם מעקביים בלשון שיעור קומה וקרוצים אל הגבול הם כריכי' שימור גדול לכל יכנס ח"ן ח"ן לגבול לכל ישלטו בהם ידי זרים וייקת חילונים רק צריך שמירה וגדר שגם העקב יהיה בקדושה ועי"ז שתשמרו אתכם העובד מכה זה ועשייתם תותם ר"ל שתתקנו כל השיעור קומה ואז כשישלמו התיקון מהנשמות של העקביים ואז ישמר ד' לך את הצרית ואת החסד :

ומזה יתבאר הכחוש הג"ל כל מקום אשר תדרוך קף רגליכם ח"י' במקום אשר יעשו הדרכה והילוך תותם הנשמות אשר הם בסוף רגליהם שהם נשמות הצחיה מעקביים ג"כ לכס יהי' הכל יהי' נכנס בקדושה ושלכם יהי' ואפי' תותן הנשמות של עקב חס יעבדו את השם וידרכו בתוך החיים ג"כ יהי' נכלל בהקדושה והי' יכולת בידם למשוך מן המדבר ר"ל ע"י הדיבור של תותן הנשמות הג"ל ישוררו הנהגה של רחמים מעולם הדיבור' ולת זו חלף חפילו בחינה הגבוהה שהוא מכונה בשם לבנון שהוא מל"צ נציבות החכמה ונ"ן שצרי צינה גם מתאמה הנהגה הגבוהה יהי' יכולת ביד הנשמות הג"ל למשוך משם שיתנהגו העולמות צלבנוניות הפשוט אשר אין שם גוון כלל כי חס כלו לבן חיוור הוא ומן הנהד פרת וקמשיב דרך השתלשלות העולמות מלמעלה למטה שיהיה יכולת בידם להמשיך מן הנהד ר"ל מזה התור' והתפשטות אשר נקרא כהר פרת שמימיו פרין ורביץ ע"ד הכתוב תור זרוע לנדיק שאלל הדיק העליון התור זרוע חלף וכשתגלה תורו אז נלמח הולדה טובה וגדולה מכל מיני שפע טובה כלומר כשהנדיק העליון זרוע תורו ותשפיע מסודו לכי"ש אז נמשך מזה כל מיני טוב וכל חסד כמו מזריעה שמגרעין ח' עולה לכמה חטים והכוונה שיעשה יחוד להמתכת שפע עבדורא דהוה הנדיק יתור' העולם ועד ים התחרון דהוה הצחינה

תורת פרשת ואתחנן אמת 17

התצווה הינה לומחת מן הארץ חס לא שורעין תחלה שנותני הצווה לטוך הקרקע ולבאורה יפלת כיון דמצינן דיש בצדמה כח הנומח אשר מועצב בה מהצורת צ"ה מלוא ומקדס שתתן יכולה ח"כ למה צריך האדם לרוע וליתן התצווה במוך הקרקע כיון דיש בה בלתי"ה כח המגדל אשר הועצב בה מהש"ת צ"ה מעת הצריחה ח"כ תצווה זו למה חף חס לא יתן האדם גרעין החטה וכדומה ג"כ תעלה הארץ ותלמח חף הוא הדבר אשר דרינו בתחמת הצורה ית' חין חקר לגדולתו חין קן וסוף לכתו והשפעתו כי השפע הנוצב ממנו ית"ש הוא צהשפעות והרחבות גדול בלי שיעור וערך והנה הנוצב כח בחרץ שיהי"ה כח צמיחה חף כח הלוא הוא בדרך התפשטות ודבר שהוא צהשפעות חף אפשר לבוא לידו צמיחה גרעין של חטין וקדומו שזה הוא גדול מלומכס וחין צה זה הצמחם לכך לנו מוכרחים לעשות החצולה על כח זה והיינו ע"י שנותנים התצווה בצדמה וזורעין גרעין והיא מתדבק אל כח הנומח שהוא שורסה וממנה ליקח וזאבם כח הנומח מלמכס כחו בגרעין זה חף צהיות הגרעין למטה שלימה צמיחתו חף אפשר לה לקבל עד שירקבו וצח אל מדריגת חין וח"כ צח אל מדריגת צמחם ואתע"כ יש צו כח רחני וזו שיהי' וזל מכה גרעיני חף לכל זאח הוא בצבול מחמת שגמכס צבלי דהיינו צמיחה המגביל לכח הנומח וכן חורף של תצווה שאח האדם יפקוד להכניס התצווה צח בלי רק לחורף העולם חף יכול ליתן כל ימי חיו כי יתפעע הכל לחף לחרבה ולרחבה ומתי יכלה חף צהיות לו חורף וציה שזה מקיף כל מה שנותנים צחוקו מחרצב רוחות חף יכול האדם ליתן צחוקו ויהי' שמור לו לכך צריך האדם לעשות. כלי וחף יכול לקבל השפעתו ית"ש מחמת שצח צמחם לפי הכנה שמכין האדם ח"ע ועושה שצירה וכלי לקבל השפעה הזו כמו ששאל חליטע הנציה חה האשה מה יש לך ציה ותלמח כ"ח חסוך שזן שיהי' יכולה להצרכה לחול ולשרח וכפי הכלים שיהי' לה כך קיבלה השפעות מלוח ית"ש וכמו כן מדת הירחה הוא מוכנה צם חורף שיהי' כלי השמירה לכל דבר חלקים כמו שחכנו"ל כל שירחה חטאו קודמת לחכמתו מחמתו מתקיימת כי כשים לאדם ירחח שמים חף הוא חומר ח"ע ועושה לו גדר ובצול מה לעשות ומה שלח לעשות וזו כל מה שמקבל מלוח ית"ש הוא שמור צו משח"כ לאדם שחין לו ירחח חף חף ח"ע שפיע לו הש"ת צ"ה כלל המעלות חכמה ועושר וכדומה חף לא הינה חמנו ולא חיה' מתקיימת צידו כי חיה'

יכולת צידו לעשות עם השפעה זו מה שהוא חוף לרנן הצורה צ"ה חבל חס לו ירחח חף הכל שמור צו ונתקיים חכמתו ונחלח הירחה הוא השמירה וציה קיבול לכל השפעות חלקית אשר ישפיע עליו ולכך נקרא חורף של ירחח שמים כמו חורף שמועיל לתצווה שלח יתפעע חוף ויחצו ויפסד הכל כמו כן חורף הירחה שומר כל הדברים הצחים מלוח ית"ש וח"כ שפיר חמרו חכנו"ל דחין לו להקצ"ה צעולמו חלח חורף של ירחח שמים צבצב לכל השפעות מלוח ית"ש חס ח"כ לריק כשחין לו לאדם חורף הירחה וכשחלם יש לו צחי שימור דהוא הכנה והכלי חף משפיע הקצ"ה ונעשה יחוד צחי' משפיע ומקבל דחוח וזכור ושומר וכל זה היא בכללות התורה והמלכות והחכם יבין צעמו בכל פרטי דברים החף שיש צו צחי' זכור ושומר: והנה לפעמים עולה על לב האדם מה שיהי' משיקף צמחצתן וחומר לו הלח צבר רוב שותף אשר פגמת צחם והרציה לפשוע וחין לך שום תקנה לשוב על עונותיך כי יכלה הזמן ותשובתך לא יכלה וחין בצחך לעשות תשובה כראוי על כל חטא ועון ע"כ שמע לעצמי שח לכך ועשה מה שצריך הרוב צקר וזהו חף חף כי בלתי"ה כבר חצת חלקך צעו"כ צמח שחלקת עד הנה והוא מעוות אשר לא חוכל לתקוף הוא יהיה ח"ה הרוצה לחצו חף האדם חחי עלומות חבל החכם עיינו צראש ישיביל יודע כי חף אפשר לשים זרע חברה יחף ויעקב אשר יש להם חלק חלקי חמעל שח"י שחצו ולא יהי' להם תקנה ויחמין צברי חכנו"ל החמיתים שחמרו לחף חף עובר על מצות השם ח"מ חף ית"ש חן הרחמים כי חף חף יגולבל חף פעמים מוכרח הוא לשוב ולחן לקיים חף כל מצות ד' ודיקדוקי סופרים כי חף יח חמני נח מה שיש לו שורש צקדושה חף חס הוא צעמקי חולו הקצ"ה חסצב סיבותי ומבלבל ילגוב' עד אשר יעלה מהחמות וכל הגיו"ו הקדושה צריכין לשוב למקומן ולשורשן ולמקורן של הקדושה ח"כ כשחלם חמחין צחמונה שלימה שצדחתי הסוף חיה' שמוכרח לשוב ולהטיב ולחן חח מעשיו ח"כ עיי"ז חף חף ישום חל צו ח"ה ללסכול צבר צבלולים ולעושה עשה מרירות חמות כמה פעמים הלח הסוף חיה' שחחור לשוב להשי"ה צ"ה לקיים התורה והמצות מוטב שחשוב חיד צעודי צמים חיותי וחחן חח מעשי לשוב חכל הרע אשר עשיתי ולעבוד חח חסם צחורה וצמחות ומה שיעשה הזמן יעשה חסכל ויעיקר חלי צחמונה כשחלם חמחין צברי חכמים שצדחתי חיה' כן חף צו חחמה מה שחמחין חיה'

תורת פרשת ואחנן אמת

דבוק בקדושה ע"פ צטוק ויהי' עובד ד' ומתוך תמונה זו לבו מתחרט ומתלהב ללפות מתי יגיע יום ויבוא העת שאתחיל לתקן את מעשי ולשמור את מצות השם ואז כשהוא שומר ומלפני ע"ז אז נעשה משמירה זו כלי וביח קיבול והבנת לטהר מסייעין לו מן השמים וד' בעזרו ומוציא מחשבתו מכח אל הפועל שיבוא לתי עש"י ומשפיע לו בצח"י דכר והו ג"כ בצח"י זכור ושומר . דהו י"ח מתנהג עם בריוהו כמדחס בצמה שאדם מודד מודדן לו ואז ע"י שהאדם עושה לעצמו שמירה וכלי ע"י שמחה ותמונה שיש לו בצמה שהי' בלתי פועל עובד ד' : ומלפני ע"ז ח"כ גם הו י"ח מעורר רחמי וחסדיו וכל הצרכות והטובות שהצטיי לעשות לזרע הצרבה ויחנק ויעקב וע"י הנביאים הקדושים אף שהצטייחם שהי' צטוק בעקבות משיחם חבל מחמת גודל הבהו אז גם הש"י בה' מעורר הצטחה זו ועושה מזה צח"י שמור ומתחיל ללפות כביכול מתי יגיע התור שאקיים הצטחה שהצטחתי לנצחיהם שמשפיע לזרע הצרבה כל טוב וע"י צח"י שמירה זו ואז הקב"ה וצ"ש מתחיל מיד לקיים הצטחות הנ"ל ומשפיע מיד לזרע הצרבה ומזכיר להם ברית נצחית את הצרבה בצח"י דכר :

ומעתה נבוא תל מקראי קודש הנ"ל . וי"ש והי' חין והי' חלל לשון שמחה ר"ל שחגיגו לזה הצח"י שהי"י לכס שמחה מזה שהצינו שעקב תשמעו ואת המשפטים האלה . ר"ל שעכ"פ בעקב וצטוק כל איש ישראל לשמוע בקול ד' אלקיך ולקיים מצותיו וע"י תמונה זו שהי' לכס שמחה ומזה חבול לצח"י שמירה שחשמורו ותלפו מתי יגיעו הימים האלה שאשמע בקול ד' והו שאתר ושמרתם וע"י ועשייתם אותם . ואז ע"י צח"י שמירה הזכו לבוא לצח"י עש"י שתתקנו מיד מעשיתם ואז מה יעשה הקב"ה יתנהג עמך כמתוך ושמור ד' לך ר"ל עבודך יעשה ה' ג"כ צח"י שמירה וכלי ע"י הצרבה והחסד אשר נשבע לנצחיתך להצטיי לך שיעשה זה בנחמית הימים ואז מעורר זה הצטחה וישמור וינפח ויקיים ויהצית עליך אשר דיבר לך ואז ג"כ ע"י התעוררות הנ"ל חבול לצח"י זו שיתחיל הקב"ה להשפיע לך בצח"י דכר מיד מלחוק הצטחות הנ"ל . ואז והנהג וצרכך וצרכך פרי צטוק בכל מיני צרכה והפעל טובה תמן כ; יהי רטון :

והואיל והואיל לזכר תמרתו להסמך ככתב דכר נחמתי מה ששך לפרשם לנסים המשניות

דמייתי מאמר דלמר ריב"ל עתיד הקב"ה להנמיך ככל דק"ק ש"י עולמות שנאמר להנחיל אזהרה ים ואלו תרתיבם חמלת ומקשה בעל חוסי יו"ט דהאי כל זקק וזקק הוה כפול לשון וגם דהאי סיומת דקרא ואלו תרתיבם חמלת הוה מיותר דסגי ברישא דקרא והנחיל אזהרה ים . ועוד מקשה הצי"ע דלשון להנחיל חינו מוזן דנחלה מאי עבידת"י דהא בשכר מצוה קא מיירי ושכר חינו נחלה . ונראה דהנהגה לכתורה חינו מוזן דברי ריב"ל דהוה סותר לדברי . הוה י"ח דמביח בצמדת נעלם צפ"י חיי שרה וי"ל חמר ר' . שלום צ"מ חין לך כל דק"ק ולק"ק מלחוק העוסקים בצורה שאין לו מתחיים עולמות דכספין בשביל הצורה הה"ד ומתחיים לנוטרים את פרי ומתחיים ע"י שמוסר ח"ע בכל יום בהת פקוקה דק"ס חמר ר' נחמן כל המוסר נפשו נוטל ארבע מלות עולמות והת חן חן מתחיים חמר ר' יוסף מתחיים על ההורה ומתחיים על מסירת נפשו דק"ס עכ"ל וס"כ קשה בלתי דק"ק מיירי ריב"ל חיי מיירי בהלדק שמוסק בצורה מתחיים עולמות יש לו דכתיב ומתחיים לנוטרים את פרי חוה צלדק שמוסר נפשו ג"כ לית ל"י רק מתחיים והלדק שעושה שניהם שמוסק בצורה ומוסר נפשו צק"ס הוה ל"י ת' עולמות ומה זה המנין של ש"י דתפיים ריב"ל :

אבל שורש הדבר הוה כך דהכחוד אומר ומתחיים לנוטרים את פרי הכוונה דידוע מה שחכז"ל דהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים ובתחת כל מה שאדם עושה הכל הוה של הש"י צ"ה וצ"ש מה שהשפיע לו כמתמר התנת חן לו משלו כו' : ח"כ לכתורה יפלת על מה נוטל האדם שכר המצוה : חן לפי מה שהתרכנו לעיל דחין להקב"ה וצ"ש בעולמו חלל חוץ של יראת שמים דהיראת ה"ה הכלי המוכשרת לקבל ולשמירה ה"ה והפעל של הש"י אשר ע"י מתקיימת שפע החכמה שמשפיע לו הש"י ותלם לת ה' השמירה דהוה היראת הכלי המוכשרת לקבל עתה הקדש חזי כל השפעות לריק כי לת ה' להס קיום כלל וכלל וכל העובדות שאלים עושה בלא דחילו ורחומו לת פרחא לעילת ח"כ עיקר הוה היראת דלר"ך האדם להקדים זו הוה של אדם דהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים וח"כ עיקר קבלת השכר עבור היראת דלר"ך האדם להקדים לכל דהוה הרעשית לכל דכר והוה צח"י הר"ש ר"ל הרי"ש דרנן דהרי"ש הוה היראת הוה השומר את הפרי דהוה השפעת אשר נמשכות מלמעלה מ"מ

מ"מ כיון דהיראה לר"ך להיות קודמות בראש דהוא הרי"ש וחי"ב עבור זה שאלם עושה השמירה ברי"ש גלל כן נוטל מאתים עולמות וי"ש הכחוז ומאתים לנוטרים את פריו דרי"ש עולמות מביע שכר בעד היראה דהוא השמירה לפני להשפעת השי"ח ב"ה הן לזדיק העוסק בחורה והן לזדיק המוסר נפשו ונטל מאתים בעד היראה הקודמות דהוא הרי"ש וריב"ל משחתי צמה שהשי"ת ב"ה נותן להאלם במתנה אף דכל מה שעושה הוא צסיוע של הצורה ב"ה וחינו שלו מאחר דהכל בידי שמים אך לכל זאת הקב"ה ממלא להזדיק בדרך נהלה ומתנה לבד וי"ש רי"ש מביע לו זדין עבור היראה השמירה חוץ מזה נותן לו ש"י מתנת חסם עוד ש"י עולמות מלוי הרי"ש וזה שמי"ת רתי' מאורותיהם חמלת ר"ל דהאור הוא היראה דהוא הרי"ש וזה חמלת תוחם שבח המילוי של הרי"ש דאיהו ש"י וי"ש וכל זדיק ולדיק הן להזדיק העוסק והן להזדיק המוסר נפשו דמביע לו זדין בעד כל א' ר' עולמות דאז נעשה חיבור בין ה' רי"ש ונעשה תי"ו דהוא סוף דרגון ונעץ סופו בתחלתו ואז לכל אחד מביע עוד ב' פעמים ש"י למלכות הרי"ש ובי' פעמים שיעולה כתר לבד מן ה' מלות המביע לו זדין נמלת נוחל מעשים ותלף עולמות והוא כמנין שיר כפול וי"ש הוצי"ח בעת ההיא יוצל ש"י למורה ר"ל שיוצל ויומשך עוד להזדיק סך ש"י עולמות למורה דהוא היראה ר"ל חוץ הרי"ש עולמות שנטל בעד היראה דהוא רי"ש דרגון יקה עוד ש"י והבן :

פרשת עקב

בפסוק כי תאמר בלבבך רבי' הגוים האלה ממני איכה וכול וכו' זכור תזכור כו' לכאורה קשה דהוא משה רבינו ע"ה דיבר עם אנשים אשר היו כולם לזדיקים ואתם הדזדיקים בדי' תלקיכם כו' וזה"י זדיק הוא מפני שמופשט מזה הבשמי וכל הדברים הבשמיים הם נחשבים צעניו כלל וכל הגוים כאין נחשבו חי"ב מה שידק לומר שהלזדיקים יהי' להם יראה מהמון גוים רבים ו'הלא כבר אמר ד"ה ע"ה ד' לוי לא חירב' אך דפעמים עולה על לב הזדיק ונופל בזהשבתו כשרואה הנלמות רשעים וזכר הם גדלו והנליתו ומתמה מאין כל זה חס לא עיי' ניוליות הקדושים העמומים ברוחם והבו שמיי'תוחם דלל"ב מאין להם זה הכח וחי"ב מתוחו חלקי הקדושה מתיירא

הזדיק כי איך יגרש מזה החילונים מאחר שנבלעים בתוך הקדושה ומתיירא מהממיי' תוחם וי"ש כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני ר"ל מה שהם רבים מה שיש להם גדלות וכח זה ר"ל מיטערת דקדושה מנה"ק אשר הם לצפונים בהם והבו הנותן להם כח וחי"ב איכה חוכל להורישם וזה שהבטיח לנו השי"ת כך אל תיראו מהם זכור תזכור אשר עשה ד' לפרעה כלומר הצטו וראה בגדול יד החזקה אשר עשה בפרעה שכבר נודע שאלל פרעה דהוא התנין הגדול פרעה אפ"ה עורף ושם היו בגוים רבבות ניולות קדושות אשר הי' להם אחיה ויניקה מהם והקב"ה עשה נפלאות מהם שכל רוחות הקדושה אשר הי' בהם נחהפכו להם להקום נקמה ד' מהם כי ילאו עשרה חלקי הקדושה אשר היו בהם והבו בהם מכה רבה והכניעו כל עשרה כתי' דמסאבותא כנודע שזה הי' עשר מכות כי כל חלק מעשר קדושות הכניע את הרע שכנגדו צס"ח ממול העורף כמו כן יעשה ד' לכל הגוים אשר אתה ירא מפניהם אף שיש בהם ניולות קדושות יתפוך ד' חילוי הנה"ק ויקחו נקמה מהם להכניע תוחם כי יתאוו לעלות ולדבק אתכם במקור הקדושה והבן :

בפסוק

ויענך וירעביך יחלת במדרש פליאה ויענך בעורח הדרך וירעבך מטעם דגים ויחילך את המן מכאן רמז להלקחת נרות בשבת והוא תמוה ונראה דהנה כתי' תחת ההפוח עוררתך ודשו חכז"ל במדרש זה הכחוז בלזקת הנשים אשר היו במצרים בצעשה שהיו הולכים לשאוב מים הקב"ה מזמין להם דגים בתוך כדיה' ומולכי'אות לצעליה'לשדה ומחל'ל'ומסקי' תוחם ומקיקין להם בין המשפחים שנת' אלם שהכבון בין שפחים כו' הרי שהיו מעירים את בעליהן ליווג ונמלת הי' שתערוותא דלתחת מ"ה דהנוקבת הי' מעורר את הזכר והנה אמרו חז"ל שמש בצבת לזקה לעניים כו' וג"ל דהכי פירושו דהנה אנו זריכים כל ימי החול לאור השמש כדי להאיר לנו מתוך החשיכה אך לעתיד לבוא כתי' לא יהי' לך עוד השמש לאור יומם ויחך לאור לילה זה' ד' לך לאור עולם חי"ב בצבת שבות מעין עוה"צ וקדושה עליונה מופק על האדם מאור השבת חי"ב למה זריכין ביום זה של שבת אור השמש אך בזמנת דזה חינו חלל לזקה לעניים היינו עני דעיי' וכסיל בחשך הולך ופחי' בצבת מי שהחשיך לו ואין לו השבה לקבל אור שבת אז מזיח לו הקב"ה בדרך לזקה אור השמש וכמו כן מלות הנלק

נרות בשבת באתחיל לומר הנר כיהוה כולו אור
 דבנות יום השבת נתמלח הבית תורה אך הוא בל לרמז
 על התעוררות לתתא שהשמים המדליקים את הנרות משו
 שלום בית לימוד וזכור ושומר , לכך הוא מדליק שתי נרות
 להורות על צחי' שגשגו בשבת ונעשה יחוד וזיווג עליון וכן
 עת הזיווג התחגוגו ג"כ הוא כליל שבת וזה מורה על
 התעוררות לתתא שהקבצה מעוררת הדבר , לקבל ממנו
 תענוג דהנה תיתא דבמן היו מרגישין כל הטעמים זולת
 טעם דגים לת ה"י זו ונראה טעם הדבר דהנה אמרו חז"ל
 אחו דרדקי לבי מדרשא ותלמי מ"ט ג' סמוך ל' הוא לרמז
 גומל דלים שהג' הוא עובר משפיע לולתו שהוא צחי'
 נוקבה הפסוק יד ומקבל וידוע לכך האותיות של חלפ"ת
 צ"ת"א הם פנים נגד תחור דהצ"ת הופכת פניו מן החל"ף
 וכן שחר האותיות לפי שכל אות מקבל מלוח חבירו הקודם
 לו וצוט להסתכל בחביו לך הד' הופכת פניו ין הג' כיון
 דהוא עני דלית ליי מדילי רק מה שהוא מקבל מן הג' דהוא
 עובר המשפיע ומאן דלכיל ללאו דילי' דהיה להסתכל
 בחפיו ולכך השי"ת צ"ה רוצה שהי' התעוררות ללהתנה
 דעיקר בריאת התלום והשמה אשר גשלה מעולם עליון
 לבוץ האדם להיות עובד השי"ת בהורה ובמלות וע"י
 העבדות מעוררין השפע מלמעלה ולא מה שהם תוכלים
 משלהם תוכלים חלף עבודתם עבודת שמים משח"ב בעול'
 עליון הששמה תוכלת ומקבלת שפע בחורת חסד ולא תוכלין
 נהמח דכסופח חסם בלא תורה ובלא מלכות ובלא שום
 התעוררות מלמעלה , והנה ד' ג' האותיות מהופכין דהד'
 קודמת לג' דהוא מורה על הזכר דיש לנוקבא ג"כ צחי' דכר
 והוא דהנוקב' מעורר את הדכר להשפיע לה שפע כדי שהזכר
 יקבל ממנו' תענוג ואז הוא ג"כ צחי' דכר מה שהומקדמות
 ומעוררת את התענוג כי ע"י הנוקב' גשג' תענוג הזכר .
 וש"כ הלא זה צחי' התעוררות לתתא ולכך הד' קודם לג'
 כי חניה צוטה מהג' כי גם היא משפעת לו תענוג צמה
 שמעוררת לקבל ממנו השפעתו , אבל בזמן כי אז לא היה
 התעוררות לתתא כי ה"י אז בני ישראל במדבר רק השי"ת
 הצטייה להם הגני ממעיר לכס לחם מן השמים ולכך לא
 ה"י צחי' טעם דג' כיון שה"י בלי התעוררות התחגוג ,
 והיו צוטים מזה ההשפעה ולכך כווצ' והמן כרע ג"ד דהג'
 קודמת להד' דהוא המקבל הופכת פניו מן הג' שמתנה
 צוטה . דג' הוא בהיפוך דשי"ת דכר מחמת דהנוקב' דה'
 מעוררת את הזכר ולכך הדגים פרין ורצין נכרי גמל לא

ה' צחי' זו שה"י בלי שום התעוררות ולכך אמרו זכרנו את
 הדגה דהן ה' מזכירין צחי' של דג אשר הוא צחי' נוקבא
 שמעוררת להזכר ואז חין להם שום צוטה מלאכול אבל עתה
 נפשינו ויצי"ה הוא אריות צוטה , חין כל , שלא צא ע"י
 התעוררות התחגוג , וזה שאמרו חז"ל על פסוק ויאלכו
 מעבור הארץ כו' מעיקרם לת אכול עד דתקריבו עומר
 דרישא והדר אכול , ר"ל כשצאו לארץ ישראל ששם היו
 מעוררין השפע ע"י העומר שהקריבו והעלו תענוג למעלה
 ולא אכלו משלהן וישבחה המן ממחרת שח"כ טוב לא אכלו
 צחי' מן חיה לרמז שרדקי הכל התעוררות לתת' כדי שהנוקב'
 לא תהייש לקבל , וזה נרמז בהדלקת נרות בשבת דהוא
 מורה צחי' נוקבא והוא שלום בית , וצוה עולין דברי המדרש
 הנ"ל כהוגן וירעביך צעם דגים שלא ה"י התעוררות
 התחגוג , וז"ש מ"ן ר"ה להדלקת נרות בשבת ומורה על
 צחי' התעוררות לתתא המעוררת את הזכר ולא נעשה
 שלום בית והסן :

פרשת ראה

ראו וראו נתתי לפניכם היום ב' צמד' שה"ד מפי
 עליון לא תלח הרעות כו' ונראה דהנה ידוע
 מאמר חז"ל דחילו דרין ורשע לא אמר תע"פ דהקצ"ה
 ידוע הכל במחשבה תעפ"כ לת מצוה מחשבה אל הדיבור
 דתמי"ה של הקצ"ה הוא עש"י דבדבר ד' שמים נעשו וז"כ
 כיון דבא לכלל דיבור טוב ה"י מוכרח לעשות כן ויתבעל
 הבחירה כדוע מדברי הרמב"ם ז"ל והנה כבר נודע דעיק'
 בכל העבדות האדם ה"ת המחשבה והכוונה כדי לצרר התמי'
 מחוץ השקר בכל ענינים ותחלה לריך האדם לתקן מחשבתו
 וליישר דעתו שלא יתשוב שום מחשבת פיגול בעולם וזולתו
 מחשבת תלקוח ולעבודו וישנה השקר במחשבתו רק לחשוב
 מחשבת תמה וכן יעשה כל הידושים הרתי' והדיבור שלא
 ירליט שום דבר שקר מפיו , וכן הלך שלא יחמוד לשום תחלה
 וזה שורה הדב' בכל עסקו של אדם זה שיכין בחילה
 ושה"י כיון דע"כ יא המכלל ההוא חיות תמה המח' את
 הדבר הסוף והשפעת' תוכל בקדושה נדבק צו חיות תמה
 המח' את הדבר ההוא והבאדם תוכל בקדושה נדבק
 צו חיות תמה והגילוף הקדוש של דבר המכלל והחילוני'
 והשמיים דבד' שמה נעשה פסולת ונראה לחון וכן הוא
 תחת ג"ה ויפין שר"ט עש"ה ומוקן בלעמוד הוא תלמה
 הדב'

תורת

פרשת

ראה

אמת

לה

הרע והסקר ומקבל הטוב והאמת וידוע ומלכו ו"ת לא כמלך שום שינוי רבה הו"ת משפיע לאדם שפע כמו חכמה ועשירות וכדומה וע"י השפעות הנ"ל אז מכיר אדם כח חלקותו ית"ש ועושה סמוך כסוף לשמו ית"ת דרך משל כשהקציה משפיע לאדם שפע עושר ולא כשאלם מבינו שדלתי חיוי רחוי להשפעה זו וחסד שפועה עמו ית"ת ולא עי"ז בל לדי בוסה וכלימה והכנסה ונותן שבה והוריה לו ית"ת ועושה עם זה ההשפעה מלוח מחלק לזקה כדי לעשות תענוג ונחת רוח לפניו ית"ת ולא נעשה השפעה זו כסוף לחלקותו ית"ת כי ממשיך על ההשפעה זו כח וחיות חלקות שחיון זה כמו ועו"ס יו"ו רק ברכת ד' אשר חננו ועושה ממנו לזקה וכדומה ומגיע תענוג לחלקים ולא ממילת נחוסף לו ברכה והקציה משפיע לו ככל יוס ויוס יותר : אבל חס המלך חיו משג ע"י השפע זו כח וחיות חלקות ולחומר כח ועו"ס ידי עשה לי את המלך הזה ולא עושה ח"ו כסוף לסוף וממילת לא נחלקים חללו השפעה ונעשה קללה , ולפי הכסף שאלם עושה כך פועל בהשפעה זו ברכה וקללי ח"ו רחם , דהר"י של חס הוא כמו דביקות שבכל מקום שנותן עיניו והשגחתו עם הוא דבוק ולכך אמר רחם חכמי ר"ל כשהתחיל ונדבק תמיד במידת חכמי שהוא בנית' כסוף ר"ל שחלטה תמיד להשיג על הכסף וע"י הכסף שאלם עושה כך הוא ממשיך עליו ברכה או קללה ח"ו , ח"ו את הברכה אשר תשמעו אל מלות ד' חלקים ר"ל לחן השינוי חזירו ית"ת חלף כפי הכסף שאלם עושה שהוא שומע וידין שהשפעה זו הוא מחסוד ית"ת ולא עי"ז שורה הברכה בדרך ובחס ח"ו להיפוך , ח"ו המדרש מפי עליון לא חלף הרע"ו והטוב כי חס הכל נעשה ע"י פעולה אדם חס עושה כסוף לטוב אז שורה הברכה בהשפעה זו והו"ק

או יאמר ע"פ דלחמרו מנ"ל דלחמלת שמעו ישראל כל הו"ו : דברות מפי הגבורה ה"י בטל החס' של אלהים אך מפני שחמרו קרב תחתו ושמע ירדו שומעין ע"י אלהים משה רבינו ולא עי"ז ירדו מצחינה הגבוה לקבל ע"י השליח ועי"ז עדיין מעורב הסוד והרע וזרין האדם לעבוד מלוח מלוח לבעל הרע ילדק בנעו"ו ח"ו רחם חכמי נותן לפיכך היום ברכה וקללי עשהם הוכיח להם פעי"ז שהוא נותן להם החורה עי"ז עדיין מחיות הרע בנעו"ו ברכה וקללה , אבל חס שמעו מפי הגבורה ה"ו בני חורין בני חירות אפי"נבד י"לר ולא ה"י רק טוב לבד כי הוא הטוב והשגוי רח"ל

פסוק עשר תעשר את כל תבואת זרעך היוצא השדה שנה בו איתא כמדדש תנחומא הה"ר לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים אל תיקרי שנים אלא שנים כבפל לשון הענק תעניק גתן תתן עשר תעשר וכדומה והוא תמוה : יגראה רחנה שלמה האע"ה קחשיב בהך פרשת אשת חיל השבח מה שהכורא ב"ה משבח את הבנ"י ואומר בפה פרשה לעני יוד"י שלחה לאביו רחיה לכאורה כפל לשון אך שורש הרבר הוא רחנה וירע דורע ישראל מאמינים בני מאמינים מאז עמדו על הר סיני ושמעו מפיו אנכי ה" אלקיך מזה הריבור אשר שמעו מפיו הנכורה בזה נרשם ונדקק ונתחזק כבוד לבית בני אדם אלקות ית"ש ורוח וחיות אלקית אשר נדבק במקור הלב וזה הרושם כבל א"ש ישראל אשר עמדו רגליו על הר סיני אך דהרשימה הלוח מלובשת בתוך קליפות והיחזקות המבטים הקרוב והלב חומר הגשם אשר הוא בקוף בתאוות גשמיות אך מי שהוא מבני עלי"ו יש לו שכל אוי הוא משבר הלב כמ"ש קרוב ה"י לנשכרי לב שמשברין קליפות הלב ומסלקין כל התאוות והמדות הגשמי והיצר ומגלין הרשימה הנ"ל והכל הוא ע"י התורה והמצות מה שאדם עוסק בדחילו ורחימו בזה הוא מכניע כל הרע ומשכר הקליפות ומסיר האבן מעל סיני ואז מזה הרוח אלקית אשר התפעם בתוך הלב ומרושם הנ"ל נעשה כלי והכנה וכו"ל ויכול לשרות בו שפע קדושה ולהמשיך עליו אור קדוש מלמעלה שיהא יכול לקיים התורה והמצות ולהאיר כל העולמות ואורות העליונים ובוה תבין הסוד של דברי הבו"ל מה שרמוז במאמר אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי רחיה ע"ד הנ"ל אין האשה מתעברת אלא ע"י שעשאה בלי כביאה ראשונה ע"י דביקות שיש לבעל עמה או ע"י ביאה עושה אותה בלי רחנה ע"י והוא רוחא דרשי בונה שנותן בה כח וחיות ומזה שנותן במע"י או נעשה כלי והכנה שיש לו , בה רחנה אח"כ לקבל ההריון כביאה שני ע"י שמעורר אור הרוח ונעשה מזה הכלי התעוררות וכח הולדה אח"כ כמו כן הבנ"י דהבורא כל העליונים השפיע להם רוח קדושה וטהרה אז במעמד הר סיני נתן כדורו עליהם ואז עי"ז נעשה רשימה וחוקיה אח"כ וי"ל שכל הברכה והמצות אינו מעורר הכלי והרשימה הנ"ל

דג"ל

תורת

פרשת ראה

אמת

הנ"ל ונמשך להרשימה הנ"ל אור רוחני שפע קדש ויכול להוליד תענוג גדול באורות עליונים. אך לאו כל אים זוכה ויש יכולת בידו לגלות הרשימה הנ"ל כי אם בני עלי' אשר להם הכח והגבורה להתגבר על יצדם ולבט כרשותם ויבסרין כל הוויצונים ומשברין כל קליפות ואז נתגלה אצלם הרשימה הנ"ל אבל המון עם ובללות של בני' אשר הם עומקים כתוב' עולם הגשמי ומלוכשים בעסקי עוה"ז וההבל המדומ' להם אין כח לשבר לבושי הלב ולעורר הרשימה אך התיקון להם הוא רכישת להמון עם דביקות וחיבור עם הצדיקים יכול להחמשך עליהם הארה ורשימה הנ"ל אף שבפני עצמו אין כח בידם מיני ע"י שהם דבוקים ומחוכרים ואוהבים לצדיקים ועובדים השי"ת וחס יולת בידם לגלות הרשימה ואז כשהצדיקים מושכין הארה להרשימה הנ"ל אז מרגישים שאר העול' הדבוקים ומחוכרים להצדיק כקשר אמיץ וגם עליהם יומשך אור עליון וע"י אור הצדיק מאיר ג"ב רשימ' לאור נשמתם וזה בוננת ויחור של קריאת שמע שאנו מייחדים עול מלכות שמים באומרינו ד' אלקינו ד' אחד דר' הוא מודה על בני' דהוא כחי' דלת אספקלריי דלא נהרא דלית לה מגרביה וזלת המשפיע לה צדיק ע' ליון אור הזועק בו ומשפיע לבני' ע"י רביקו' וחיבור ש' יש לה והצדיק מושך שפע מבחינה הגבוה אפילו מבחי' כתר כתיי' ישועה שע"י עובדות הצדיק הקביה ית"ש מבתיר א"ע בהתענוג שיש לו מצדיקו' ואז ממשך ישועה מבחי' כתר ר"ל דהוא כחי' אלק' פלא עליון ומשם ממשך דרך השתלשלות העולמות ומדות אורות העליונים הרמוזים בחי'ת' ומשפיע אל הד' ונתמלא ונעשה ה' והנה כמי כן בכל הבני' כשארם עושה מצוה כדחילו ורחימו ואז שכרו שזוכה לעשות מצוה אחרת ששכר מצו' וכו' דע"י שעושה מצוה ראשונ' אז עושה לעצמה הכנה וכלי ועושה רושם שיהי' יכול למשוך על עצמו רוח קדושה שיעבורה ה"ת לעשות זו המצוה פעם אחרת משכל יותר וכשזוכה לעשות המצוה שנית אז שוב מזה עש"י שנית עושה זה לכלי ורשימה לפעם אחר מעש' אחרת כושך ועושה הכנה לקיים עוד הפעם ואיב הכנה ורצון ש' עשרין לא עשה ביון המחשבה ורצון שלו הוא לעשות מחשב' טובה מצרפה למעשה ואז מסייען לו מן השמים לגמור מחשבתו להוציא ככח אל הפועל לקיים עוד הפעם כשארם מתנהג א"ע כך כל ימיו או הוא ניצול ממצור' היצר אשר נמצא בכל אדם ומצנן את לבו מה שמחיי' א"ע לעש"ת מצוה ולבו יחזול להתלכך ולהבכיר על דבר השם ואז בא היצר ומצנן ומקרר רעתו ורוחו להתעצל שלא יעשה ויפרוש מן המצוה אבל כשהאר' פתגנה א"ע על כחי' הנ"ל שעושה תמיד לעצמה הכנה

וכלי ע"י מצוה ראשונה וא"כ ביון דכבר עשה ברצון המצוה השנית שוב אין כח ביד היצר לצנן ולקררו מאחר שבכר קיים המצוה ככח וכבר הוא כלי והכנה ואז מסייען לו מן השמים לגמור. וזה בוננת התורה שרמזה ככפל התיבות נתן נתן עשר תעשר להורות על הבונה הנ"ל דכשארם עושה פעם א' מצוה כמו מצות הצדקה ומעשר וכו' וידומה אז יכיון במחשבתו לעשות כמצוה זו הכנה וכלי' לעשות שיהי' כח בידו לקיים עוד הפעם מצוה זו ווי"ש עשר תעשר ר"ל שתעשר עבשיו על כחי' זו לעשר עוד הפעם ואז אתה עושה הכנה ורצון לכצוה זו שנית ומסילא הוא ניצול ממצורת היצר שלא יהי' יכולת בידו לצנן ולקרר את לבו אח"כ מחמת שהוא רבך וחזק והכפיל המצוה לעשות אותה הכנה ורצון לעתיד ומחשבה טובה היא כמעשה ווי"ש שהמע"ה השכח של הבני' בפה פרשה לעני' ר"ל שפורשת כפ"י ונותנת צדקה לעני' ובעוד שנותנת משפיע לעני' אז יורה שלחה לאכיון אז כמחשב' להשפיע עוד הפעם שתהי' שלחה לאכיון שמצפת מתי' יגיע שתזכה לקיים עוד המצוה של הצדקה עוד ככחי' יתירה וע"י' לא תירא לביתה משלג כלומר לא תירא מהיצר של שלג שהוא מצנן ומקרר את האדם ואינו כניחו לקיים המצוה אבל הבני' לא תירא ווי"ש כי כל ביתה לבוש שנים ב' דברי' העשית המצו' עש"י וי' והכנה ורצון לעתיד ואיכם בשניים ואז אין כח ביצר לבטל זה רק הכא לטהר מסייען לו מן השמים שיראה לגמור בני טוב ככל פעם יותר המצות כשלימות ועולים הגון דברי המדרש הנ"ל:

בפסוק נתן נתן אלו ידע לכבך כחך לו כי בגלל הדבר הזה בו' י"ל עפ"מ שיב האור החיים על פסוק אם כסף תלוה את עמי את העני' עמך - דלכאורה ישאל השואל בראותו כי ירבה כבודו בכסף וזהב לרוב ולא צורך בו ולמה ולמה לא הכסף מה שצריך והבכר לו כי זה שאנו רואים מה שפעמים יחסר לאחד ואין לו אפי' בדי צרכיו יש טעם כדבר כרי' ליסרו על עונו משא"כ אורז' והן ומה שאין צורך בהמלוה אין טעם לכא"ו אך הודיע הכתוב' כי יש אנשים שאינם ראוין לקבל חלקם מצד מעשי כי השם כחסדו נתן שפע הצדך כריונה לכל איש ואיש די מחסרו והיה כי יחטא האדם ואינו ראוי לקבל פרנסתו מידו ית' חלקו המגיע לו ואז לא ימילנו אלא הרי הוא מתקבל אל מקום אחר וצריך לקבל חלקו ע"י אחר ומעשה השם עבור כ' מידות טובות האחד להשתלם לאדם כעוה"ז ופעלו הרע והב' בדי שיוזבה הנותן באמצעו' נתינת הצדקה וחסר לרעתו ווי"ש אם כסף תלוה את עמי פ"י אם ראת' שיש לך כסף יותר על מה שאתה צריך

אמת

פרשת חוק ונתחוק

תורת

באותיות התורה כגון פלשתיים וכפתורים ואדום ודומי' והאותיות התורה הוא השורש המוחי אותם ומחמת שנפלו משרשם בקודש נעשו קליפת ולכן רצה מרע"ה להעלותם ולהמתיק הכל בשרשו וגם בכדי שלא יוכלו להרע לישראל לכך העתיק התורה בשבעי' לשון ככרי להמתיקם ושיהי' הוא ותמרתו קודש ולכן עשה זאת בר"ח שבט רווקא כי אז הצירוף שמאיר באותו החודש יוצא מפסוק והי' הוי"א ותמרתו קודש והבן :

צריך לעצמך דע שאתה מלוה לעמי תדע לך שאין זה חלק המגיע לך אלא חלק האחרים שהוא העני וכזה לא יתנשא ויתגדל על העני עיי"ש באח"ח ובכ"ש של יתן לו ברוע לב כי משלו הוא נתן לו ועבור זה ברכו השם מחמת שהפקיד ונתן אצלו חלקו וחלק חבירו . ויש נתן נתן לו אפילו מאה פעמי' מחמת שיש לך יותר מכרי צרכך בוראי אינו זה שלך ומחייב אתה ליתן לו . חיש ואל ידע לבכך כו' כי בגלל הדבר הזה יברכך השם כו' ר"ל הלא עבור זה השי"ת ברכך בעושר יותר מכרי צרכך מפני חלק העני וע"ב החזיר לו פקדונו בסבר פנים ורוק :

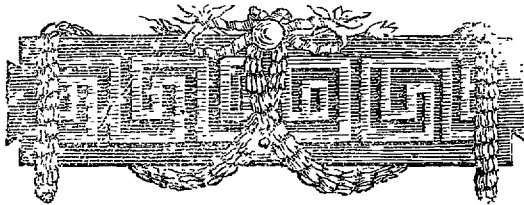
מה שנמר תלומד הרב צט"ו צבט

עניני רלש חדש טבט וחמסה עשר צבט

לחבין הענין מ"ו בשבט ולמה אז רוקא ר"ה לאילנות ככרי ב"ה . וככרי ב"ש בא' כוש לומר דהנה כת"י כי האדם עץ שרה כמו שבאילן יש ענפים ושרשים וטרפין כמו כן אית ג"כ כאדם ומאין נמשך זה להאדם משרש נשמות ישראל שהוא אילנא דהיי אילנא דלעילא דהוא אילנא דמתכרך שכל נשיות שינשעו ממנו יהי' כמותו . וי"ה שהם מוחין רחמיה וכינה הם כחי' שרף האילן הקדוש ושקי' ראינא והו' שאנו הולכין כאלן בתר חטנה הוואל יוצא רוב גשמי השנה רהנה אית פלוגתא חר אמר בניסן נברא העולם וחר אמר בתשרי נברא העולם ושניהם אמת בתשרי עלה במחשב' לפני ית' בריאת העולמות וכמו שאנו אומרי' היום הרת עולם . והבריאה כפועל הוא בניסן והנה מ"ו בשבט ער ניסן שבו הי' בריאת האדם הוא מ"ה יום נגר שם מ"ה הקדוש ראייה געא ושרשא ראינא כביכול כניל ולכך ביאר אז מרע"ה התורה בשבעים אנפי' לאירייתא והבן זה . ומעתה נבין הפלויות של כ"ש וכ"ה ושניהם אמת ר"ל דביש דיכרו מעולמות עליונים אשר לית השגה ותפיסא כהו ולא באו עריין להתגלות וב"ה ריכרו מעולמות שבאו להתגלות ולכן לענין דינא הלכה ככ"ה ושכח מוכח עליהם דשמאי הוא לשון שומא כי אין לנו בהם השגה רק בלשון שומא והלל הוא מלשון הילל בן שחר והמשכיל יבן כי נכתב בקיצור נמרץ וסומכין על המשכיל מעצמו :

כת"י בעשתי עשר יום לחודש הואל משה באר את התורה הזאת לעיני כל ישראל באר הטיב ודרשו שיבאר וכתב את התורה כשכעים לשון ופירשו בו הקרמונים ז"ל רמזב הוא מתיבת הטיב כי הטיב כריבוע כזה ה' הי' הטיב הטיב"ב עולה שבעים ע"ב והנה לבאורה יפלא למה עשה זאת משה רבינו ע"ה רבן של כל הנביאים לעשות כביכול תמורה בתורתנו הקדושה ולהעתיק ללשונות אחרים הלא כת"י לא יהליפנו ולא ימיר איתו והגם שעיקר שם תמורה באומר זו תחת זו עכ"ו לאיזה כוונה עשה שום נירטר תמורה ולמה דוקא בא' לחדש הכל צריך טעם ולהבין זאת י"ל כי כוונה גדולה כיון כזה רבן של כל הנביאי' דהנה הטיב חדשי השנה הם נגר י"ב צירופי הוי"ה וכל צירוף יוצא מפסוק אית מראשי תיבין ואית מסופי תיבין בתיקוני זוהר והצירוף של חדש טבת יוצא מתיבות של פסוק גרלו' לר' אתי' ונרוממיה שמ"ו יחדיו יהיו וההי"ן ולכן אז תגבורת הדינים החיל וכדאיתא בזוהר וכן צירוף של חדש שבט יוצא מרי"ת של פסוק ואים המיר ימירנו והי' הוי"א ותמורתו קודש וחמשה עשר כשבט מתוזל להאיר והי' כסדרן ומאז אין עור תגבורת הדינים והנה השכעים אומות הם ניצוצין שנפלו משרשם הרמה בקודש ואחיהם הם

חוק ונתחוק

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ד

ברכת המזמור

הפעם אודה יה אחווי קידה אפים : שזכני לגמור בלאכתי מלאכת שמים : בן יעזרינו וישים חלקי בחיים •
ללמוד לשכור לעשות ולקיים : פועל ידי ירצה גם דבר שפתים : להזקין בארץ גזעו וצאצאי : לשום
להם שארית בארץ ארץ החיים : בזכות הריב היק בעהמ"ח זללה"ה נשר הגי'ול בעל בנפים : הב"ד החותם לסדר
תמים דעים לפ"ק :

יצחק משה ברי"א נ"י

~~ש"ס~~

